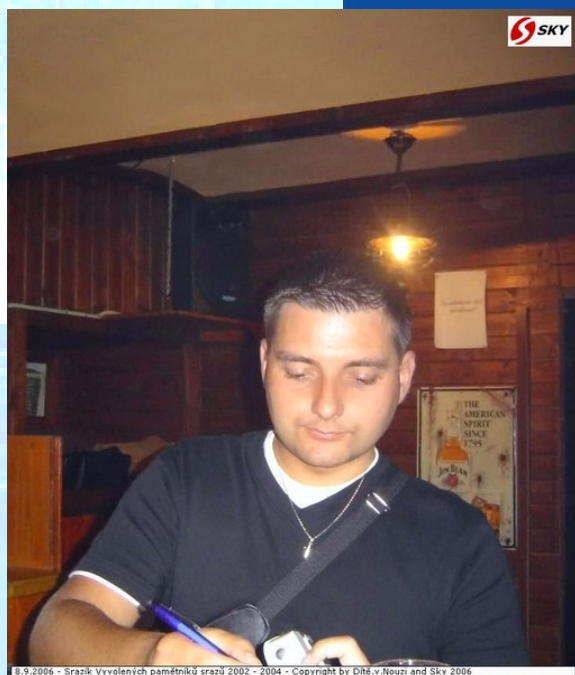

MŮJ POHLED NA KNIHU PATRICKA J. BUCHANANA „SMRT ZÁPADU“ V SYSTÉMU „ONLY MONEY“

Mgr. Radek Přepiora

Prosinec 2006

PŘEHLED OBSAHOVÝCH ČÁSTÍ

BUCHANAN – VIZIONÁŘ A PRO NĚKTERÉ NEPŘÍJEMNÝ PRAVDOMLUVEC-----	S. 3
ETICKÁ VÝCHODISKA ŽIVOTA SPOLEČNOSTI A BUSINESSU V ČESKÉ REPUBLICE-----	3-23
VÍCE HISTORIE A DOBRÉ TRADICE TAKÉ PRO ČR-----	23-24
RODINA, TRADICE, HEZKÉ MANŽELSTVÍ ? V SYSTÉMU ONLY MONEY NEUSKUTEČNITELNÝ SEN-----	24-30
IMIGRAČNÍ VLNY MÍŘÍ DO EVROPY – JE TO ZÁCHRANA NEBO KONEC NAŠÍ CIVILIZACE ?-----	30-42
TVRDÁ REALITA - VYMÍRÁNÍ OBYVATEL ČESKÉ REPUBLIKY-----	42-46
HODNÁ, KRÁSNÁ ŽENA A MUŽ S CITEM PRO RODINU, DĚTI ? V SYSTÉMU ONLY MONEY NEMOŽNÉ-----	46-50
INTERRUPCE NEJSOU NUTNÉ. ZÁCHRANA LIDSKÝCH ŽIVOTŮ ZÁPADNÍ KULTURY A CIVILIZACE SPOČÍVÁ V NÁVRATU K VELKÝM GENERAČNÍM RODINÁM-----	50-56
ANTIKONCEPCE A EROTIKA.....	56-58
HOMOSEXUALITA-----	58
DISKRIMINACE-----	59-61
KULTURNÍ VÁLKA-----	62-88
NÁROD A JEHO POJETÍ-----	88-92
PRAVICOVÁ A LEVICOVÁ PLATFORMA – FINÁLNÍ ZÁPAS O 21. STOLETÍ-----	92-98
VOJENSKÁ OBRANA EVROPY A ZÁPADNÍCH HODNOT-----	98-103
PRÁVO NA DŮSTOJNOU SMRT – EUTANAZIE NEBO VRAŽDA – KAŽDÝ ČLOVĚK JE NÁŠ BLIŽNÍ - ROZDÍLNOSTI A KVALITY JEDNOTLIVÝCH KULTŮR A CIVILIZACÍ-----	103-117
ÚSPĚCH NOVÉ SPOLEČNOSTI LIDÍ V ČESKÉ REPUBLICE A EVROPĚ V KAPITALISMU „NOT ONLY MONEY“-----	117-122
SEZNAM PRAMENŮ-----	123-125

BUCHANAN – VIZIONÁŘ A PRO NĚKTERÉ NEPŘÍJEMNÝ PRAVDOMLUVEC

V měsíci září 2006 jsem obdržel od svého kamaráda Marka velmi zajímavý tip na četbu. Americký konzervativce a katolík Buchanan napsal zdařilé dílo: „Smrt Západu. Jak vymírání obyvatel a invaze přistěhovalců ohrožuje naši zemi a civilizaci.“ (dále budou v této úvaze vždy citovány odkazy na v ČR první vydání knihy z roku 2004 a to v Mladé frontě, v edici Myšlenky, 408 s., překlad Luděk Bednář). Kniha popisuje unikátním stylem problémy současného světa. Buchanan není žádný politický holobrádek a působil například v roli poradce presidentů Nixona, Forda a Reagana, byl ředitelem tiskového oddělení Bílého domu (1985 – 1987), kandidoval na US presidenta, vystupoval v médiích, publikoval mnohé články, studie, knihy. Jeho obsáhlé myšlenkové výklady jsou vynikajícím příkladem toho, že jsou na světě lidé, kteří vnímají velmi kriticky současnou relativizaci hodnot našeho světa a nespokojí se s pouhým konstatováním: je to fakt a nic s tím nenaděláme. Patrick se snaží tento neblahý vývoj změnit aktivní účastí v médiích, setkáními s lidmi, publikováním knih a vlastním příkladným životem. To je v dnešní době **nadmíru pozitivní**. Zajisté: některé myšlenky pana Buchanana jsou dle mého gusta (na tohoto věřícího člověka) příliš militaristické, avšak vystižení hlavních principů a možného směřování vývoje naší planety je popsáno v knize velmi správně. Pojdme se nyní podívat trochu blíže na inspirativní myšlenky z knihy Smrt západu, které jsem porovnal se svou filosofií a aplikoval na ČR.

ETICKÁ VÝCHODISKA ŽIVOTA SPOLEČNOSTI A BUSINESSU V ČESKÉ REPUBLICCE

Zde, v České Republice, ještě stále žijeme pouze sedmnáct let od sametové revoluce, která otevřela **obrovskou, pozitivní a dobrou cestu** ke

svobodě, demokracii, toleranci, k „**Not Only Money**“ kapitalismu. V této krátké době jsme se naučili novým věcem, myšlenkám a novým postupům. **Vykonalí jsme jako lidé tohoto státu kus dobré práce. Musíme ocenit všechny ty báječné věci, které jsme společně dokázali vytvořit od roku 1989.**

Pro mne osobně však byla tato doba také kromě úspěchů na vysoké škole v 90. letech minulého století, prvních nadějí, vynikajících vítězství v zaměstnání a pak v podnikání, také dobou těžkých zkoušek a ztrát. Mnohokrát pak přišel člověk o všechno jak v materiální, tak v duchovní oblasti a musel začínat znovu a znovu. S novými nadějemi a odhodláním, energií se člověk statečně vydával odhodlaně vstříc novým výhrám a drtivým porážkám. Častokrát byly tehdy konfrontovány hodnoty z mládí s realitou. Chtěli – li jste žít v tomto státě svobodně, nebýt na něm závislí a přitom hrát fér, bylo to dvakrát tak těžké. Přesto se to s Boží pomocí často dařilo díky rodině a opravdovým přátelům. Za tyto hlavní hodnoty v životě, za tyto lidi, kterým nejde jen o peníze: nezbývá než poděkovat. S odstupem let a v porovnání se zkušenostmi ostatních lidí, se kterými člověk komunikuje, utváříme nyní s přáteli filosofii toho, proč vlastně k některým negativním věcem v naší společnosti docházelo a stále se nyní rozrůstají, získávají na intenzitě. Někdy šlo o zásah svobodné ruky trhu, někdy o nepříznivou politiku vlády po roce 2000, **někdy o mou** vlastní neschopnost správně vyhodnotit situaci, rychle jednat, mít dostatečnou víru v to, co člověk podniká a také odmítnout ve správný čas pokus o vmanipulování do nevýhodných závazků. Ale ve velké míře šlo o neetické chování některých lidí v této zemi, kteří nedokázali pochopit, proč by nemohli na cestě za svým vlastním úspěchem odhazovat ty své přátele, kteří jim kdysi pomohli v nesnázích. Opouštěli ty lidi, kteří jim již nebyli tzv. k užítku. Když se naopak nyní těmto některým novým a nyní úspěšným lidem začalo navýsost dařit, využívali ke svému úspěchu zkušeností svých dřívějších dobrodinců, aniž by při tom ovšem dodržovali principy etického businessu a loajality. Zapomínali na ty, kteří jim dříve pomohli:

vypracovat se. Stejně tak ti, kteří kdysi pomohli, nyní již odmítali vyjít někomu vstříc ze strachu z konkurence a ztráty své moci na úkor těch, kteří se vypracovali. Přitom naopak úspěšný člověk s etickými zásadami a loajalitou k lidem, kteří mu otevřeli dveře k plnému rozvinutí jeho schopností a úspěchu: představuje pro všechny skvělou šanci. Každý někde začíná, pak postupuje, roste, najednou se může osamostatnit, vymyslet způsob jak dále podporovat v rámci oboustranné loajality původní dobrodince, ale tentokrát již na bázi vlastního, oboustranně výhodného businessu. Vytvořením velkého množství spřízněných firem lze pak úspěšně zajistit prosperitu. Pravidlo tzv. oboustranné loajality u nás, zdá se, bohužel neplatí a jediným výsledkem z toho je to, že triumfuje tzv. systém „Only Money“ - jak si dále popíšeme. Uvědomme si totiž, že trh se vyvíjí a vzájemné svobodné prolínání tržních principů je velmi dobré, avšak pozbývá smyslu bez etického rámce. Nemůžeme přece prodat úplně všechno. Českou republiku, našeho pana presidenta, své přátele, naše rodiny a děti, naše lásky (nebo ano?). Tato negativa: „prodat se dá všechno a jen peníze jsou tou největší hodnotou, životním cílem“, se bohužel v jistých kruzích naší společnosti stále nosí. Tento systém „Only Money“ postihuje hlavně živnostníky, malé a střední podnikatele, kteří jsou nadějí této země, a kterým nikdo nic nedá zadarmo. Právě naopak živnostníci chtějí, aby díky své práci a úspěchům vraceli této zemi. Chvála Bohu za to, že jejich počet začal konečně stoupat po červnových volbách v roce 2006.

Jistě si všichni pamatujeme na tu báječnou dobu nadějí a erupce svobody na začátku sametové revoluce, kdy naše společnost chtěla hrát fér. Bylo to jako zásah Božího požehnání. Mnoho zavilých nepřátel k sobě tehdy nacházelo znovu cestu. Pak přišel velmi pozitivní svobodný trh a ten **zdánlivě** mnohé naučil (**skutečnost je ovšem jiná**), že záleží jen a jen na penězích. Mnoho lidí tomuto klamu **nepodlehlo**, avšak mnoho ano. Ti z nás, kteří si nechali vnutit pravidla, že peníze znamenají všechno, pak úspěšně spolupracovali na vytvoření bludného kruhu tzv. **systému „Only Money“**,

proti kterému dnes společně s lidmi kolem Patricka Buchanana stojíme a jehož důsledky již postihly nás, naše děti a celou společnost. Pokud chcete opravdu pochopit, o čem budeme dále psát, doporučuji shlédnout znovuobjevený film z roku 1946 „*It's a Wonderful Life*“, který tehdy geniálně režíroval Frank Capra a do hlavní role obsadil Jamese Stewarta (aka - George Bailey) a krásnou Donnu Reed (aka Mary Hatch Bailey). Dále si popíšeme: o čem to všechno vlastně je. A rozhodně to není jenom o penězích :o).

Mnoho lidí stále ani po těch letech nepochopilo význam svobody (již je to pro ně samozřejmost, neváží si ji) a z toho plynoucích nejen výhod, požitků, ale také aktivní činnosti pro společnost, utváření etického rámce našeho života. Každý z nás si hledal svou cestu, jak dosáhnout štěstí a dojít k naplnění svého života. Tu a tam se objevila neviditelná ruka trhu aby nás poplácala jako projev uznání po zádech nebo nám ušetřila pořádnou facku. Byl však také bohužel postupně nastolován vývoj směrem k neblahým věcem ve společnosti, kterými byli nuceni si hlavně po roce 2000 projít malí a střední podnikatelé, živnostníci a přece jen nakonec každý z občanů tohoto státu, obzvláště Ti, kteří jsou více citliví, empatičtí, eticky založení.

Pokud uznáme, že patříme k Západní kultuře, pak připustíme, že naše zvyky, názory, úcta ke člověku a naše tradice z této kultury vyrůstají, pak musíme vidět to, že dochází k relativizaci těchto západních kulturních hodnot, dědictví našich předků tzn. „západní křesťansko-židovské kultury“. To vše se děje prostřednictvím jistých lidí, kteří jsou opojeni bohatstvím, nebo po něm tolik touží, či jsou již tak na dně - zapleteni do nevyhnutelně systémové potřeby peněz, že jsou bez etické souvztažnosti ke společnosti. Jsou to také lidé zaslepeni možnostmi, „Only Money“ nadějemi, dobře marketingově podanými poučkami v rámci „Only Money“ a svobodou bez nutné solidarity s druhými lidmi. Těmto jedincům jde jen o to, aby dosáhli toho: když mají peníze, mohou si je užívat a nic jiného je již nezajímá.

I já sám jsem byl po sametové revoluci jako třináctiletý mladík stržen vírem báječné svobody a nových možností. Ani já jsem tehdy ne vždy dokázal odlišit to, co je správné a kde již začíná svoboda druhého, úcta k bližnímu. Postupem let a s přibývajícími zkušenostmi však přicházely otázky po smyslu existence a naplnění života. Obrovský vliv na mne tehdy mělo setkání s mým učitelem občanské nauky na gymnáziu, který mnoho let jako jáhen pobýval v zahraničí. Měl dokonalý přehled o etických východiscích, filosofických směrech, víře naší Západní kultury. Tyto vynikající hodiny s velkým myšlenkovým, svobodným potenciálem, byly pro nás tehdy (v porovnání s hodinami, kde se jen učily nazpaměť poučky, mechanicky opisovaly knížky a dvacet let nezměněné učební texty učitelů) naprosto nevídaným prostorem pro diskusi. Otevřely nám tehdy oči a předvedly širokou škálu nejen názorů, zkušeností, svobody, nýbrž také odpovědnosti, tradice, etiky a víry. Avšak teprve v konfrontaci s praktickým životem, prvními zaměstnáními, zradami, které lidé na sobě navzájem páchali v rámci neetické svobody nebo naučených postupů z let před rokem 1989, člověk pochopil pravý význam toho, s čím nás onen učitel z gymnázia kdysi seznamoval. Pochopili jste, jak těžké je dodržovat etické zásady, podnikat, chtít hrát fér hru, žít svobodně, nebýt otrokem státu, honby za penězi a nežít přitom v ústraní moderní doby s postupně se hodnotově relativizující společností, kde rozlišovací schopnost mezi dobrem a zlem je silně zastřena, **nýbrž aktivně se zapojovat do společenského dění. Pomáhat vybojovat inteligencí, pevnou vůlí, vírou, férovostí a pozitivním přístupem** souboj s lidmi, kteří podporují systém „Only Money“. Protože asi opravdu jen ten, kdo si prožil vzestupy a pády let minulých, situace, kdy jste přišli o vše a museli opět začínat od píky, období, kdy jste byli zrazeni těmi nejbližšími, ale přesto jste to nevzdali, tak jen ten pochopí to, co dnes opět nabývá na významu v USA: návrat k „tradici otců zakladatelů“. President Masaryk řekl: *"Mně jsou nejbližší a já akceptuji zásady demokracie americké. V této chvíli mohu prohlásit, že tyto zásady byly, jsou a vždycky budou vedoucími zásadami politiky mé a mého života. Neboť jsou našemu národu blízké; náš lid je přijímá za své a jimi bude navždy spojen s Amerikou,*

spojen s ní v tomto duchu svobody a demokracie." (T. G. Masaryk, *Cesta demokracie I*, Čin, Praha 1934. s. 153-4). My bychom měli v našem životním prostoru tento fenomén návratu k západním hodnotám křesťansko-židovské kultury nazývat nejspíše „Masarykovým dědictvím“. Odkazem lidí, kteří byli ochotni položit za svou svobodnou zemi i svůj život, věřili v lásku k bližnímu, úctě ke svobodě a slušnosti, aktivitě a podnikavosti, **měli důvod ctít své vrcholné představitele pro jejich etiku, životní styl, pro které představovaly peníze velice vítaný prostředek k dosažení svých cílů, ale nikoliv všeobjímající cíl všeho lidského snažení - nikoliv jediný, hlavní hybatel světa.** „*I v životě hospodářsko-společenském je třeba mít v úctě a rozvíjet důstojnost lidské osoby a její celé povolání, a rovněž dobro celé společnosti. Člověk je přece původce, střed a cíl veškerého hospodářsko-společenského života. Nemálo lidí, zvláště v zemích hospodářsky pokročilých, jako by bylo vedeno skoro jen zájmy hospodářskými, takže téměř v celém jejich osobním i společenském životě je rozhodující hospodářské myšlení, ... Hlavním účelem výroby však není pouhé zvyšování počtu výrobků, zisk ani moc, ale služba člověku, ...* (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 238-239)

Za tu krátkou dobu (30 let), co žiji v této zemi, se na mne obrátily stovky lidí prostřednictvím internetu a osobních setkání se svými radostmi a strastmi v touze je společně sdílet. **Občané ČR dokázali za těch sedmnáct let od roku 1989 opravdu mnoho pozitivního, dobrého. Na všechny úspěchy můžeme být jako lidé patřičně hrdí.** „*Za něco jsme se pochlúbili, ale za něco jsme na sebe pyšní nebyli. Z něčeho máme velkou radost, něčeho je nám naopak moc líto. ...* (Pro některé z nás to byly nejkrásnější roky života, pro jiné ty nejhorší. Díky těmto odlišným osobním prožitkům se naše hodnocení právě prožité doby liší. – Parafrázované 2 věty podle pův. originálu autorem této úvahy) ... **Dělíme se na optimisty a pesimisty, na ty s věčně rozesmátou tváří a na škarohlídy, na úspěšné a neúspěšné. Nenechme to tak. Ať ti první zkusí nebýt nepokorní a těm druhým ať podají pomocnou ruku. Nedopust'me, aby mezi**

jedněmi a druhými vznikl příkop, který by nás rozděloval. Nenechme si nikým vzít tu poměrně vysokou míru jednoty, která u nás – až dosud – převažovala nad – také stále přítomnou – nevraživostí, nepřejícností a závistí“ (Klaus, Václav: Rok třetí Václav Klaus 2005, projevy, články, eseje, Euromedia Group k.s. – Knižní klub, Praha, 2006, s. 15) Česká republika, stejně tak jako jiné země, disponuje zbohatlíky, kteří mají sice miliony, přehlíží pohrdavě „běžné“ občany a při komunikaci se k nim chovají velice odměřeně, místo toho, aby se snažili svým příkladným, etickým životem, nabyté bohatství z části investovat do lidí této země, jednotlivých regionů a tím si budovali kvalitní vztahy s veřejností. To by v konečném důsledku vedlo **k velice pozitivnímu vnímání úlohy bohatých lidí ve společnosti** jako přirozených vůdců a následováníhodných vzorů. Toto chování by podpořilo víru v elity tohoto státu a vytvořilo k nim úctu jeho obyvatel. Díky snadnému přístupu do médií mají tito lidé vynikající šanci utvářet pozitivní, etické příklady chování společnosti. Jiná věc je již to, že to stále považují za problematické. Lepší je přece držet se raději stranou ve svých VIP klubech a raději moc do ničeho nezasahovat. Paradoxně tím však bohužel sami likvidují pozitivní dojem lidí z fungování kapitalismu. A to již ani nehovořím o úloze pozitivních vzorů našich politických elit, které neustálými aférami také nepřidávají naděje lidem ve víru v demokracii. Příliš otevřené karty totiž nutí k fér hře a etickému businessu. „*Ať občané pěstují velkodušnou a oddanou lásku k vlasti, ale bez úzkoprsosti, aby zároveň měli na mysli i to, co je k dobru celé lidské rodiny, spojené různými svazky mezi rasami, etnickými skupinami a národy.*“ Všichni si mají: „...uvědomit své zvláštní povolání v politickém společenství; musí být zářným příkladem smyslu pro odpovědnost a služby obecnému blahu. Mají tak ukázat i činem, jak se dá spojit autorita se svobodou, osobní iniciativa se solidaritou celého společenského útvaru a žádoucí jednota s plodnou rozmanitostí. Při řízení časných záležitostí mají uznávat oprávněnou různost názorů a mají zachovat úctu k občanům i jejich sdružením, která tyto názory poctivě zastávají. Politické strany musí prosazovat to, co je podle jejich mínění potřebné k obecnému blahu; nikdy však není dovoleno dávat přednost vlastním zájmům před

obecným blahem. Je nutné se dobře starat o občanskou a politickou výchovu tak potřebnou širokým vrstvám a zvláště mládeži, aby se mohli všichni občané účastnit politického života státu. **Kdo je nebo se může stát způsobilým zastávat obtížné a zároveň vznešené umění, jímž je politika, má se k tomu připravit a snažit se ji vykonávat bez ohledu na vlastní zájmy a hmotné výhody.** Bezpráví a útlaku, panovačné zvůli a nesnášenlivosti jednoho člověka nebo jedné politické strany mají čelit mravní bezúhonností a rozvážlivostí; ať se dají do služeb veřejného blaha s otevřeností a poctivostí i s láskou a politickou odvahou.“ (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 250). Alespoň díky pozitivní roli pana presidenta Klause lidé cítí: tento člověk je fér chlap, který žádné aféry nemá. Diskutuje, má pevné etické hodnoty, kterými se řídí, snaží se spravedlivě řešit problémy státu, poukazovat na úspěchy, kterých jsme za ta léta od sametové revoluce dosáhli. Přesně takové politiky potřebujeme a masová shromáždění všude tam, kde se pan president objevuje, tuto tezi jen potvrzují. Jeho snaha respektovat zájmy všech lidí této země (je prezidentem všech) a parlamentu ČR jako celku je chvályhodná. Díky tomuto přístupu ještě lidé cítí úctu ke své zemi a k tomuto státu. Doufají, že přece jen má smysl věřit ve spravedlnost, svobodný trh, politiku a etiku v životě. „*Klíčem k plnému životu a k větší lidské spokojenosti je - a vždy bude - odpovědnost člověka za svůj vlastní život, spoluodpovědnost za život svých blízkých a úcta k druhému. To se snadno říká a hůře realizuje. Zejména v případě generace, která – bez své vlastní volby – většinu svého aktivního života prožila v méně šťastném období, než je to dnešní, a která se na svobodnou, a díky tomu v některých ohledech i tvrdší dobu nemohla sama dobře připravit. Na tuto generaci, na generaci našich dnešních seniorů proto nesmíme zapomínat. Nikomu z nich nesmí hrozit bezvýchodná či neřešitelná životní situace. Nám ostatním by každodenní život neměl být státem zbytečně komplikován. Papírů, razítek, povolení či zákazů, které život neusnadňují, u nás však evidentně přibývá. Za dva a tři čtvrtě roku svého prezidentství jsem doslal k podpisu téměř 350 zákonů, což si můžeme představit i tak, že každý třetí den vznikl*

nový zákon. Tím je zužován prostor pro svobodné jednání a podnikání lidí, tím klesá úcta k zákonům a k jejich dodržování. To změnit je velkou výzvou pro naši budoucnost.“ (Klaus, Václav: Rok třetí Václav Klaus 2005, projevy, články, eseje, Euromedia Group k.s. – Knižní klub, Praha, 2006, s. 55)

Jsou zde však stále také situace, které zamořují naše životy a „Relationships“, ovlivňují celou společnost: rozhádané rodiny, zničené partnerské vztahy, osamělé děti, zloba, nenávist, zrada, pohrdání oponenty, problémy s drogami, nedodržování dohod, potraty, bulimie, snaha zvítězit „totálně“ za každou cenu a to nejlépe zničením protivníka, zákeřné nemoci, chudoba pramenící z předsudků vůči tomu, jaké mají lidé názory a jak lidé fyzicky vypadají, pomluvy, beznadějný životy. Jakým způsobem se snaží naše společnost těmito situacím předcházet a pracovat s nimi? Proč tyto záležitosti neřeší naše kultura již v zárodku a to **prosazováním dobrých příkladů**? Máme zde přes 2000 let kvalitních, historických, dobrých vzorů. Kdy jste ovšem v současnosti naposledy viděli ve svém okolí nebo v televizi reálný příklad věrného, kvalitního, partnerského vztahu, manželství, šťastnou rodinu? Kdy jste naposledy viděli příběh úspěšného člověka ve smyslu: vypracoval se z nuly k bohatství materiálnímu i duchovnímu, který při své cestě ke štěstí hrál fér (nedávno vysílané příběhy úspěšných podnikatelů na TV Prima by tomu snad odpovídaly)? Proč se média většinou zaměřují jen na negativa, ale nevidí také dobré věci kolem nás a netvoří **pozitivní etické vzorce**? Mají – li totiž lidé dojem, že život je jen o penězích a donekonečna to opakují, pak již opravdu na ničem jiném nezáleží. „Velký bratr – vymývač mozků“ vyhrává a triumfuje. Pak něco takového jako rodina, děti, láska, přátelství, víra, nemá místo v našich životech. Stává se to jen cenovkou a prodejním artiklem. Nikdo tomu již nevěří, neboť si myslí, že jde o marketingový tah, jak z někoho vytáhnout peníze. Častá zklamání v „Relationships“ (Jsme země na předních světových místech v počtu rozvodů. „Kdo se v České republice vdá či ožení, má téměř padesátiprocentní šanci, že se také rozvede. Počet rozvodů u nás loni přesáhl 31 tisíc a míra rozvodovosti, která udává šanci, že se manželství rozpadne, činila 47

procent. *Česká republika tak v rozvodech zaujímá přední místo ve světě a úspěšně jí konkurují pouze Belgičané, Finové a Švédové.*“ - citováno podle serveru www.novinky.cz z článku ze dne 1.8. 2006) jakoby potvrzovala: společnost již nemá etický hodnotový rámec. Nikomu se nedá věřit a jediné z čeho mají ještě lidé respekt jsou nemoci, vlastní stáří a předně ztráta peněz. Pak kolem sebe vidíme jedinou „etickou“ hodnotu chování: mít peníze. Kdo je má, může tzv. „vše“. Kdo je má, koupí si vaši ženu, vaši čest, vaše děti, váš život. Rodina a děti jsou vnímány jen jako výrobní jednotky. Slib, přísaha se dají koupit. Kdo nemá peníze, je tlačěn do sloužící, pokorné role - „servants position“. Mít peníze jest tzv. „jediným a všeobjímajícím cílem“ a musí mu být bohužel podřízeno všechno lidské snažení a tedy také etika, „Relationships“. Systém „Only Money without ethics“ se nesmí zhroutit a motor musí být udržen v chodu. Je to ale správný přístup ? Nezahubí právě tento názor tuto společnost a plíživě celou civilizaci, kterou generace našich předků pomáhaly utvářet na jiných základech západní křesťansko-židovské kultury ? Rozumějme si správně: **svobodný trh a peníze jsou důležitým, dobrým prostředkem svobody**. Nejde však na peníze přepočítávat všechno a všechny duchovní hodnoty, které jsme zdělili po předcích. Hodnoty, které v rámci naší Západní kultury fungují přes 2000 let. Musíme však k tomu také konečně již říci to příslovečné B. Zamysleme se nad důsledky „tzv. hodnot - Only Money“, které domnívám se spolu s Patrickem Buchananem ničí úplnou podstatu naší lidské existence a civilizace.

Mnoho lidí si právě myslí, že „systém Only Money“ je správná životní vize, neboť těžce zkoušený svět dvacátého století se dvěma světovými válkami si prožil to, co znamená ideologizace společnosti, kdy zfanatizované davy zabíjely jeden druhého. Tomu je podle těchto zastánců teorie „Only Money“ nutné zabránit tím, že se společnost předělá (jednoduchým působením na celé generace) na jednu velkou výrobní jednotku, kde se nevyplatí dělat něco jiného (dělat ve smyslu „Only Money“), než vydělávat peníze. Na jedné straně je to pořád lepší, než cesta k nové totalitě a válkám,

vraždění. Na druhé straně to však hrozí pomalou likvidací celé naší civilizace a novým otroctvím. Co je tedy pak ovšem menší zlo ? Stále je podle systému „Only Money“ vhodnější, když budou lidé motivováni **toliko** výdělkem peněz, užíváním si a nikoliv prosazováním například vztahu ke své zemi, k rodině, vytváření dobrých „Relationships“ a vůbec celkově pozitivním působením na společnost. Tohle totiž vytváří podle zastánců systému „Only Money“ chaos a problém s kontrolou svobody. Systém „Only Money“ zajisté umožňuje jednoduše ovládat společnost na základě potřeby peněz k holému přežití. Peníze, které jsou nutné asi tak jako vzduch (nedávno jeden poslanec chtěl na lidi uvalit daň ze vzduchu, který všichni dýcháme), patří v systému „Only Money“ mezi základní životní potřeby. Systém „Only Money“ bohužel již s lidskou společností a osobnostmi dále **opravdově** nepracuje. Pokud o to má zájem, tak se jen spolupodílí na vypracování, užití, nových marketingových plánů, postupů, jak úspěšně zdůvodnit prospěšnost „Only Money“ a vydělat samozřejmě **pouze** další „money“. A jak si ukážeme dále: tvoří armády závislých lidí na státu, na sociálních sítích, na zaměstnaneckých poměrech apod. Tvoří nesvobodné, snadno ovladatelné lidi. Uvědomme si ovšem: je to cesta do pekel, vychováme-li generace lidí **pouze** tímto způsobem. (Asi výstižnou ukázkou působení systému „Only Money“ na uvažování společnosti byl příklad jednoho našeho známého, který před šesti lety položil svému otci otázku již jako sedmnáctiletý mladý muž: „Ta holka se mi líbí tati. Kolik stojí ? Každá má svou cenu synku. Zaplatť více, než může nabídnout tvá konkurence a nebo ji přinuť, aby si myslela, že stojí méně. Všechno je jen o penězích synu“. Tak odpověděl otec. V roce 2006 si onen mladík opravdu koupil onu dívku na základě předmanželské smlouvy, dvou nemovitostí, dvou luxusních automobilů a tří dovolených na Hawai. Peníze mu však rychle došly. Zamiloval se a ona dívka mu pak rychle dala košem, když už neměl peníze. Dodnes se potácí na hranici mezi bytím a nebytím). Např. konzervativní Američané svým opětovným příklonem ke křesťanským hodnotám života a díky jejich modernímu pojetí etiky, svobodného trhu, v kombinaci s psychologicko – populárním výkladem společnosti (viz např. působení Lakewood Church a

Joela Osteena – www.joelosteen.com a www.lakewood.cc) znovu objevili a prosazují moderní životní cestu na základě zkušeností svých předků – „**Not Only Money**“. Způsob: jak pomoci řešit problémy společnosti také u nás. Pochopili, že systém „**Only Money**“ je již nadále neudržitelný, nemá – li naše civilizace zaniknout a podlehnout sebe destrukci díky naprosté relativizaci hodnot (metafora: Chci Tvůj život příteli. Kolik dáš „money“ bratře ? Tak to již nadále nesmí fungovat). Stále se domníváme: tato česko-americká cesta je jedna z těch správných pro naši zemi. Systém „Only Money“ bohužel svázal již tolik lidí do bludného kruhu, že jak píše Buchanan na s. 348: „*Amerika (ČR – naše pozn.) potřebuje temperamentnější, rozzlobenější a odvážnější muže a ženy, nemá-li být zápas o duši Ameriky (ČR – naše pozn.) navždy ztracen.*“

Budiž dále řečeno důležité poselství k těm lidem ČR, kteří budou číst tyto řádky s pocitem: my přece stojíme úplně na jiných hodnotových, ideových základech; tyto myšlenky vůbec nezapadají do našich životů a ani trochu se nás nedotýkají; víra a etika jsou v Česku dávno mrtvé; jsme přeci jednou z nejvíce materialistických a ateistických zemí na světě; nás zajímá jen „plný břich, sex a plná kapsa peněz“. Nikoho zde nechceme nálepkovat, ani mu vnucovat své názory. Nikomu se neposmíváme, nepohrdáme žádným člověkem. Snažíme se být tolerantní, být jednoznačně připraveni k diskusi, dialogu a přitom zcela přesvědčivě argumentovat, prosazovat naše myšlenky ve svobodné, demokratické společnosti a tím ji spoluvytvářet. Velice si vážíme našeho pana presidenta Klause, který obdivuje lidi, kteří jsou slušní, pracovití, dokáží bez násilí ovlivnit společnost a nikomu nenutit svůj názor. On obdivuje tu svobodu, kterou nám dává demokracie a „...*snahu přesvědčit ostatní, že Váš přístup k životu je ten správný a že by jej jiní měli následovat. Na tom by samo o sobě nebylo nic špatného, vždyť každý z nás si myslí, že jím sdílené hodnoty jsou ty jediné správné. ... Nicméně pokud se Vašemu sdružení bude dařit – formou šíření myšlenek – přesvědčovat některé lidi, aby převzali Vaše hodnoty za své, smeknu klobouk. ... Pokud se Vám to však dařit nebude, neodsuzujte lidi, neposmívejte se jim,*

nepohrdejte jimi, nedávejte jim pokud možno nálepky „konzumentů“ apod. a snažte se tolerovat jejich názory a hodnoty. ... Uznejme však, že svoboda člověka rozhodovat o sobě, o svých hodnotách a o svém štěstí, je tou největší hodnotou samo o sobě. ... Dokud se sami budete řídit svými myšlenkami a žít podle svých hodnot, máte mou plnou úctu a jistě najdete mnoho následovatelů.“ (citováno podle Klaus, Václav: Rok třetí Václav Klaus 2005, projevy, články, eseje, Euromedia Group k.s. – Knižní klub, Praha, 2006, s. 274 – 275)

Přiznejme si dále ovšem: pro systém „Only Money“ je velice výhodná závist. Podle lidí, kteří jej podporují, to znamená správný stimul trhu a větší množství vydělaných peněz a stoupající výkon. Ovšem za jakou zvrácenou cenu vlivu na generace našich potomků.

Orestes Brownson – „Mamonářství se stalo náboženstvím anglosaského světa a Bůh nespočívá ve všech našich myšlenkách. Ztratili jsme naši víru ve vznešené, nádherné a spravedlivé.“ – (Buchanan s. 66)

V ČR právě vzniká daleko více nebezpečnější forma závisti, která hrozí přerůst v momentě ukončení systému všeobjímající sociální sítě dávek v nenávist k demokracii. Snad proto je tolik sveřepě některými lidmi v Evropské Unii udržovaná maximální sociální síť „Only Money“, aniž by se řešily pravé příčiny a problémy spojené se systémem společenských hodnot, etiky, motivace, víry ve vlastní život a jeho smysl. To vše má své kořeny v tom, jak si popíšeme níže, že člověk kdysi zkusil mnohokrát být aktivní, stále znova a znova bojoval, s nadějí se pokoušel vzít život do svých rukou. Chtěl být svobodný a nezávislý na státu. Bohužel se setkal s tolikati překážkami a zradami, nepružností systému ČR, že pak, když opravdu po X té znovu upadl do sociální sítě dávek, již pouze apaticky přijímal a byl nucen být pouze oním systémovým kolečkem v rámci „Only Money“, aniž by byl opět znovu nabit energií, věřil si, měl naději, byl prodchnut tzv. úspěchem a vírou ve smysl svého života (tady se ukazuje jako vynikající cesta pro společnost víra,

patriotismus, zapojení do politického, zájmového života společnosti apod.). Systém „Only Money“ totiž takového člověka již považuje za tzv. „vyhořelého“ a čeká, až se opět sám zázračně spraví, aby byl opět pro systém použitelný. Schválně jej pořád drtí tlakem na vydělávání peněz místo toho, aby tato potřeba výdělku pramenila více z toho, že je to ve společnosti správné a společnost pak své lidi odměňuje nejen penězi, ale také etickým uznáním (např. dokázal jsi vychovat a uživit rodinu, byl to kus dobré práce. Stejně se chová státní správa, která zná vůči svým občanům pouze represi, ale nikoliv pochvalu za plnění povinností). Jak přistupovat ovšem k těm účastníkům sociálního systému, kteří si časem na tento život beznaděje na soc. dávkách zvykli, přestali věřit, snažit se o změnu. Systém „Only Money“ s nimi již bohužel nepracuje jako s lidskými bytostmi (nedávno jeden pan poslanec dokonce vyčíslil penězi cenu lidského života na 8.000.000,-Kč.), nýbrž je nechává na pospas svému osudu v domnění, že toto zázračné „samo spravení“ proběhne snad díky působení rodiny a represivním opatřením (rodinu systém vnímá paradoxně jen jako výrobní jednotku a vlastně ji v této úloze „opraváře“ vůbec nepodporuje. Přiznejme si, že jej ani nezajímá: jde přeci jen o peníze). Toto je ovšem obrovské nebezpečí pro demokracii, západní hodnoty, celou civilizaci. Vytváří to jen naprosto relativistickou, neetickou společnost „Only Money“, založenou pouze na penězích a vrhající statisíce lidí do bludného, zdánlivě nekonečného kruhu „Only Money“. Rodí se podhoubí připravené pro nástup totalitních ideologií. Je příznačné: systém „Only Money“ se velice podobá marxistickému přístupu. Nyní ovšem přepracovanému podle marketingových pouček s onou nejdůležitější materiální základnou v čele, kde však již chybí ona nadstavba. Vše spočívá opravdu jen a výhradně na „Only Money“.

Pat Buchanan to ve své knize popsal: *„Poslední a největší naděje na záchranu a oživení židovsko-křesťanské víry spočívá v občanech, kteří jsou imunní k moci peněz a nestojí o souhlas médií.“* (s. 352).

Peníze jako by totiž představovaly jedinou životodárnou mízu, bez které by člověk nebyl člověkem. Jako by jen na nich záleželo. V tomto kontextu bohužel nemá význam to, jak se k sobě lidé chovají, ale je důležité to, jestli mají peníze. Už jsme zapomněli na to, že věda o ekonomice byla spojená s etikou od svého vzniku. Adam Smith pracoval jako profesor mravní filozofie na univerzitě v Glasgow. V jeho díle najdeme důraz na tzv. „Teorii morálních citů“, která pobízí bližního k vciťování se do lidí a vytváří solidaritu. Zároveň zde působí Prozřetelnost (Bůh) prostřednictvím „svobodné ruky trhu“, která vyrovnává lidské sobectví a neetické jednání. Postupně však bohužel některé neoliberální proudy spojení mezi ekonomikou a etikou popíraly. A právě proto jsem velice rád, že je možné najít v dnešním světě lidi, kteří si všechny tyto důležité otázky kladou a vnímají nebezpečnost celého systému „Only Money“. Možná je přímo osudové a správné, že tito lidé pocházejí z jedné z nejúspěšnějších zemí naší planety - USA. Možná je správné, že země, která v minulosti stála vždy na straně hodnot naší Západní civilizace, pomohla nám vytvořit naší národní svobodu (1. republika, 2. sv. válka, pak listopad 1989), dokonce vytvářela určující marketingové postupy demokracie, kapitalismu, nyní pochopila nebezpečí, které hrozí celému našemu Západnímu světu. Lidé, kteří v Americe patří ke konzervativnímu křídlu Republikánské strany a jsou nuceni každý den řešit problémy svých spoluobčanů, se snaží nacházet ve svých životech to nejlepší etické řešení každé životní situace. Patrick Buchanan k nim dozajista patří. Neházejme proto flintu do žita ani my, tady v ČR. Uděláme tím jen radost lidem, kteří podporují systém „Only Money“.

A nyní k tomu pozitivnímu. Zdá se: Česká Republika se pomalými krůčky snaží prostřednictvím zatím malého počtu uvažujících lidí probudit ze snu o bezbřehém opojení mocí, penězi a tělesnými požitky. Jakoby přece jen lidé najednou krok za krokem začínali chápat nejen důležitost svobody, svobodného trhu a demokracie, nýbrž také etiky, slušného chování a respektu k lidské osobnosti, důstojnosti. **Média, která jsou „hlídacím psem“ demokracie, oním pilířem demokratického státu, jehož si velice**

vážíme a ctíme jej, již občas začínají poukazovat na absenci **tzv. etického kompasu** v naší politice a každodenním životě. Jsou to zatím malé náznaky potřeby společnosti zabývat se jinými tématy než penězi, zase jen penězi a pořád jen všeobjímajícími penězi. Přesto právě tady, v oblasti etiky, je možná shoda politiků na základních hodnotách společnosti. Vycházíme přece z dlouhé tradice Západní kultury. Ještě stále se dokážeme shodnout na tom, co je dobré a co špatné. Závažný problém lze v tomto případě ovšem spatřovat v masové mediální propagaci špatných příkladů, které pak tvoří relativizující vzory chování (krade „každý“, můžeme taky; nevěrný je „každý“, proč bych měl být jiný; ti ve vládě „kradou a podvádějí“, proč bychom my malí dole měli být jiní a lepší; nebudte blázni a naivní – stejně to nezměníte, raději urvěte co nejvíce, než to udělá jiný za vás; - tyto výroky v této závorce slouží pouze jako přenesený význam pro vystižení správného pochopení textu – pozn. autora) a nedostatek vůle dodržovat to, co cítíme, že je správné. (např. nedodržování uzavřených dohod při hledání cesty k funkční vládě z roku 2006 v ČR).

V průběhu let po roce 2000, kdy se člověk pohybuje ve sféře svobodného podnikání v ČR, naráží stále na spousty lidských, geniálních nápadů, schopností a umu, které by např. v USA už dávno udělaly z jejich nositelů milionáře, vážené členy společnosti. V ČR je s tím ovšem stále problém. Tisíce lidí jsou drženy v sociálních sítích, aniž by je společnost motivovala k podnikání a pak následně ocenila nejen penězi. Je třeba obdivovat „malého“ podnikatele, živnostníka, který každý den zápasí o přežití a svobodně se rozhodl, že přece jen neskončí na úřadě práce, nýbrž vezme zodpovědnost za svůj život do svých rukou sám. Se svou rodinou a s přáteli roztočí kola svobodného trhu. Takoví lidé jsou solí této země. Ti nechtějí sociální dávky a sociální podpory. Tihle lidé chtějí svobodný trh, dodržování dohod, etiky a mnoho z nich doufá v Boha, že se jim díky jejich snažení, nápadům a pílí podaří uspět.

„Firmy, které zaměstnávají jednoho až devět zaměstnanců, se na celkovém počtu podniků podílí v České republice více než 95 procenty a jsou vůbec největším zaměstnavatelem. Zaměstnávají více než třetinu zaměstnanců, což je nejvíce ze všech zemí v EU. Uvedl to evropský statistický úřad Eurostat. ... Počet osob samostatně výdělečně činných, tedy podnikatelů, soukromých lékařů, umělců nebo zemědělců, vzrostl od června do konce září o 4000 na 910 000. Loni se počet podnikatelů snížil o 35 000.“ (viz. novinová zpráva ze serveru Novinky.cz ze dne 16.10.2006 - <http://www.novinky.cz/09/85/13.html>).

V této souvislosti se musíme ptát: Proč je v této zemi pořád špatná dostupnost půjček pro podnikatelské projekty živnostníků oproti např. USA. Proč máme absenci nízkého daňového zatížení? Nastavení snadného získávání a kontrolovatelnosti výše zmíněných finančních prostředků, důraz na podporu našich podnikatelů vytvořením jednoduchých mantinelů pro svobodné trhy, podpora společenského uznání pro etický business (např. vyhlášení živnostníka roku na vlnách ČR1 Radiožurnálu) a především nízké daňové zatížení by mělo patřit k základním prioritám vlády v této oblasti. Pokud tedy chtějí naši „nejvyšší hoši“ podporovat vlastní, svobodné, hrdé občany a nevytvářet armády otroků nadnárodních korporací. Tyto velké nadnárodní společnosti bohužel při prvním problému odejdou z ČR za levnou pracovní silou na východ a nechají nás na holičkách, načež naše vlastní lidi opět zachytí na dlouhou dobu sítě sociálních dávek, podpor.

*„Stejně jako je globalizace pravým opakem patriotismu, nadnárodní korporace je přirozeným protivníkem tradice. Tím, že je přizpůsobivá a nemorální, nemá žádné kořeny, může fungovat v každém systému. Protože jejím hlavním principem je efektivita, **neuznává žádnou loajalitu** k pracujícím a nevztahuje se k žádnému národu. Protože jejím důvodem k životu je podíl na ceně a obchodování s akciemi, **obětuje všechno a každého zisku**. Globální kapitalista a opravdový konzervativce jsou jako Kain a Ábel.“* (Buchanan s. 315)

V tomto ohledu je daleko lepší cestou poskytovat za peníze daňových poplatníků hloubkové, **kvalitní osobní poradenství a pomoc pro aktivní lidi v podnikání a to i pro ty, kteří by se nechali přesvědčit k podnikání, ale nemají již energii nebo sílu prát se s celým molochem „Only Money“; musíme ještě více podporovat malé podnikatele a živnostníky, rodinné firmy, české - schopné lidi.** Dávat jim naději a ukazovat cesty, možnosti k finanční nezávislosti na státu a jeho prostředcích. Protože cítíme, že: „*společnost má povinnost pomáhat podle daných okolností občanům, aby mohli nalézt příležitost k dostačující práci*“ (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 241). Je nutné budovat však také z hlediska státu společenské povědomí o společných dějinách, etických hodnotách a tím lidi opět stmelovat v rámci státu a kultury, civilizace. Pokud tuto část své práce stát stále zanedbává, nelze se divit tomu, když přibývá nezaměstnaných a systém „Only Money“ slaví svá krátkozraká vítězství. Na cestě k úspěchu v podnikání jsou připraveny nesčetné vrstvy překážek byrokratického rázu, které když už jsou konečně jednou překonány (Český rozhlas 1 Radiožurnál ve svých Zprávách 17.10.2006 v 10:00 hod. uvedl, že český živnostník se musí vyrovnat s 2168 vyhláškami a zákony; „Podle Klause ovšem není dobře, že stát neustále lidem organizuje život nejrůznějšími zákazy, kontrolou a povoleními. "A že to je náš nápad, aby se pletl. Ale zároveň...to k nám putuje z Evropské unie," prohlásil Klaus. "To je něco, s čím bychom se měli utkávat," dodal. Prezident řekl, že je současně přesvědčen, že míra svobody, kterou jednotlivec nyní má, je "nekonečně odlišná" proti tomu, co bylo za komunismu do 17. listopadu 1989. "To je takové vítězství, že bychom pořád měli vzpomínat s pietou na tu chvíli," řekl“. - citováno podle http://www.novinky.cz/domaci/klaus--stat-stale-az-prilis-zasahuje-lidem-do-zivota_101531_kunec.html), pokračují často k tomu úhlavnímu nepříteli, kterým je nedostatek etiky v podnikání. To je ovšem chyba nás všech. Naši „vedoucí“ představitelé však tuhle situaci neřeší a naši lidé k tomu nevidí důvod. Nikdo nevytvářejí pozitivní etické vzory chování. Vytvářejí se pouze stohy nových a nových zákonů, které chudáka člověka

zase vracejí před bitvu s administrativou a to tak, že na nějakou etiku v podnikání (natož v osobním životě) již nezbyvá čas. Tady je obrovský problém. Jak si těch lidí „nahoře“ pak má člověk vážit? A pokud se ptáte: kdo to vůbec u nás dělá, že se zabývá etikou v praxi? Pak musíme říci, že jsem se setkal například kromě vysokých škol, církví apod. s působením světoznámé organizace Rotary (<http://www.rotary.cz>), které se ovšem jen pozvolna daří prosazovat etické principy v ČR. Avšak pokud již se to podaří, tak jsou členové tohoto na výsost prospěšného klubu považováni veřejností již jen za partu milionářů, kteří se párkrát za rok sejdou na golfu. Ale vždyť přece stačí alespoň tak málo k tomu, aby principy svobodného trhu byly ovlivňovány námi samými (neboť my sami můžeme být také těmito principy – stačí jen si uvědomit všechny souvislosti), a alespoň těmi rotariánskými zásadami businessu: „1. Je to pravda?; 2. Je to čestné vůči všem, jichž se to týká?; 3. Podpoří to přátelství a vzájemnou důvěru?; 4. Přinese to prospěch všem zúčastněným?“.

Naše Západní společnost totiž ve svém důsledku ví, že dodržování alespoň těchto čtyř etických principů vytváří nikoliv onen bezbřehý „Only Money - gruenderský kapitalismus“, nýbrž opravdu svobodný život pro každého jednotlivce a tím také prospěch pro demokratickou společnost, tu správnou formu kapitalismu „Not Only Money“. Vytváří pevnou oporu sebevědomých, na státu ekonomicky nezávislých jedinců, kteří respektují nejen sami sebe, nýbrž také druhé na cestě ke svému úspěchu a tím také k úspěchu celého národa.

Uvedme v této souvislosti velmi zajímavý pokus o výklad etických principů svobodného trhu na bázi rozboru geniálního díla nositele Nobelovy ceny za ekonomii F. A. von Hayeka, které provedl profesor Rio Preisner na Pensylvánské universitě. Ukázal Hayekovo odvození etického chování z lidské svobody. *"Hayek má za to, že prostor svobodného naplnění sebelásky je dán v řádu soukromého vlastnictví a rodinného soužití ...Z Hayekovy teze o sebelásce, která utváří prostor svého svobodného prosazení v podobě ekonomie svobodného trhu a s ní spjatých základních hodnot rodiny a soukromého vlastnictví, z nichž lze zajisté odvodit další hodnoty sociální a politické, vyplývá také proces ztotožnění sebelásky a*

svobody jako primární předpoklad etiky. Toto ztotožnění, přesněji ztotožňování nutno však chápat jako nekonečnou aproximaci jednoho k druhému ... V Hayekově kategorii sebelásky, kterou, rozumí se, převzal od Adama Smitha, totiž v pojetí sebelásky jako hnací síly v procesu vznikání řádu relativně mravné a svobodné ekonomie je - byť nevysloveně - zavinuta transcendentálně podmíněná otevřenost k Ty, a tím nepřímou i absolutní závaznost mravního zákona: například v poukazu na vztah sebelásky k rodině...George Gilder, také nikoliv jen ekonom (zabýval se zejména problémy poměru moci, bohatství a rodinných vztahů – poznámka pana Vaňka) by k tomu přidal odhodlání ekonomické sebelásky riskovat finanční ztrátu, přinést oběť ve prospěch rozšíření a zdokonalení výroby, což v neposlední řadě znamená rozšíření pracovních příležitostí pro druhé. Právě to umožňuje křesťanské filosofii a teologii navázat na skryté, ale plodné předpoklady pokřesťanštění ekonomie svobodného trhu - pokud ovšem už není pozdě navazovat na cokoli ve světě v této soumravné době." (Preisner, Rio.: Americana, I., Brno 1992, s. 376-381 a Vaněk, Jiří: PROBLÉM SPOLEČENSKÝCH PRAVIDEL U F. A. VON HAYEKA, IN: E-LOGOS, ELECTRONIC JOURNAL FOR PHILOSOPHY/99, <http://nb.vse.cz/kfil/elogos>). A dále citujme opět Doc. Vaňka: „...neboť vskutku pouze jistota a stabilita vzájemných vztahů, při nichž jejich účastníci dodržují pravidla hry, mohou vést k dobrým ekonomickým výsledkům v dlouhodobé perspektivě.“ (Doc.PhDr. Jiří Vaněk, CSc: Existuje hospodářská etika v postkomunistické společnosti?, IN: E-LOGOS, ELECTRONIC JOURNAL FOR PHILOSOPHY/94, <http://nb.vse.cz/kfil/elogos>)

Rotariánské principy jsou těmi, které se v dobré společnosti spolu s Božím Desaterem zkrátka dodržují. Přesto je to opravdu pořád jen ojedinělé a stále vyhrává ten, který dokáže lépe podrazit protivníka a nikoliv ten, který má lepší nápad a přirozeně jej uplatní na svobodném trhu v rámci etických principů. U nás bohužel platí: čím lépe znám svůj obchodní a životní případ, tím lépe mohu svého obchodního, životního partnera zradit. V našem business světě si nevytváříte respekt geniálními nápady a jejich prosazováním, nýbrž

tvrdostí a respektem pouze k vlastním zájmům. Jaká to škoda pro tuto zemi a pro tyto schopné a báječné lidi, které máme. Zkusme to společně změnit.

VÍCE HISTORIE A DOBRÉ TRADICE TAKÉ PRO ČR

“Historie je nutná pro budoucnost, protože ji poskytuje důvod i vývojovou dynamiku zároveň. Kdo nezná minulost, neobstojí v budoucnosti.” (Buchanan s. 10)

Výše zmíněným výrokem bychom rádi začali výklad jednotlivých tezí autora knihy Smrt Západu. Lidé, kteří neznají své dějiny (myslíme tím dějinné souvislosti a nikoliv hromady mrtvých fakt) mohou jen těžko pochopit své kořeny, úspěchy a své bolesti. Ne nadarmo se například Židé snaží vystopovat své rodové předky hluboko do minulosti. A ti ortodoxní se učí nazpaměť jména svého rodu až k biblickému Adamovi. Učí se jejich skutky a poznávají kdo udělal jakou chybu ve svém životě. Toto neskutečné historické povědomí a znalost souvislostí jim spolu s obrovskou přizpůsobivostí, loajalitou k příslušníkům vlastního národa, dávalo silnou energii a vůli přežít, být nejlepší. Občas se nám zdá, jako by náš národ chtěl být nejlepší, ale raději přece jenom akceptuje diktáty (např. Brusel) a nespravedlnost, než aby poslechl hlas svědomí. Je to totiž jednodušší zařadit se, nevyčnívat. Historie je opravdu nutná pro budoucnost. Vědomí chyb, ale také radosti z úspěchů a ze svobody, kterou cítili naši předkové v době zakládání samostatného Československa by nemělo být zapomenuto.

"A nation which does not remember what it was yesterday, does not know what it is today, nor what it is trying to do. We are trying to do a futile thing if we do not know where we came from or what we have been about." -- Woodrow Wilson
(Miloslav Bednář: Česká a americká státní idea, souznění a přerušování tradic, dějiny a současnost, seminář USA a ČR: Blízcí, nebo

vzdálení?, 14.05.2001, Národní dům na Vinohradech, publikováno: 04.03.2002, na serveru www.cepin.cz)

Evropská Unie je pro nás velká šance a pomoc, nicméně také může být velkým strašákem a cestou k totalitě, pokud budou naši „bruselští hoši“ pouze poslušně přikyvovat a čekat s napřaženou rukou, kdo jim dá jaký ranec peněz. **Kdo přijímá peníze, zavazuje se. Kdo platí, očekává takový styl jednání, za který platí.** Ne vždy peníze z EU znamenají výhru. Jsou vítané, když pomohou našim lidem a pak určitě prospěšné. Otázkou zní: co za to ? Ztráta svobody rozhodování o vlastním životě je myslím si velkou cenou. Někdy je opravdu lepší respektovat tradici a tradiční zkušenosti, pominout ony zázračné miliony odkudsi z bohatého Západu a raději si dané záležitosti vybudovat pomaleji, ale vlastními silami.

RODINA, TRADICE, HEZKÉ MANŽELSTVÍ ? V SYSTÉMU ONLY MONEY NEUSKUTEČNITELNÝ SEN

Erwin Panofsky: „Humanista odmítá autoritu, ale respektuje tradici.“ Buchanan pokračuje: „Tradice není svazujícím poutem, které brání v duchovním rozletu, nýbrž bází svobody.“ (Buchanan - s. 10).

Co znamená v ČR tradice ? Kdo jedná podle tradičních hodnot ? Máme ještě nějaké ? Co nám říká hezké manželství ? Manželské děti ? Rodina v harmonickém vztahu ? *„Za posledních deset let se totiž v Česku zvýšil počet jednočlenných rodin o dvě stě tisíc, na více než 1,3 miliónu. Z celkového počtu 4,2 miliónu domácností tak nyní jednočlenné rodiny tvoří téměř třetinu. Vyplývá to z údajů Českého statistického úřadu i ministerstva práce a sociálních věcí. Na rychlém růstu počtu jednočlenných rodin se stále více podílejí mladí lidé, kteří by rodinu založit mohli, ale jaksí programově nechtějí. Pokud k jednočlenným rodinám*

připočteme ještě půl miliónu dětí žijících v neúplných rodinách, tedy jen s jedním z rodičů, klesl podíl klasické dvoučlenné rodiny, která má nebo měla děti, k celkovém počtu domácností téměř na polovinu. „...“Založit rodinu, mít děti ale představuje změnu životního způsobu, potřebu uskromnit se, **nemyslet jen na sebe. Mladí ale také nejsou připravováni z domova, aby sami chtěli zakládat rodiny.** Roste sobectví, zvyšuje se počet mladých mužů závislých na matkách, nepřipravených na život v páru. Odstrašujícím příkladem působí i krachy manželství, rostoucí násilí mezi partnery, spory o majetek,“ dodává Prokopová. Ten, kdo žije osaměle, je ale podle lékařů dvakrát více náchylný k chorobám srdce a oběhové soustavy. Sexuální život osamělých je kupodivu chudší než život stabilních párů, nehledě na to, že osaměle žijící lidé se dožívají kratšího věku než lidé z páru.“ (http://www.novinky.cz/domaci/samotaru-je-u-nas-stale-vice--uz-1-3-milionu-lidi-zije-osamele_100960_48p47.html)

Je interrupce nenávist k ženskému tělu a omezování svobody ženy ? Proč dnes ženy říkají svým partnerům miluji tě, nedokáži si bez tebe představit svůj život, ale vzít si tě nechci? Kdo ví jak to s námi bude za pár let ? Proč nechtějí mít ženy děti a chtějí si jen tzv. užívat až přes třicet let jejich věku a pak teprve se považuje za „normální“ zakládat rodiny ? „Podle demografky Jitky Rychtaříkové z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze by se mohla stát bezdětnost v příštích generacích normou. Demografka odhaduje, že v současné generaci zůstane bezdětných asi 15 až 20 procent žen. V další generaci, která bude už vyrůstat v prostředí časté bezdětnosti, může podle ní tento podíl ještě stoupnout.“ (http://www.novinky.cz/zena/zdravi/nemit-deti-bude-normou--uz-ted-je-bezdetna-petina-zen_100909_4c0h6.html). Kde se vytratila ona pověstná důvěra, radost a láska ve vztahu dvou lidí a společná péče o rodinu a děti ? Proč je společností běžně přijímáno se navzájem podvádět v partnerských vztazích a mít celou řadu tzv. bokovek ? Co znamená přísaha a jaké jsou podmínky odstoupení od přísahy ? Co znamená, když nemůžeme dodržet uzavřené dohody a jak se snažíme tuto situaci řešit ? Prostě je zde

celá řada situací, kde již většinou nehodláme jednat podle tradice, ale snažíme se volit lehčí, sobečtější řešení. Bohužel si často neuvědomujeme, že tím zabíjíme naši budoucnost. Budoucnost našich dětí a když to vezmeme do důsledků, tak naději pro naše stáří. Až nám naši potomci řeknou na stará kolena, budeme – li je vůbec ještě kdy chtít zplodit: zaplať otče, matko, nebo Tě vyhodíme z domu, protože si chceme užívat, pak si možná ještě někdo vzpomene na varovné hlasy, které se ozývaly na počátku tohoto století. I zde působí, ovšem sebevražedně, systém „Only Money“.

V tomto ohledu vždycky velice rád cituji vědecké názory pana Doc. PhDr. Oldřicha Matouška z Filosofické fakulty University Karlovy, který velice rozumně a s ohledem na všechny strany a vlivy dokáže popsat danou situaci současné společnosti. Podívejme se nyní na článek, který uveřejnil v Lidových Novinách, a který jakoby v mnohém potvrzoval Buchananovy a mé myšlenky:

„Na rozdíl od svých předků dnes rodinu nepotřebujeme k tomu, abychom přežili. Je manželství na přelomu milénia mrtvé? Ztratilo smysl, nebo ne? Jak svůdné otázky! Umíme snad najít jinou, lepší formu soužití muže, ženy a případných dětí? Na tuhle otázku Oldřich Matoušek, psycholog a docent Karlovy univerzity, připouští: "O žádné nevím." Co a komu vlastně dnes u oltáře slibujeme? Otázka by spíš měla znít: Komu se zavazujeme? Jsme řecko-křesťanská kultura, v ní máme kořeny, bavme se tedy o ní. V Řecku nebylo manželství jen závazkem jednoho k druhému, ale především k obci: zplodit pro ni potomka, protože ona musí přežít. V moderní a postmoderní době se stát člověku vzdálil a jako bychom už tenhle závazek necítili. Přestože pořád manželství uzavíráme před úředníkem, který obec reprezentuje, a stejně tak rozvodový rozsudek začíná slovy: jménem republiky... Už je to jen formální záležitost, ze které se nám faktický stát vytratil. Staří Řekové ho velmi pociťovali. Nenahradil ho závazek vůči bohu? Ten byl ve starověkém Řecku souběžný. Měli specializovanou bohyni rodiny, která se jmenovala Hestiá a sídlila v domácím krbu. Jí se obětovalo první sousto každého jídla. Judaismus a křesťanství

ji nahradily závazkem vůči jedinému bohu. Ve středověku schvalovala sňatky poddaných také vrchnost. V žádném případě tedy nešlo jen o dohodu mezi mužem a ženou. Ve starých dobách mělo manželství vždy vertikální rozměr, závazek vůči něčemu nebo někomu nad nimi. I vůči majetku? To bylo další významné pouto, nejen u králů a šlechticů, ale i u sedláků. Ještě v Prodané nevěstě padá na váhu, jaké je věno a jaké majetky se spojují. Tradiční sociální kontrola, tradiční vazby, které po staletí manželství jistily, ale postupně mizejí. Proč je manželství jako čistě soukromá dohoda tak zranitelné? Už jen proto, že dnes v něm člověk prožije mnohem víc let. Kdysi se lidé v průměru dožívali třiceti čtyřiceti let, dnes osmdesáti. Jejich manželství má šanci trvat víc než půl století. Ta doba je najednou dlouhá a pouto, které by svazek drželo pohromadě, je na ni velmi slabé. Je to jediný nový problém? Samozřejmě že ne. **Manželství ani rodinu už nepotřebujeme k tomu, abychom přežili, naši předkové ano. V nejhorším se o nás stát postará.** Manželství a rodina jsou dnes především záležitostmi emočních potřeb. Dříve na mimomanželské vztahy a jakékoliv trojčení nebyl čas, lidé měli hospodářství, těžko mohli jezdit někam shánět známosti. Dnes máme po práci volno, máme ještě energii. Žijeme ve velkých městech, skrýváme se v jejich anonymitě. Okruhy lidí, s nimiž se setkáváme, jsou mnohem větší než kdy dřív. Stále máme příležitost uvažovat o tom, jestli by jiný partner nebyl lepší než ten, se kterým právě žijeme. Citové vazby nejsou dost silné, aby manželství udržely? Manželé nemají další kotvy pro případ, že se objeví těžkosti. A že k nim dojde, je téměř jisté. Podle některých teorií se první tři až čtyři roky starají o vztah mezi mužem a ženou hormony, což zařídila příroda. Je to biologická pojistka pro dobu, kdy je jejich případné dítě malé a potřebuje, aby je někdo živil. Pokud má vztah mezi jeho rodiči držet dál, musí se najít jiné pojítko, a to nejen mezi nimi. **Je třeba, aby jejich pouto bylo silně podporováno zvenčí, ze společnosti. O slábnutí vnější kontroly svědčí všeobecně se rozšiřující tolerance k rozvodu jako k legitimnímu řešení manželských neshod.** Manželství a rodina nám vždycky skoro splývaly. Vdát se nebo oženit dodnes jinými slovy říkáme: založit rodinu. Proč to najednou oddělujeme? Právě proto, že svazek stavíme především na emočních

potřebách dospělých a stále méně na potřebách a právech dítěte. Vážnou otázkou se stává, jak smysl pro potřeby dítěte podpořit, aby muže a ženu udržel pohromadě aspoň po dobu, kdy se bez nich dítě nemůže obejít. Nemyslím, že bychom měli být příliš liberální. Stačí připomenout, jak v rodinách, kde chybí otec, je statisticky vyšší kriminalita mládeže než v rodinách, kde otec je. V Německu dnes pětadvacet procent manželství programově nemá děti. Zároveň se množí počet žen, které se rozhodnou děti mít, aniž by potřebovaly manžela. Přibývají nesezdaná soužití, bývají harmonická, šťastná, ale kratší než klasické manželství s razítkem. Často jsou bezdětná. Když se v nich narodí děti, pak se zase na osudech některých z nich musí angažovat stát, protože ne vždy jsou rodiče schopni zájmy dítěte po rozpadu svého soužití respektovat. **Zvykáme si mít na každé obchodní partnerství smlouvu, na každou koupenou cihlu doklad. A najednou paradoxně začínáme tak zásadnímu závazku ponechávat tolik právní volnosti.** Protože v něm cítíme jakýsi poslední prostor svobody. V práci nám dnes už diktují, jak se máme usmívat, jaké nosit kravaty a jak mají být dlouhé sukně. Jsme v okovech institučních zvyklostí. Proto si chceme soukromí užívat, ne spadnout do osudových závazků, ze kterých už není kam uhnout. **Nedávno jsem četl pěknou knížku Emmanuéle Bernheimové Jeho žena: Muž má milenku, se kterou tráví jen hodinu denně a tvrdí jí, že je ženatý. Ona si zbytek života s ním dosnívá, vyhovuje jí to, soužití s ním jsou jen příjemnosti, žádné otravné rodinné povinnosti. Jenže pak se ukáže, že muž manželku nemá, že se soužití naplno bál, a když ho chce s milenkou „normálně“ začít, ona už zase uniká do nového trojúhelníku. Její další milenec je opravdu ženatý a zdá se jisté, že z něj bude mít zase jen kouzlo erotiky a zbytek si zase bude dosnívát. Ta kniha je přesná diagnóza. Když nejsou žádné svorníky, můžeme si dělat, co chceme. Vyzobávat rozinky a zbytkem se neobtěžovat. Jenže když tohle se svým životem uděláme, zaplatíme tím, že se sami uvnitř roztříštíme.** Z průzkumu, který před časem dělal Reader's Digest po Evropě, přesto vyplynulo, že manželství je instituce, které pořád nejvíc důvěřujeme. Překvapuje vás to? Krize manželství se ještě nedostala tak daleko, aby ho něco jiného mohlo nahradit. Můžete v něm mít problém,

ale pořád si ještě myslíte, že jste si špatně vybrala. **Pořád vám ještě připadá přitažlivé, protože vám garantuje, že někdo s vámi je nebo by měl být na celý život.** Kdysi bývala silným argumentem pro manželství věta: "Nechci být sám, sama." Dnes ovšem rádi tvrdíme, že nám samota nevadí. **Protože jsme přetíženi z práce. Když reprezentujete před zákazníkem svoji firmu, musíte být dokonalá. Tam tedy nasadíte svoji kapacitu přizpůsobovat se a komunikovat. Pak přijdete domů, chcete vypnout, jenže váš partner by kousek téhle vaší kapacity chtěl taky. A vy už nemůžete, protože máte za sebou deset dvanáct vyčerpávajících hodin. V nich jste rozhodně nebyla sama, ale v husté spleti vztahů. Jenže ty nejsou tím nejdůvěrnějším kontaktem. Samozřejmě. Není to jeden intenzivní vztah, ale více rozdrobených. Tříšť'. Soustředit se na jediný, se vším všudy, už moc nejde. V tomhle ohledu na nás klade naše civilizace vyšší nároky než civilizace starší. Na jedné straně začínáme soukromí považovat za poslední oázu svobody, a proto z ní chceme vymést jakékoliv svazující vztahy. Na druhé straně v manželství vidíme poslední oázu jistoty. To je trochu protimluv. Vystihla jste léčku, do které jsme se dostali. Ano, manželství je oáza svobody a zároveň pořád ještě zdrojem jistoty. Zacházíme s manželstvím neuctivě, přitom čteme romány z osmnáctého, devatenáctého století a závidíme předkům stabilitu manželské instituce. Málo si přitom uvědomujeme stíny, které tenkrát měla. Například že svoboda ženy byla ve srovnání s dneškem velice omezená. Toto už nechceme, ale ostatní se nám líbí. Nostalgicky se ohlížíme na společnosti, které uměly dát manželství a rodině pevnou strukturu, definovat v nich jasně a závazně role, sankcionovat překročení norem. Ale kdybychom v těchto společnostech měli žít, cítili bychom se jako ve svěrací kazajce. Víte o něčem, co by ty staré systémy sociální kontroly mohlo nahradit? Poctivě řečeno, ne. Škoda. Islámské, ortodoxně židovské nebo křesťanské společnosti se nám zdají svázané, jenže s největší pravděpodobností přežijí, protože udrží elementární sociální struktury i hodnotové orientace lidí nutné pro plození a výchovu dětí. Otázkou je, jestli může přežít společnost, která vsadí vše na ideál všeobecné emancipace, na dokonale osvobozenou osobnost.**

Čemuž může padnout za obět' manželství, rodina i děti. Jedním z varovných znamení je, že společnosti našeho typu už nemají dost dětí na to, aby se samy reprodukovaly. Z toho je zřejmé, že nejsou dost vitální.“ (<http://homeopatie.zapisnik.cz>)

IMIGRAČNÍ VLNY MÍŘÍ DO EVROPY – JE TO ZÁCHRANA NEBO KONEC NAŠÍ CIVILIZACE ?

Doc. Matoušek výborně popsal ve shodě s Buchananem „stav smrti Západu“. Prostě chceme jistotu hezkého vztahu, zároveň si chceme užívat s mnoha partnery a partnerkami, stárneme, ale nechceme za to přijímat zodpovědnost a mít děti. Tím vymíráme a na naše místa nenastupují naši potomci, naše vlastní krev, ale nastupují imigrační vlny (viz. situace ve Francii, Anglii, Německu; Ukrajinci a Vietnamci u nás), které již nechtějí respektovat naši kulturu, civilizaci, nýbrž vytvářejí si u nás svou vlastní. Paradoxně tito noví příchozí jsou často oproti našim lidem vysoce věřící bytosti (např. Muslimové, Vietnamci, Ukrajinci), které jsou k sobě navzájem velice loajální pokud se pohybují v naší společnosti. Chtějí zde zakládat rodiny a mít děti. Mají také vysoký „hodnotový“ a etický systém (např. afričtí křesťané), který aplikují na život každého jedince. Bohužel to často není dobrovolná volba a třeba právní zvyklosti v rámci islámského kodexu tzv. šaria (pravda zatím neznáme případy, kdy by drastické zvyklosti šarii byly prováděny v ČR. Snad s výjimkou ženské obřízky. Ikdyž nedávné vyjádření muslimských autorit tyto rituály nepodpořilo viz.: „*Z náboženského hlediska nevidím nic, co by obřízku nařizovalo,*“ *zdůraznil Muhammad Sajjid Tantávi, jenž stojí v čele káhirské univerzity al-Azhar, považované za vůdčí náboženskou instituci sunnitského světa. „Islám ji zná jen u mužů,*“ *dodal Tantávi. Podobně se vyjadřovali i další učenci, jejichž sněm kvůli takto ožehavé otázce označila zpravodajka BBC za bezprecedentní. Tzv. ženská obřízka je často spojována mylně s islámem, ačkoli ji v Africe praktikují*

i příslušníci křesťanských a animistických komunit, **zatímco pro drtivou většinu muslimů ve světě jde o cizí věc.** Kromě východní Afriky je obřezávání žen známo hlavně na jihu Arabského poloostrova, přičemž odborníci tuto zvyklost většinou spojují s praxí doloženou ve starověkém, tedy předislámském Egyptě. Dívkám je obvykle odstraněn klitoris nebo jeho předkožka, v některých regionech jde ale až o téměř úplné zašití pohlavních orgánů, což má v obou verzích snížit sexuální žádostivost. I přes drastičnost, kdy jsou plačící děvčata mrzačena zcela proti své vůli a někdy umírají na vykrvácení či infekci, organizují rituál obvykle právě ženy, které martyriem samy dříve prošly. V některých komunitách je totiž dívka, jejíž "mravnost" není takto zajištěna, odsunuta na okraj. Od obřízky se pokusil jménem islámu distancovat i egyptský velký muftí Alí Guma'a, když připomněl, že ani prorok Muhammad ji nevyžadoval pro své čtyři dcery. **Zatím jen málokdy je však od muslimských kleriků slyšet naprosté odsouzení této obřízky, přičemž někteří ji - často navzdory úřednímu zákazu i stanovisku vyšších duchovních autorit - schvalují i doporučují.** I Tantáví ostatně řekl, že nakonec jsou to lékaři, kdo musí rozhodnout o nezbytnosti či správnosti zákroku. Podobně se vyjádřil i šajch Júsuf Karadáví, v Kataru usazený klerik, jehož názory jsou známé v celém arabském světě díky jeho pořadu v satelitní televizi al-Džazíra. Karadáví připomněl, že i v Egyptě, kde se o tématu léta vede ostrá debata, jsou rozpolceni nejen duchovní, ale i lékaři. A právě Karadáví na serveru www.islamonline.net rovněž odkazuje na proroka Muhammada, avšak ve prospěch odstranění předkožky. "Zmenši si velikost klitorisu, avšak nesmíš překročit meze. Je to dobré pro zdraví a vyhovuje to i manželovi," měl Muhammad říci ženě, která se ho prý v 7. století na obřízku ptala. Podobné prorokovy výroky, neboli hadísy, jsou v islámu stejně zásadním zdrojem práva a zvyklostí, jako Korán. I Karadáví ale připouští, že právě tento hadís patří do kategorie těch, u nichž není zaručena autentičnost." Citováno podle serveru www.novinky.cz, článek Muslimští vůdci se distancovali od ženské obřízky ze dne 25.11.2006) nejsou často slučitelné jak s našimi zákony, tak s naší křesťansko-židovskou kulturou a etikou (viz. také nabodávání člověka na kůl

za živa nebo ukamenování, řezání rukou, nohou.
[Http://www.masada2000.org/impalement.aspx](http://www.masada2000.org/impalement.aspx),
http://www.apostatesofislam.com/media/video/stoning_video_100kbps.wmv,
http://www.apostatesofislam.com/media/video/handcutting_video_islam_200kbps.wmv. Jde tady o hodnocení současného stavu, který probíhá například v Íránu, Afghánistánu, Súdánu, Nigérii a na území jiných států, ze kterých k nám do Evropy míří exulanti. Lidé, kteří dodržují např. šariu, pak chtějí tato pravidla dodržovat také v EU. To je ovšem bludný kruh a nelze tolerovat vraždění lidí nebo jejich mrzačení. Samozřejmě zde nehovoříme o historickém kontextu, kdy Židé kdysi také kamenovali a křesťané také mučili - např. Inkvizice. Tyto otázky by však vydaly na samostatnou úvahu).

„Nedávno Kanadská společnost muslimů ustavila Islámský institut občanského práva, který by měl aplikovat zásady šarií v záležitostech typu vlastnických sporů, dědictví, svateb a rozvodů - v rámci muslimské komunity provincie Ontario. Tento krok se opírá o ontarijský zákon z roku 1991, který dává náboženským autoritám právo rozhodovat i v občanskoprávních věcech, děje-li se tak na základě dobrovolné žádosti obou stran a existuje-li možnost odvolání u kanadských soudů. Podle této reglementace dnes například katoličtí hodnostáři mohou anulovat církevní manželské svazky, jiné křesťanské denominace si samy mohou rozhodovat majetkoprávní spory farností a rabíni mohou rozhodovat v otázkách rozvodů či problémů ohledně rituální způsobilosti (kašrutu). Prostě každý na svém, podle svého a za své, což nikomu nevadilo a nebylo v rozporu ani s kanadskými zákony, ani se zásadami občanské společnosti. Nynější problém však spočívá v tom, že si šaría nárokuje širší spektrum občanského života. Nejde snad o to, že by se v Kanadě mohlo v muslimské komunitě kamenovat za nevěru, jde zejména o rovnost mezi pohlavími. Například na syna připadá podle šarií v případě dědictví dvojnásobný podíl oproti dceři, a zatímco muž má automaticky nárok na rozvod, žena nikoliv. A tady už jde o konflikt s občanským právem Kanady i se zásadami občanské společnosti.“ (PETRÁČEK, ZBYNĚK: Šaría míří na Západ, Mladá fronta DNES,

19. 8. 2004, s. 7 – citováno podle <http://archiv.newton.cz/mf/2004/08/19/635b0055f97b9f5ffac61d39f6228d05.asp>

Pokud by to totiž fungovalo tak, že si budou imigranti uvědomovat, že hostitelské země jim dají příležitosti k realizaci jejich životů, dají jim naději a byli by za to těmto zemím vděční, nabízeli by za to svým dobrodincům loajalitu a teprve v tomto rámci by prosazovali své národní odlišnosti, pak by to byla pro nás záchrana (vymíráme) a nikoliv hrozba. Pokud by totiž tito lidé respektovali naši křesťansko-židovskou kulturu a přizpůsobili by se jí (nechci použít slůvko asimilace – „melting pot“) při zachování části své kultury a zvyků, respektu k našim zákonům, naší zemi, byli by k nám loajální, pak je to v pořádku a přivítáme je s otevřenou náručí. (Stejně bychom se měli chovat my, kdybychom se chtěli usadit v zemích imigrantů, kteří k nám přicházejí). Která země by nechtěla věrné, poctivé a slušné občany, byť s jinou vírou a nenásilnickými zvyky, kteří by pracovali a tvořili větší HDP, v případě ohrožení národní bezpečnosti by šli hájit svou novou vlast a vůbec by přispívali ke společenské prosperitě jak duchovní, tak materiální. Víme: podařilo se to v případě minulých generací imigrantů. Náš pracovní trh nabízí navíc spousty pracovních příležitostí, které již naši lidé nechtějí vykonávat, ale pro imigrační vlny jsou zajímavé. (viz. např. oscarový film Deer Hunter, který ukazuje fungování „melting pot“ v 60. letech 20. století v USA)

*„Kromě toho všichni – a především veřejná moc – mají s nimi jednat ne jako s pouhými výrobními prostředky, ale jako s osobami, a mají jim pomát, aby si mohli k sobě vzít rodinu a opatřit si slušné ubytování; **mají se starat o to, aby se včlenili do společenského života národa nebo země, které je přijaly. Ovšem pokud to jen jde, ať se vytvoří pracovní příležitosti v jejich vlastních zemích.**“* (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 241)

Zajisté v momentě, kdy nás imigrace z jiných kulturních koutů světa přečíslí svými počty a loajalitou k sobě samým na úkor našeho požitkářství,

naší podpoře systému „Only Money“, naší neochoty mít děti a postarat se o ně v rámci hezkého, funkčního rodinného vztahu, včetně dobrých „Relationships“ k sobě navzájem a své zemi, pak: *„Je to poprvé v dějinách, tvrdí noviny London Observer, „kdy se hlavní původní obyvatelstvo stane menšinou spíše dobrovolně než v důsledku války, hladomoru či nějaké nemoci.““* – (Buchanan s. 42). Podívejme se nyní na situaci podle pana Buchanana dále: *„Masové přistěhovalectví již začalo. V roce 2000 přijala Anglie 185 000 přistěhovalců, což je rekordní počet. V roce 1999 proklouzlo do Evropské unie 500 000 ilegálních přistěhovalců. To je od roku 1993 desetinásobný nárůst. V květnu 2001 přinesly noviny Washington Post zprávu: „Ještě před rokem by odhalení o ztroskotání lodí s lidským nákladem 500 až 1 000 lidí na palubě bylo novinkou, která by vyvolala hlavní novinové titulky a pobouření v celé Evropě. Dnes se však ve vodách mezi Tureckem a Řeckem, Itálií a až tak daleko na severu, jako je francouzská Riviera, stala normální.“* Román Jeana Raspaila Tábor svatých z roku 1972 o invazi armády zbídačelých lidí z třetího světa do Francie, již Evropa, ochromená rovnostářstvím a liberalismem, není s to čelit, se ukazuje jako prorocký. Dějiny začínají napodobovat umění. Ukazuje se, že s odchodem válečné generace Evropa není schopna zastavit příchod i pracovní angažmá těchto milionů lidí. Zaměstnavatelé budou samozřejmě požadovat, aby byli vpuštěni. Miliony lidí, kteří budou do Evropy přicházet ze severní Afriky a Blízkého východu, si budou přinášet arabskou a islámskou kulturu, vlastní tradice, loajalitu a víru a vytvářet repliky mateřských zemí v srdci Západu. Asimilují se nebo přetrvávají jako nestravitelné části Afriky a arabského světa v opěrném táboře toho, co kdysi bylo křesťanským světem? Zamyslete se nad počty. Zatímco počty obyvatel Portugalska, Španělska, Francie, Itálie a Řecka klesají, na druhé straně moře, v Maroku, Alžírsku, Tunisu, Libyi a Egyptě naroste počet obyvatel za 25 roků o 73 milionů.“ *„Předpokládá se, že v roce 2025 se počet obyvatel Egypta přiblíží 96 milionům: V 19. století vpadla Evropa do Afriky a kolonizovala ji. V 21. století vpadne Afrika do Evropy a kolonizuje ji.: Odborník na počet obyvatel z American Enterprise Institute (AEI)*

Nicholas Eberstadt píše: „V roce 1995 byl odhadovaný počet obyvatel Evropy (včetně Ruska) a Afriky téměř úplně stejný. Podle těchto předpokladů by v roce 2050 měli Afričané přečíslit Evropany v poměru větším než 3:1.“ Pouze epidemie AIDS stojí v cestě tomu, aby národy Afriky Evropu zastínily a nakonec zaplavily. Národy Evropy jsou na rozdíl od Ameriky homogenní. Jejich dějiny nejsou dějinami vítání cizinců nebo asimilace přistěhovalců. Tito lidé různých barev, vyznání a kultur navíc budou do Evropy přicházet v čase, kdy se její státy rozpádají. Od roku 1990 se tři evropské státy -SSSR, Československo a Jugoslávie - rozdělily do 21 států. Další dva, Kosovo a Černá Hora, se možná brzy zrodí. Odštěpenecká hnutí jsou živá v Rusku, Makedonii, Itálii, na Korsice, v baskickém Španělsku, Skotsku, Walesu, Bavorsku a v regionu Skane ve Švédsku. V Belgii se rozhořívá starodávný konflikt mezi Vlámky a Valony založený na jazyku a kultuře.“ – (Buchanan s. 144 – 145).

V ČR vidíme dlouhodobě nárůst počtu cizinců s legálním pobytem na našem území s výjimkou roku 2000, kdy vlivem tehdejší změny legislativy jejich počet poklesl, aby se pak v následujícím roce opět vrátil k rostoucím tendencím a postupně převyšoval počty z minulých let. „K 30. 6. 2006 evidovalo Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie MV ČR 295 955 cizinců. Trvalý pobyt mělo 125 849 těchto cizinců, ostatní typy pobytu pak 170 106 cizinců. 32 % evidovaných cizinců představovali občané Ukrajiny (93 466 osob), 18 % občané Slovenska (54 201 osob) a 13 % občané Vietnamu (38 566 osob). Za nimi s odstupem následovalo státní občanství Polska (18 386 cizinců, 6 %) a státní občanství Ruska (16 910 osob, zhruba 6 %).“ (http://www.czso.cz/ciz/cizinci.nsf/i/popis_aktualniho_vyvoje_pocet_cizincu_v_cr) Hovoříme – li nyní o ilegálních imigrantech, kteří jsou často tak zoufalí ze situací panujících v jejich rodných zemích (imigraci musíme chápat jako křesťansko-židovská kultura v rámci pomoci bližnímu v nouzi), že často tito lidé podstupují neskutečně dobrodružné a životu nebezpečné cesty, jen

aby se dostali do své vysněné Evropské Unie (viz. nedávno zveřejněné reportáže na TV Nova), pak si musíme také popsat situaci v ČR. „Počet osob, u kterých bylo zjištěno nedovolené překročení hranic, se od počátku 90. let zvyšoval až do roku 1998. Od té doby dochází k postupnému snižování počtu těchto osob. (Kupříkladu v roce 1998 zjistila cizinecká policie 42.957 případů nelegální migrace cizinců, v roce 2005 již pouze 14.545 případů). Zároveň od roku 2002 je pravidelně zjišťován vyšší podíl cizinců, u nichž bylo odhaleno porušování pobytového režimu (těchto cizinců bylo tedy v daném roce vždy více než bylo cizinců, kteří nedovoleným způsobem překračovali státní hranice). (Pozn. od roku 2002 cizinci porušující pobytový režim představovali 60.% a více všech cizinců nelegálně migrujících. Informace o porušování pobytového režimu jsou Cizineckou a pohraniční policií ČR systematicky sledovány od roku 2000.) V roce 2005 Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie MV ČR zaznamenalo 14.545 nelegálně migrujících cizinců, z toho 4.745 cizinců překračovalo nelegálním způsobem státní hranice a u 9.800 cizinců bylo zaznamenáno porušování pobytového režimu. Mezi cizinci ilegálně překračujícími státní hranice České republiky byli nejčastěji identifikováni občané Ruska (661 osob, 14.% všech cizinců nelegálně migrujících přes státní hranice), Ukrajiny (612 osob, 13.%) a rovněž občané Polska (468 osob, 10.%). Dále s odstupem následovali občané Německa, Číny, Indie, Moldavska a Bulharska. Na celkovém počtu všech nelegálně migrujících osob přes státní hranice ČR (nejen cizinců) měli nejvyšší podíl občané ČR (944 osob, 17.% všech nelegálně migrujících osob.) Nejčastěji byly nelegálně překračovány hranice: česko-polská (celkem 1.965 osob), hranice česko-rakouská (1.618 osob) a hranice česko-německá (celkem 1.233 osob). Hranice česko-rakouská a česko-německá byly převážně ilegálně překračovány ve směru z ČR (tj. více jak z 80.% případů), na česko-polské hranici byla situace vyvážená, tj. počty osob zadržených ve směru do ČR a z ČR si přibližně odpovídaly. Na česko-slovenské hranici bylo zjištěno necelých 250 případů nelegálního přechodu hranic, a to z více jak 90.% ve směru do ČR. 11.% všech nelegálních vstupů do země bylo zaznamenáno na letištích. (Údaje ... se týkají všech

osob nelegálně migrujících přes státní hranice ČR, tj. včetně občanů ČR.) V roce 2005 oproti roku předchozímu poklesl počet osob, u nichž policie zjistila porušování pobytového režimu, a to na 9.800 cizinců (pokles o 41.% cizinců). Nejčastěji bylo porušení pobytového režimu zjištěno u občanů Ukrajiny, tito tvořili 70.% všech cizinců (tj. 6.838 osob), u nichž bylo v roce 2005 porušení pobytového režimu zaznamenáno - z dalších státních občanství lze jmenovat občany Vietnamu (6.% všech těchto cizinců), dále občany Číny, Běloruska a Ruska. (http://www.czso.cz/ciz/cizinci.nsf/i/popis_aktualniho_vyvoje_nelegalni_migrace).

Problém s nelegální migrací se již od 90. let 20. století dotýká také ČR. Sice jsme stále pro mnohé migranty pouze tranzitní zemí a počet odhalených nelegálních migrací stále klesá, avšak po vstupu ČR do Shengenského prostoru v roce 2008 (jako „vnitřní“ země EU) již nebudeme nuceni chránit naše hranice proti ilegální migraci a tento úkol převezmou pohraniční státy Evropské Unie, když tato ovšem přiznává: zaznamenáváme nyní každý rok přes 400.000 nelegálních imigrantů z čehož více než 2/3 se snaží proniknout přes špatně střežené hranice v oblasti Středozemního moře. Jen španělské Kanárské ostrovy mají již za tento rok 10 000 ilegálních imigrantů, což představuje dvojnásobný nárůst oproti předešlému roku. Připravuje se vznik speciálních zásahových oddílů, investice do ostrahy hranic a tvrdé postihy pro ty, kteří tyto nelegální imigranty převádějí a obchodují s jejich životy (vydělávají každý rok přes deset miliard Dolarů na celém světě), zaměstnávají je v EU. Obrana před ilegální imigrací má být řešena v rámci tzv. Haagského pětiletého programu Evropské Unie (<http://www.euractiv.com/en/justice/commission-tries-get-grips-immigration-crises/article-156869>).

Asi těžko si dokážeme představit ty nekonečné lidské tragédie. Jen pro srovnání: co by se stalo, když by k nám přes řeku Odru připlulo osmnáct lodí s desetitísci zuboženými imigranty (jako se to nedávno stalo na Kanárských

ostrovech a v Řecku) si snad ani nedokážeme uvědomit. Každý den umírá v průměru po dobu jednoho roku 5 lidí při pokusu o nelegální přechod hranic EU v prostoru Afrika – Středomoří a 400 Mexičanů umírá ročně při pokusech o nelegální přechod hranic USA. Na celém světě bylo v roce 2005 na 200 miliónů migrantů, kteří žili více než jeden rok mimo svou vlast (včetně 9,2 miliónů uprchlíků). Celosvětově dochází k nárůstu migrujících lidí, kteří hledají lepší budoucnost, naději a smysluplný život v bohatých zemích. Také zde se projevuje systém „Only Money“. V roce 1970 bylo zaznamenáno 82 miliónů migrantů. Roku 2000 to již bylo 175 miliónů. Ve zmiňovaném roce 2005 na 200 miliónů migrantů. Je zajímavé sledovat údaje za rok 2000, kdy byla největší část světové migrace lidí (kteří hledali lepší budoucnost nebo utíkali před represemi a ohrožením svých životů v rodných zemích) směřována do Evropy (včetně Ruské Federace) - 56,1 miliónů (to představuje 7,7% celé evropské populace), pak do vyspělých zemí Asie a konečně třetí místo zaujímala Severní Amerika se 40,8 milióny migrantů (12,9% celé severoamerické populace). Konkrétní státy, které přijímaly a měly již na svém území nejvíce migrantů byly v roce 2000 tyto: USA – 35 miliónů (20% celosvětové migrace), Ruská Federace 13,3 miliónů, Německo – 7,3 miliónů. Co vede tyto masy lidí k tomu, aby opouštěly své země? Kromě důležitého faktoru, kterým je nestabilita a nebezpečí pro život, nemoci, hlad a další problematické faktory vnitřních věcí jednotlivých zemí, je to také systém „Only Money“, jenž se projevuje tím, že lidé nemají příležitost seberealizace ve své vlasti. Skoro 50% obyvatel Sub-Saharské Afriky má denní příjem pod 1 Dolar, lidé mají špatné vzdělání, nízkou délku života (58 let v porovnání s bohatými zeměmi, kde je délka života kolem 78 let) a rodí se zde pro nás neskutečné počty dětí (africká žena má v průměru 5,4 dětí, žena v arabském světě 3,8 a evropská žena 1,4 dětí). Na druhé straně musíme uznat, že více než 50% celosvětové imigrace pracuje a přináší svým hostitelským zemím prosperitu (Jiná otázka je již to, že imigranti berou zaměstnání lidem hostitelské země. Ovšem tyto práce, které imigranti vykonávají, pak lidé z hostitelských zemí odmítají většinou již jen kvůli nízkému ohodnocení a

sociálním dávkám). Zvyšuje se podíl cizinců na tom, že vyspělé a bohaté národy nevymírají. **Mezi roky 1990 až 2000 se imigrace podílela jen v Evropě na růstu populace z 89% a mezi roky 1995 – 2000 to bylo 75% v USA.** Jak již bylo řečeno: problém však představuje neochota imigrace k loajalitě a podpoře hostitelských zemí. (Migration in an interconnected World: New direction for actions, Report of the Global Commission on International Migration, SRO-Kundig, Switzerland, 2005)

Nesmírně zajímavě o výše popsaných faktech hovoří článek Lenky Málkové na serveru Aktuálně.cz. Jednoznačně rozlišuje situaci: Muslimové v Evropě jsou většinou bez práce a na sociálních dávkách, zatím co v USA mají dostatek práce a daří se jim se integrovat do společnosti – být svobodnými ve své víře. Zkusme se také zamyslet nad tímto: *„Londýn - Nespokojenost s životem nahání britské muslimy do náruče Al-Káidy. Počty "domácích" teroristů v Evropě stále rostou. Britský ministr vnitra John Reid se domnívá, že jeho země prohrává válku idejí s Al-Káidou. Na vině je především nespokojenost mladých muslimů s životní úrovní a fanatismus ímámů sídlících v Británii. "Vláda musí udělat mnohem víc, aby válku idejí vyhrála," prohlásil Reid, který v rozhovoru pro The Sunday Telegraph potvrdil, že momentálně britská policie vyšetřuje třicet plánovaných teroristických útoků a počet lidí podezřelých z jejích příprav se šplhá ke dvou tisícům. Britská vláda proto zahajuje mediální propagandu. Na nedávné schůzce ministrů bylo rozhodnuto, že boj s radikálními islamisty je třeba přitvrdit a vést novými prostředky. Ministerstva vnitra a zahraničí financují provoz speciální webové stránky, která by měla muslimy odvést od radikalismu. Zprávy adresované mladým muslimům jsou dostupné i na stránkách iTunes a do oběhu bylo vypuštěno na 100 tisíc speciálních cedéček apelujících na britské muslimy a jejich umírněný postoj. Ve stejné době zasílá ministerstvo školství sérii doporučení britským univerzitám, které mají kvůli boji proti islámským radikálům hlásit podezření na "asijsky vypadající" studenty. Ministerský návrh určený školám tvrdí, že za poslední roky došlo k výraznému*

zpolitizování islámských spolků. Zvažuje dokonce pečlivější monitorování jejich letáků a předsedů. Varuje před tzv. "hledači talentů" z řad teroristů. Obavy má i ze studentů náchylných k extremismu. **Spojené státy se na rozdíl od Británie "domácích" teroristů zatím neobávají. A to ani po 11. září, které situaci amerických muslimů přece jen zkomplikovalo. Důvod je jasný. Na rozdíl od Spojených států totiž v Evropě žijí miliony muslimů druhé a třetí generace, kteří se stále ještě neasimilovali do většinové společnosti. "Americká společnost je více založena na úplné asimilaci. Je zde mnohem jednodušší praktikovat náboženství bez komplikací," říká newyorský rodák a muslim Omar Jaber. Spojené státy se proto vlny terorismu z řad amerických občanů neobávají. Podle expertů jde spíše o ojedinělé skupinky osob, jejichž plány mají daleko k dokonalosti a dopad jejich akcí je pouze lokální. "Američtí muslimové přichází do naší země a líbí se jim tu. Až na pár výjimek nepovažují USA za nepřítel. Na rozdíl od Evropy zde také neuvidíte ghetta nespokojených islámských přistěhovalců," tvrdí v rozhovoru pro The Christian Science Monitor John Zogby. Do USA přichází muslimové za prací a vzděláním, v Evropě pak většinou končí v nejhůře placených pozicích nebo dokonce bez práce. Podle průzkumu Zogby International z roku 2004 má celých 95 procent amerických muslimů středoškolské nebo vyšší vzdělání. V Británii naopak dvě třetiny muslimů žijí v rodinách s nejnižšími příjmy a nezaměstnanost je třikrát vyšší než u zbytku obyvatelstva. "Americká kultura je odlišná od té evropské. Nemáme generaci frustrovaných přistěhovalců. To je obrovský rozdíl," říká teroristický expert Jonathan Winer. Určitá nespokojenost je přesto viditelná i mezi americkými muslimy. "Americká zahraniční politika se obrátí proti Spojeným státům," říká aktivista Radwan. "S tlakem roste vlna znepokojení a dvojí standardy se muslimům samozřejmě nelíbí."“ (Málková, Lenka: Al-Káida vítězí, Londýn chystá protiúder, 23.10.2006, <http://aktualne.centrum.cz/zahranici/evropa/clanek.phtml?id=267190>)**

Co hodlají naši evropští politici s touto situací dělat? Rozhodně to nevyřeší pouze humanitární pomoc a finanční injekce do zemí, odkud k nám ty vlny imigrantů přicházejí. Tohle jen posílí systém „Only Money“. Cestou také není ponechat tyto lidi jejich vlastnímu osudu a starat se pouze o sebe. Jako řešení se nabízí: **1.** nezapomínat na úkol naší křesťansko-židovské kultury: pomoci bližnímu v nouzi; **2.** dokázat náležitě ochránit nás a naše hranice v rámci EU a Shengenu; **3.** vytvářet prostor pro pracovní místa (myslíme tím živnostníky, nikoliv velké korporace, které se zhroutí v případě státního převratu např. v Africe) a účinné obrany (úcta k vlasti, křesťanská víra, národní pospolitost) proti systému „Only Money“ přímo v zemích, odkud přicházejí imigrační vlny; **4.** snažit se pomocí působení politiky (nikoliv násilných invazí) o možnost klidného (časté války a vraždění v zemích odkud imigranti přicházejí) a smysluplného života pro lidské bytosti v Africe, arabském světě aj.; **5.** informovat migranty detailně o potížích, které je čekají v EU, USA aj. vyspělých státech při nelegální migraci a o jejich malých šancích na úspěch, ba i o ohrožení jejich života v případě jejich ignorace k našim hostitelským podmínkám (migranti často prodají veškerý svůj majetek a těch pár dolarů investují do pašeráků a převaděčů, kteří jim slíbí úspěšnou cestu za jejich snem; pak přichází např. ztroskotání lodí v Řecku nebo vyhoštění např. z EU, přičemž to tyto lidi mnohdy zničí); **6.** v případě rozhodnutí o začlenění imigrantů do naší společnosti je nutná okamžitá spolupráce se všemi úřady dané hostitelské země. Je zapotřebí postavit imigranty před podmínku naučit se náš jazyk, opatřit si základní vzdělání, vyučit se přednostně v profesích, o které je na trhu zájem ve spolupráci s místními firmami (za státní peníze: státem schválené vzdělání v hostitelské řeči, orientaci v poměrech a dějinách vedoucích k patriotismu a loajalitě k hostitelské zemi; za vlastní soukromé peníze imigrantů pak další možnosti studia v rámci svobodné společnosti a její rovnosti v šancích; pro ty nejschopnější běžný postup jako pro všechny svobodné občany: stipendia, nadace apod.). V neposlední řadě je třeba prosazovat na základě kvalitních pracovních a společenských výsledků imigrantů, jejich loajality a jejich úcty k nám - jako ke svým dobrodincům a

hostitelům, přirozený růst jejich společenské prestiže a postavení (stejný přístup bychom očekávali my, když bychom se chtěli usazovat v jejich zemích). Je pak dobré podporovat jejich vnímání jako legální imigrace, která je prospěšná pro společnost díky jejímu pozitivnímu podílu na společenském a politickém životě (ten však musí být vidět). V případě jejich neochoty k akceptaci fér podmínek, za kterých jim byl umožněn jejich nový a spokojenější život: je třeba takovým lidem dát ještě několikrát šanci a v případě pokračování problémů (kriminalita, zneužívání sociálních dávek, příprava k terorismu apod.) je bez pardonu vyhostit do jejich rodných zemí.

TVRDÁ REALITA - VYMÍRÁNÍ OBYVATEL ČESKÉ REPUBLIKY

Podívejme se nyní na situaci s přirozenou mortalitou v ČR. „...počet obyvatel České republiky už čtvrtý rok v řadě mírně zvyšuje. Za tímto **nárůstem stojí především cizinci přicházející do Česka**. Žádná populační exploze podle ČSÚ zemi nezasáhla, přesto ale v českých porodnicích přišlo vloni na svět nejvíc miminek od roku 1995. Podle statistiků mělo Česko na konci letošního května 10 265 231 obyvatel. Počet narozených dětí za loňský rok činil 102 211, to je o asi 4500 více než v roce 2004. Šlo o největší počet porodů od roku 1995, kdy jejich počet klesl pod 100 000. **Přesto však počet narozených dětí nepřevýšil počet zemřelých. Populační exploze není na obzoru.** Odborníci z Českého statistického úřadu byli na tento vývoj připraveni. Podle nich nelze mluvit o žádném "baby-boomu". "Nárůst se dal očekávat, protože mladí lidé narození v sedmdesátých letech začali ve větší míře zakládat rodiny," uvedl ředitel odboru statistiky vývoje obyvatelstva Josef Škrabal. Podle něj ale zároveň každoročně roste procento bezdětných lidí. Škrabal také uvedl, že další vývoj bude záležet i na tom, jestli si páry budou pořizovat jedno či více dětí. Výrazně vyšší nárůst porodnosti však nepředpokládá. Po roce 2015 by mohly počty novorozenců dokonce mírně klesnout. **Česko má sebevražedně nízkou**

porodnost. K zachování populace je zapotřebí, aby na jednu ženu v reprodukčním období připadaly minimálně dvě děti. V České republice však tato hodnota činí pouhých 1,28. Nízká úroveň porodnosti je společná i většině ostatních postkomunistických zemí. Větším počtem narozených dětí se mohou chlubit ve Skandinávii. Ani tam ale pro zachování populace nedělají dost. Skandinávská úroveň dosahuje 1,8 dítěte na ženu. Osoby starší 65 let tvoří v ČR zhruba sedminu obyvatel, do roku 2050 jejich podíl vzroste až k jedné třetině, upozornil Škrabal. Podle demografky ČSÚ Terezie Kretschmerové zatím podíl osob ve věku 65 let a více stoupal pomalu. "Již brzy ale začne obyvatel v tomto věku rychle přibývat," konstatovala Kretschmerová. "(citováno-podle: http://www.novinky.cz/domaci/pocet-obyvatel-cr-zvysuji-imigranti--baby-boom-se-nekona_91575_4tp7v.html) Podle: „...posledních údajů Českého statistického úřadu (ČSÚ) vzrostl počet obyvatel ČR k 30. září na 10 280 968. Přírůstek za první tři čtvrtletí letošního roku tak činí 29,9 tisíc osob. Na přírůstku se podílelo 27,1 tisíc imigrantů a 80 tisíc nově narozených dětí. ... Počet živě narozených dětí od ledna do září meziročně vzrostl o 1 574 a dosáhl počtu 80 tisíc. Ve srovnání se stejným obdobím loňského roku byl přírůstek narozených dětí nižší. ... Od ledna do září 2006 zemřelo v ČR 77 200 lidí.“ (www.novinky.cz, zpráva z 21.12.2006). Uvědomme si tedy alarmující stav, kdy se za ¾ roku narodí 80 000 dětí, ale zemře 77 200 lidí, tedy nová generace se na celkovém růstu populace našeho národa podílí pouze 2 800 dětmi a to je ještě tento stav v médiích oslavován jako obrovský úspěch. Mnohé z těchto dětí jsou však také již děti imigrantů. Co to znamená ? Pokud se něco nezmění v přístupu společnosti k hodnotám jako jsou děti a rodina, pak buď vymřeme, nebo ztratíme právo se nazývat národem, když nás přirozeně přecísílí imigranti (pokud to budou ti loajální k ČR tak je to naše záchrana), kteří zaplní naše prázdná místa. A to již ani nehovořím o všeobjímajícím systému sociálních dávek, na které nebude mít kdo vydělávat. Naše země se bude muset ještě více zadlužovat. „Pokud chce Evropa udržet svou sociální zabezpečovací síť, existují tři možnosti: musejí se najít biliony nových daňových příjmů, evropské ženy

musejí odnosit 2 x až 3 x více dětí nebo Evropa musí každý rok dovézt miliony pracujících. „Starý kontinent čelí nepříjemným volbám. Joseph Chamie z agentury OSN pro populaci přesto registruje: „Žádný demograf nevěří, že se porodnost zvýší. Co je třeba udělat pro to, abychom přesvědčili ženu, aby měla čtyři děti? Lidé se starají o svůj vzhled, vzdělání a kariéry.“ Porodnost v Evropě klesá několik desetiletí. Nejde o žádnou dočasnou záležitost. Všechny evropské národy kromě muslimské Albánie mají společné to, že se jejich porodnost ocitá pod úrovní populační obměny. Nejde o spiknutí, ale o obecné mínění, o svobodnou volbu. Evropské ženy se rozhodly, že chtějí jedno nebo dvě děti, popřípadě žádné, a mají prostředky - antikoncepci, sterilizaci a interrupci -, aby tyto volby uskutečnily. Evropské ženy pokládají tato osobní přání za daleko naléhavější než demografické studie, které popisují, jak bude Evropa vypadat, až jim bude 70 nebo 80 roků, nebo až tady nebudou. Evropa čelí „obrovskému rozhodnutí“, píše Jonathan Steele z novin Guardian. „Pokud se nesníží životní normy, země EU budou možná muset připustit šedesátinásobné zvýšení přistěhovalectví, které bude živit protesty pravice a zapříčiňovat následné poškození křehkých rasových vztahů v regionu. Jde o promyšlený pohled demografických odborníků, jež získali při výzkumu stárnutí evropské populace.“ “ (Buchanan s. 143)

Co z toho plyne ? V této situaci, když pracujete 12 hodin denně, je již těžké udělat si čas na rodinu a děti. Důležité jsou peníze a požitky, které je možné si za vydělané peníze koupit. Člověk zajisté musí odpočívat, užívat si, pak již nezbyvá síla na nic dalšího. Společenské tlaky „Only Money“ jsou dnes na každého jedince zajisté obrovské. Výsledkem je však bohužel vymírání naší civilizace (mimo jiné např. „Loni spáchali denně čtyři Češi sebevraždu“ – citováno podle www.novinky.cz , zpráva z 11.11.2006). Pat Buchanan se domnívá, že tento neblahý vývoj je nutné změnit. Receptem je podle něj návrat ke kulturním vzorům a ideálům křesťansko-židovské kultury, které rozhodujícím způsobem podporují manželské děti, harmonickou rodinu muže a ženy, oboustrannou loajalitu mezi státem a jeho občany, podpora slušného

chování a rozumná míra propagace sexuality, erotiky vedoucí k věrnosti a rodině. Nikoliv však bezbřehý sex bez jakékoliv etické souvztažnosti. S tím souvisí celá řada dalších věcí. Uvědomme si: *„V postindustriální ekonomice jsou muž i žena zaměstnaní a nikdo nezůstává doma s dětmi. Ve skutečnosti nemusejí mít žádné děti.“* – (Buchanan s. 60) ; Dr. John Wallace z John Hopkins University v Bologni: *„Jestliže si ženy mohou vydělat tolik, aby byly finančně nezávislé, manžel není podstatný. Jestliže také můžete souložit, aniž byste měli děti – a to dnes platí stejně pro katolickou Itálii jako pro sekularizovanou Velkou Británii - , proč vstupovat do manželství ?“* – (Buchanan s. 36); Eleonor Millsová týdeník Spectator o 20-ti až třicetiletých ženách: *„Má generace má, bohužel, dva hlavní zájmy, krásný vzhled a peníze“.* – (Buchanan s. 61); belgický demograf – Ron Lesthaeghe: *„Manželství a manželské plození dětí se hroutí kvůli dlouhodobému „posunu v západním systému tvorby idejí“ od hodnot potvrzených křesťanstvím – obětování se, altruismus, dodržení závazku – k bojovnému „sekularizovanému individualismu“ zaměřenému na sebe“.* (Buchanan s.74);– *„Co přiměje ... ženy k tomu, aby chtěly to, co chtěly jejich matky a za co se modlily jejich babičky: hodného muže, dům na předměstí a kupu dětí ? Zní to téměř starobyle.“* (Buchanan s.79); ***„Svobodná společnost nemůže nutit násilím ženy, aby měly děti, zdravá společnost však může odměňovat ty, kdo ji zachraňují, když tak činí.“*** (Buchanan s. 320); *„Sexuální revoluce začala požírat své děti. ... Prázdné dětské pokoje a plné čekárny psychiatrií svědčí o tom, že něco není v pořádku.“* (Buchanan s.332); *„Civilizace staletí sleduje stejnou cestu, uctívá stejné bohy, udržuje stejné ideje a uznává stejné mravní a intelektuální normy. Potom najednou dojde ke změně, zdroje starého života vyschnou a lidé se náhle probudí do nového světa, ve kterém se zdá, že hlavní zásady předchozího věku přestaly platit a staly se nepoužitelnými nebo nesmyslnými (...) Vypadá to tak, že v dnešní Evropě zažíváme něco podobného.“* Civilizace také mohou selhat při vlastní reprodukci a mohou je zaplavit přistěhovalci, kteří se nezajímají o jejich kulturu. *„Řím si nepodrobili barbari vpádem zvnějšku,“* napsal Will Durant, *„ale mnohonásobným nárůstem uvnitř*

impéria. (...) Rychle se rozmnožující Germáni klasické kultuře nerozuměli, neakceptovali ji a nešířili ji. Rychle se rozmnožující Orientálci byli většinou toho názoru, že je třeba tuto kulturu zničit. Římané, jejichž majetkem byla, ji obětovali pohodlí neplodnosti." Západ je nejvyspělejší civilizací v dějinách a Amerika nejvyspělejším státem - prvním v ekonomice, vědě, technologiích a vojenské síle. Nemá žádného supervelmocenského soupeře. Evropa, Japonsko a Amerika kontrolují 2/3 světového bohatství, příjmu a výroby. Amerika a Západ však čelí čtyřem viditelným a přítomným ohrožením. Prvním je vymírání obyvatel. Druhým je masové přistěhovalectví lidí různých barev pleti, vyznání a kultur, kteří navždy změní charakter Západu. Třetím je vzestup dominance protizápadní kultury na Západě, která je hluboce nepřátelská k jeho náboženstvím, tradicím a morálce a která již rozdělila Západ. Čtvrtým je rozpad národů a zběhnutí vládnoucích elit ke světové vládě. Následkem toho je konec národů. – (Buchanan s. 314)

HODNÁ, KRÁSNÁ ŽENA A MUŽ S CITEM PRO RODINU, DĚTI ? V SYSTÉMU ONLY MONEY NEMOŽNÉ

Z vlastní zkušenosti a zážitků mých přátel mohu říci, že najít dneska hodnou a krásnou ženu nebo neřku-li pro slečny přitažlivého a hodného muže (to se dneska vylučuje: co je krásné, nemůže být přece hodné a hrát fér – to se považuje za hloupé), ikdyž máte ten pomyslný Buchananův dům na předměstí a jste zásadový, hodný člověk, je zkrátka problém. Stejně tak by se dalo říci: najít hodného a hezkého muže, který by miloval rodinu a děti představuje neřešitelný problém. Systém „Only Money“ vede lidi pouze k tomu, aby měli peníze a užívali si. Mladé a krásné ženy již nechtějí mít děti, neboť je považují za přítěž. Prý ztloustnou a ztratí svobodu. Teprve v pozdějším věku, zpravidla kolem třiceti let nebo raději později, když na ně přijdou tzv. mateřské pudy a začínají si připadat neatraktivně a staře, se rozhodují pro experiment svobodných matek, protože: „Manželství vyšlo

z módy.“ a prý zajišťovalo nadvládu mužů nad ženami. – (Buchanan s. 70 – 71). Přitom všichni, kteří zažili krásný a harmonický vztah, lásku, moc dobře vědí, vzpomínají na ty báječné chvíle, ale s přibývajícími roky již nikdo nevěří, že je něco podobného ještě možné. A není to o penězích, ale o hodnotách společnosti. Naši předci také neměli peníze, ale přesto měli početné rodiny (výmluva ohledně dnešní snadno dostupné antikoncepce neobstojí. Tehdy se s úspěchem uplatňoval život v rámci velkých generačních rodin, které vytvářely hlavní prvek jak mít děti a uživit je – viz. níže). V momentě, když to nebudou peníze a vzhled, ale hodnoty jako láska, čest, věrnost, děti, pak dostane manželství opět smysl a tím také zachráníme náš svět. Stačí tak málo – dát do služby médiím (velká šance digitální televize) správné hodnotové vzorce. My sami musíme jako každý občan vytvářet rozumnou kulturu hodnot, která by svobodně vyvažovala některé sebezničující kulturní ideje naší civilizace v některých mediálních oblastech. *„Kolik estrád dnes nabízí mateřství?“*, táže se Buchanan (s.73). Když se řekne mít dítě, každý vidí jen ztrátu svobody, propočítává finance a myslí si, že s příchodem dítěte končí svět mladé, krásné, štíhlé ženy (*„V Brazílii zemřela jednadvacetiletá modelka Carolina Restonová, která trpěla anorexií. Mladá žena držela přísnou dietu a jedla pouze rajčata a jablka. Kvůli totálnímu vyčerpání organismu a selhávání ledvin skončila koncem října v nemocnici, v té době při výšce 174 centimetrů vážila 40 kilogramů.“* – viz. www.novinky.cz , zpráva z 15.11.2006). Kolik politiků, herců a filmů propaguje a opravdu zná krásné, věrné manželství ? Kolik významných osobností popisuje hezké zážitky, které jim přinesla životní láska ? Proč když se řekne manželství = problémy a hádky, ztráta majetku, svobody. Někde je něco špatně. Vážení přátelé: mateřské pocity lásky jsou jedny z nejbáječnějších zážitků, které může žena prožívat na této Zemi a to co žena v těhotenství přibere na váze, pak může velice rychle zase shodit. Já osobně znám desítky překrásných sexy maminek (je to pořád stále málo), za kterými se otáčejí stovky mužů, když tyto báječné bytosti procházejí kolem. Je to právě v tom, že společnost postrádá etický rámec a je často zklamaná v „Relationships“. Dřívější zkušenosti s nevěrou a podrazy způsobují to, že lidé

již nevěří na lásku, hezký vztah a společný rodinný život. To vše jim nahrazují peníze, majetek, kariéra. Tady je obrovský zakopaný pes našich životů. Tuhle situaci je možné právě změnit propagací pozitivních vzorů například v médiích a opětovným **svobodným** příklonem k víře v Boha nebo alespoň v etické vzorce chování společnosti. Budiž řečeno, že sociální dávky a daňové úlevy pro rodiny s dětmi jsou vítané, ale neřeší kořeny problému. Ten musí řešit etika a společnost svými všude propagovanými pozitivními vzory a hodnotovým systémem. Proto se ptejme a neoceňujme u mladých lidí to, jak mnoho sexuálních partnerů již mají a jak dalece sahají jejich sexuální zkušenosti, nýbrž jak dalece své partnery milovali, dokázali-li by s nimi mít děti a hezký rodinný život a zda se jim to povedlo. Oceňujme počet let strávených v hezkém, láskyplném a věrném vztahu. Množství sexuálních zkušeností nemusí pak být tím pravým úspěchem, nýbrž může být na překážku. Naopak může být znamením společenského úspěchu to, že spolu mladí lidé dokáží věrně chodit a milovat se, odolávat všem výzvám jejich okolí k tomu, aby se rozešli, porušili svou lásku a vydali se na cestu, kterou naše společnost často volí po prvních zklamáních: vír sexu a mnohosti partnerů a zakládání rodiny až dlouho po třiceti letech. Nepůsobme na mladé zamilované lidi tak, že jsou ještě příliš mladí a zničí si společnou láskou svůj život. Dobrou výchovou, etickými základy a rozumnou svobodou vytvoříme prostředí pro jejich zdravý duchovní vývoj a přípravu pro vstup do manželství v pozdějším období tehdy, až budou připraveni. Proto se mladých ptejme nejen na to, zda dokáží vydělat peníze, ale také na to, jak probíhají jejich vztahy a jestli jsou šťastní. Chtějme, aby oni byli šťastní, když už my jsme to nedokázali. Nenechme si od nich vymluvit, že věrnost patří do říše babiček. Přátelé, rozhodně však platí: *„Předtím, než začnete patnáctiletým spílat za to, že podlehli rovnocennému tlaku sexu i drog, zamyslete se nad činy jejich mravních vzorů.“* (Buchanan s. 264) Jak chceme totiž prosazovat hezké vztahy, když je často sami nedokážeme vytvořit a hlavně udržet, když naše co druhé manželství se v ČR rozpadá. Hádáme se a pereme se o majetek před dětmi. Provádíme jiné nechutnosti ovlivňující na celý život naše potomky (autor této

úvahy sám pochází z rozvrácené rodiny a takřka na vlastní kůži poznal důsledky tohoto stavu). Slib: „Dokud nás smrt nerozdělí“, považujeme jen za plácnutí do větru. „Sám Bůh je původce manželství, které má rozličná dobra a rozličné cíle. To všechno má nesmírnou důležitost pro pokračování lidského rodu, pro rozvoj osobnosti jednotlivých členů rodiny a jejich věčný osud, pro důstojnost, stálost, mír a blaho rodiny i celé lidské společnosti. Svou přirozenou povahou jsou manželství a manželská láska zaměřeny k plození a výchově dětí, což je vrchol a koruna manželské lásky. A tak muž a žena, kteří díky manželskému svazku „nejsou už dva, ale jedno tělo“ (Mt 19,6), prokazují si důvěrným spojením svých osob a činností vzájemnou pomoc a službu, zakoušejí smysl své jednoty a stále plněji ji dosahují. Toto důvěrné sjednocení, jakožto vzájemné darování dvou osob, a také dobro dětí vyžaduje **úplnou manželskou věrnost** a důrazně požaduje jejich nerozlučnou jednotu. ... Pravá manželská láska se bude více cenit a vytvoří se o ní zdravé veřejné mínění, budou-li křesťanští manželé podávat vynikající svědectví věrnosti a souladu ve své lásce i v péči o výchovu svých dětí a budou-li mít účast na nezbytné kulturní, psychologické a sociální obnově ve prospěch manželství a rodiny. Mladé lidi je třeba vhodně a včas poučit - a to převážně už v rodině - o důstojnosti, úloze a praxi manželské lásky, aby nabyli úcty k čistotě a mohli v příhodném věku po čestně prožitém období zasnoubení vstoupit do manželství. ... Manželství ovšem nebylo ustanoveno jen kvůli plození; ale už sama povaha nerozlučného svazku mezi osobami a prospěch dětí vyžadují, aby se spořádaně projevovala, rozvíjela a zrála i vzájemná láska mezi manželi. Proto, i když chybí často tak žádané potomstvo, manželství jako pospolitost a společenství celého života trvá a zachovává si svou hodnotu a nerozlučnost. ... Rodina je školou bohatěji rozvinutého lidství. Aby mohla dosáhnout plnosti svého života a poslání, k tomu je nutné láskyplné duševní sdílení, vzájemné dorozumění manželů a svědomitá spolupráce rodičů při výchově dětí. K tomu velice přispívá činná přítomnost otce. Ale i matce, kterou potřebují zvlášť mladší děti, musí být zajištěna možnost starat se o domácnost, aniž se přitom zanedbá oprávněný společenský vzestup ženy. Děti se mají vychovávat tak, aby v

dospělosti dovedly s plným vědomím odpovědnosti jít za svým povoláním, a to i duchovním, a volit si životní stav; uzavřou-li sňatek, aby mohly založit vlastní rodinu v příznivých mravních, sociálních a hospodářských podmínkách. Rodiče nebo jejich zástupci mají vést mladé lidi při zakládání rodiny svou rozumnou radou, která má být ochotně přijata. Musí se však varovat toho, aby je přímým nebo nepřímým nátlakem nutili uzavřít manželství nebo zvolit si partnera. Tak rodina, v níž se stýkají různé generace a vzájemně si pomáhají získat vyspělejší moudrost a sladit lidská práva s ostatními požadavky společenského života, je základem společnosti. **Proto všichni, kdo mají vliv na společnost a na společenské skupiny, musí účinně přispívat k povznesení manželství a rodiny. Uznat jejich pravou povahu, hájit ji a podporovat, chránit veřejnou mravnost a příznivě ovlivňovat hmotnou úroveň rodin, to má státní moc považovat za svou svatou povinnost.** Rodičům je třeba zajistit právo mít děti a vychovávat je v kruhu rodiny. **Prozíravým zákonodárstvím a různými opatřeními je třeba chránit a vhodnou výpomocí podporovat také ty, kteří postrádají štěstí mít vlastní rodinu.**“ (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 223, 225 - 228)

INTERRUPCE NEJSOU NUTNÉ. ZÁCHRANA LIDSKÝCH ŽIVOTŮ ZÁPADNÍ KULTURY A CIVILIZACE SPOČÍVÁ V NÁVRATU K VELKÝM GENERAČNÍM RODINÁM

Položme si nyní na základě všeho, co bylo již výše řečeno, tolik diskutovanou otázku: **Je interrupce zločinem a vraždou, nebo jen odstraněním kusu masa a buněk z těla ženy ?** Pokud pomineme zcela jednoznačně definovanou interrupci zákonem a její trestnost po dvanáctém týdnu těhotenství, je důležité se zaměřit na samotné početí dítěte. Podle naší filosofie nikdo nemůže zpochybňovat právo ženy na to, aby svobodně rozhodovala o svém těle a tom, co s ním bude provedeno (každý se bude zodpovídat svému svědomí a Bohu). Jiná věc již spočívá v tom, že v momentě,

kdy dojde k oplodnění vajíčka a vzniku nového života, začíná platit stejné právo pro nový lidský život. Proto je jasné, že v této situaci, když jak potvrzují lékařské kapacity: vznikl nový člověk a život, je třeba respektovat práva na svobodu a stejný přístup k tělu tohoto nového člověka tak, jako je tomu v případě těla ženy. Buchanan se zde staví jednoznačně proti jakékoliv interrupci (s.350). My však považujeme za nutné sdělit, že tělo ženy někdy dokonce samovolně potratí tak, aniž by o tom žena věděla. Nebo jsou případy, kdy je třeba provést rychlé rozhodnutí, zda bude zachráněn plod ženy a nebo její vlastní život. Tato nelehká volba pak následně padá na lékaře a jejich etický kodex. Uvedme si nyní několik názorů: *„Spontánní potrat v prvních třech měsících těhotenství je podle odborníků velmi běžný a vyskytuje se u 40 až 65 procent otěhotnění. V řadě případů se o něm žena ani nedozví, protože potrat proběhne dříve, než své těhotenství vůbec může zjistit. Projeví se jen běžnou nebo trochu silnější menstruací. Časný potrat je ve většině případů způsoben závažnými chromozomálními nebo jinými genetickými vadami zárodku a v mnoha případech je vyvolán odumřením takto poškozeného embrya. Může být vyvolán i nedostatkem těhotenských hormonů, nepřiměřenou hladinou hormonů štítné žlázy, nízkým příjmem jodu, imunitní reakcí vůči zárodku nebo snad i nadměrným množstvím hormonu prolaktinu. Občas se stane, že k potratu dojde mezi 12. a 22. týdnem těhotenství (později se mluví již o předčasném porodu). Příčinami potratu ve druhém trimestru mohou být potíže s placentou (předčasné oddělení od dělohy, nedostatečná produkce hormonů apod.), těžké infekční nebo neléčené chronické onemocnění maminky, abnormální tvar dělohy, závažné poruchy životosprávy a další potíže.“* (<http://www.mladazena.cz/scripts/detail.php?id=269150>)

„1. Lidská bytost začíná svou existenci oplozením vajíčka, kdy vzniká neopakovatelná kombinace genů, která obsahuje všechny informace potřebné, ale i plně dostačující, pro fyzickou existenci, vývoj a všechny funkční vlastnosti nového jedince. Od počátku je nové individuum nositelem svých jedinečných vlastností (antigenní struktura, pohlaví, krevní skupina, ale i barva očí, vlasů, typ postavy atd.),

kteřé se nemění ani v průběhu vývoje *in utero* (v děloze), ani po narození. Vývojové změny a postupné "dozrávání" některých rysů (např. růst, proměna hlasu, či postupný rozvoj pigmentace, apod.) přitom nelze považovat za důkaz vlivu vnějších podmínek.

2. Zárodek nové lidské bytosti není částí mateřského organismu. Naopak, ten se k němu chová jako k cizorodému tělesu a usiluje o jeho likvidaci. Obrana zárodku proti mateřskému organismu je velmi dobře uspořádaná a jen díky jí může embryo v mateřském organismu přežít.

3. Současná biologie nezná žádný způsob, jímž by mohl být za přirozených podmínek doplňován, obměňován, či zlepšován soubor genetických informací, který "dostal do vínku" nový jedinec při oplození.

4. Poukazy na to, že lidské embryo prochází během svého vývoje obdobím, kdy nemá "lidské rysy", "není dostatečně determinováno", "není formovaným zárodkem", apod., jsou buď výrazem odmítání prokazatelných výsledků současného biologického poznání, nebo snahou o licoměrné odůvodňování oprávněnosti zákroků na lidském zárodku bez ohledu na etické a další problémy a možné následky s nimi souvisejícími.

5. **Vzhledem k tomu, že oplozením začíná existence nové lidské bytosti, která není nijak přerušena během vývoje v mateřském lůně, je třeba lidskému zárodku *in utero* zajistit veškerou ochranu, kterou požívá lidská bytost po narození.** (viz. Doc. MUDr. Petr Hach, CSc., PAV přednosta Ústavu histologie a embryologie a děkan 1. LF UK v Praze, Doc. MUDr. Jitka Kočová, CSc. vedoucí Ústavu histologie a embryologie LF UK v Plzni, Doc. RNDr. Josef Reischig, CSc. vedoucí Biologického ústavu LF UK v Plzni, Prof. MUDr. Josef Marek, DrSc. předseda Asociace kolegií katolických lékařů a přednosta III. interní kliniky 1. LF UK v Praze, citováno podle <http://prolife.cz/potrat/index.html?id=13>).

„Vaše dcera - těhotná? A ještě jí není 18? Co si myslí o Vás, svých rodičích? Svěří se Vám? Je smutné, že jen málo dívek to chce udělat. Myslí si, že vybuchnete, odsoudíte ji, odmítnete, budete se za ni stydět. Nechce Vám ublížit. Ale je sama,

vystrašená, vzdoruje, má obavy. Ano, ale přesto je to ještě dívka, která zoufale potřebuje Vaši lásku a pomoc. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ji ujišťuje, že může nechat své dítě zabít, může uzavřít v sobě celé své psychické trauma, osamělost, hořkost, a nikdy nepoznat, že... Kdyby Vám to řekla - ano, možná že byste nejdřív "vyletěli". Ale potom, až na řídké výjimky, byste plakali spolu a Vy byste jí poskytli pomoc, podporu a lásku, kterou tak zoufale potřebuje. K jejímu překvapení byste ji neodsoudili, ale nabídli jí veškerou možnou lásku, pomoc a pochopení v tomto období zkoušky. Za 25 let, co pracuji jako poradce, jsem zjistil, že když jde dívka za svými rodiči a dostane se jí pomoci, kterou jí mohou nabídnout, je to pro ni příležitostí ke skutečnému růstu ke zralosti, sebedůvěře a schopnosti milovat. Čelí zodpovědnosti a neklesne. Rodinné pouto se posílí společným nesením břemene. Ale ne, nyní tragické rozhodnutí Nejvyššího soudu zaručuje, **že se nikdy nedozví, že ji máte opravdu rádi a pomohli byste jí.** Díky tomu může dát své dítě potichu zabít a trpět ztrátou iluzí, pocitem hořkostí a zatvrzelostí. Bůh buď milostiv soudcům za to, co udělali. (J. Willke, Cincinnati RTL Newsletter, červenec 1976, str. 3)...

Co je postabortální syndrom ("PAS")? Je to lékařský název pro citové a psychologické poškození, kterým trpí mnoho žen po potratu. Podezření existovalo už dávno, ale většina studií zjistila jen málo problémů. Nyní výzkum dokazuje, že jde o podobný jev, jako je posttraumatický stressový syndrom u veteránů vietnamské války. Ten zasáhl 15% těchto vysloužilých vojáků. (T. Kecne: "Vietnam Vets Trauma disorder level at 15%, Am. Med. News, L. Abraham, 2. prosince 1988, str. 2) Kardinálními rysy postabortálního syndromu je popření a potlačení. Tento psychologický obranný mechanismus obvykle funguje dobře několik let. Dříve nebo později (po 5, 10 nebo více letech) jej mnoho žen již není schopno ovládat a trpí stále větším citovým oslabením. Popření a represe stojí v centru, stejně jako snaha ujit problému. Blízko tomu je pocit viny, často provázený pocitem studu, sníženou sebeúctou a posléze depresí. Nespavost, smutek a beznaděj, psychické reakce v den, na který by připadly narozeniny dítěte, sny, noční můry a znovuprožívání potratu, to vše je součástí postabortálního syndromu. Žena uvažuje o sebevraždě ... a často se

stává sexuálně dysfunkční, možná i neschopná stálého vztahu, často upadá do závislosti na chemických látkách atd. ... Ze všech emocí, jež prožívají v době potratové krize, žádná nepřináší více bolesti a zármutku jako ta, kterou nyní znají a pociťují pětkrát až desetkrát častěji než kterýkoliv jiný pocit. Tyto ženy nám říkají vždycky totéž:...'Cítím se tak sama, tak opuštěná.' Po potratu je ovládá panika a bolest, protože tyto pocity mohou zůstat mlhavé, zlověstné, podobné přízraku. Jsou to stíny tančící na okraji jejich vědomí. Obyčejně odkládají okamžik pravdy tak dlouho, jak to jen jde. Ale když to vyplyne z podvědomí na povrch, prožijí duševní peklo! I v osmdesáti sedmi letech může přijít kritický okamžik, kdy se jich zmocní mrazivá realita, jejich duše znehybní a vrhne je do temných jam beznaděje a bolesti! Namlouvají si, že ta 'rakovina' zase zmizí. Ale nezmizí! Neboť pocity nelze popřít a potlačit bez násilí spáchaném na všech ostatních oblastech života. A těch všech se dotýkají! Je životně důležité, aby rodiče byli připraveni! Zde jsou dvě otázky, které nám vždy kladou:

- 'Cožpak ta bolest nikdy nepřestane?'
- 'Kolik let bude trvat, než tu bolest překonám?'

"Margaret Woldová píše: 'Tato bolest trvá jako kontrapunkt po zbytek jejich života, i když čas ztlumí její ostrost. Ženy, které měly potrat a učinily toto rozhodnutí samy, musejí příliš často čelit tomu, že úmyslně ubližují jiným. Každá žena skutečně neuvědoměle ubližuje druhým bezprostředně po potratu. Proč? Protože hledají odpuštění. Za každou cenu! To je smutné, že?'

Mnoho žen účelově udržuje bolest naživu tím, že nikdy neodpustí manželovi nebo příteli po tomto rozhodnutí. On ji zavrhuje, nechává ji žít samotnou v té jámě, v hlubinách a propastech deprese! ... Potrat znásilňuje něco velice základního v přirozenosti ženy. Žena je za normálních okolností dárkyní života. Většina těhotných žen si je dosti vědoma toho, že v sobě nosí rostoucí dítě. Autor této knihy nikdy nezapomene na čtyřiačtyřicetiletou ženu, která zůstala v manželství bezdětná. Byla to křesťanka a její manžel Žid, a kvůli různosti náboženství nemohli adoptovat dítě. Ona toužila po dítěti, ale byla sterilní, protože několik vyšetření prokázalo, že má

zablokované vejcovody. Měli vynikající manželství a oba se věnovali mnoha společenským a charitativním iniciativám. Onen den jsem jí po rutinním vyšetření řekl, že jí bude muset být odstraněna děloha kvůli pokračujícímu fibroidnímu zvětšení.

Zalapala po dechu, jako bych ji udeřil, a zhroutila se v hysterickém záchvatu, úplně ztratila sebekontrolu v pláči a nařikání. Po značně dlouhé době a mnoha sedativech a chlácholení jsem s ní opět mohl mluvit a její příběh vyšel najevo. Vyprávěla, jak na vysoké škole otěhotněla a "vynikající chirurg" jí provedl potrat. Následovalo manželství a ona navzdory všemu doufala, že přece jen opět otěhotní. Nyní jsem jí řekl, že jí musí být odstraněna děloha a její poslední, byť sebe slabší naděje na dítě byla navždy pryč.

S očima plnými slz a s patosem, který mi dodnes zadržává hrdlo, potichu řekla: "Zabila jsem jediné dítě, které jsem kdy měla." (citováno podle <http://prolife.cz/potrat/?kn=2&clanek=57&PROLIFE=cf38113a22b705c3fc9e90bf8c7aeba0>).

Rodiče dětí mají panickou hrůzu z toho, že jejich dcera otěhotní ještě na střední škole v dospělosti a bude tak mít: „zkažený život“, nedokončí kvůli mateřství maturitu, nedostane se na vysokou školu. Proto raději volí smrt a vraždu života nenarozených dětí (jejích vlastní krve), než zodpovědnost a podporu nové lidské bytosti. **Již také tento přístup rodiny bohužel zapříčiňuje nenávist žen kolem 18 roku života k dětem a ke všemu co souvisí s mateřstvím, povoláním k rodině a manželstvím.** Tady je třeba hledat kořeny problému, který v současnosti vidíme: rodiče paradoxně raději tolerují sexuální výstřelky, nevěru (takových kluků a holek je, jen si uživej, jsi mladá, mladý) a bezbřehou divokost mladých dívek (mužů) bez kousku seriózního přístupu ke svému partnerskému protějšku, než aby je vedly k poznání partnera(ky) a poznání jeho duše, reálných záměrů a přístupu k životu. To platí samozřejmě také v případě rodičů mužů. Budou – li lepší rodinné vztahy, budou – li kvalitnější vztahy mezi **vícečlennými**

generačními rodinami, které se navzájem podpoří (návrat k tomuto generacemi osvědčenému principu velkých rodin bude základem našeho přežití), lze mít hezký život i v rámci velkých generačních rodin v rámci jednoho rodinného domu. Tento příklad vede k tomu, že rodina, ve které žijí pospolu prarodiče, rodiče a děti se nejen navzájem podporuje finančně a eticky, ale vytváří také vynikající samostatnou životaschopnou jednotku. Tyto velké generační rodiny nemají problém (díky tzv. „budget sharing“ sdílení rozpočtu) splácet hypotéky za rodinné domy kde žijí své kvalitní životy, mohou posílat děti na vysoké školy, dávají svým členům dostatečný díl soukromí a přitom se s radostí, dostatkem volného času (toto je možné díky „time sharingu“ - sdílení času na jednotlivé práce a pomoc mezi členy velké generační rodiny), věnovat malým dětem, předávat jim své etické zkušenosti, podporovat se v těžkých chvílích a radovat se z úspěchů. Tyto velké generační rodiny zároveň vytvářejí prostor pro dostatečné sdílení hodnot „Not Only Money“ a účinnou obranu před systémem „Only Money“.

Idea návratu k velké generační rodině představuje jak ekonomicky, eticky, tak především z hlediska záchrany a přežití naší civilizace velikou naději. Vyžaduje to ovšem opět „comeback“ k hodnotovému rámci „Not Only Money“. Znovu se vracíme do bludného kruhu současné společnosti – vymíráme. Pokud vede dobře rodina své děti k etickým hodnotám života a ukazuje svým dětem nejen systém „Only Money“, nýbrž je vede k životu „Not Only Money“, pak máme naději.

ANTIKONCEPCE A EROTIKA

Rádi bychom se také dotkli problematiky **antikoncepce a erotiky**. Buchanan tyto záležitosti veskrze odsuzuje. Naše filosofie rozhodně taková není a nemůže být. Snažíme se milovat bližního svého a proto nelze v tomto případě hovořit o jednoznačném odsouzení. Manželská a partnerská antikoncepce (dva zamilovaní lidé heterosexuálního zaměření mimo

manželský svazek, kteří se navzájem poznávají, chovají se v úctě a eticky, nechtějí ublížit sobě ani jiným) a nebo rozumné plánování rodičovství tak, aby byl potomek přiveden na svět do hezkého prostředí, je velmi důležitá oblast lidských životů. Antikoncepci lze totiž chápat jako pozitivum, ale také jako negativum. Je na svědomí člověka, přehledu o všech informacích a jeho citlivosti, etice společnosti, aby každý pochopil význam: kdy je jaký přístup správný. Bůh stvořil lidi k obrazu svému a to se týká také rozumné míry krásné erotiky, která podporuje heterosexuální vnímání úlohy ženy a muže, jejich vzájemnou lásku, věrnost, obdiv, vášeň, milování a něhu, rodinu, touhu mít děti. Je to obrovský krásný dar jak říkal kdysi Josef Lux, který byl dán lidem. Samozřejmě, že jinou otázkou je již etické používání těchto darů (příliš krásná žena bez etiky si je vědoma své moci v ovládání a manipulaci s muži a totéž platí o krásných, inteligentních a bohatých mužích). Uvedme však také nedobrý klasický příklad erotiky v díle Marquise de Sade a jeho románu „Julietta čili slasti neřesti“, který je sice pro některé vzrušující až do morku kostí, nicméně svým zaměřením na rozkoš z vraždění a umírání již je opravdu hodně mimo. Avšak je to projevem svobody slova a my, jako svobodní lidé se snažme ukázat zcestnost tohoto typu erotiky a to nikoliv vydáváním zákonů proti svobodě slova, ale např. tím, že o ní nebudeme projevovat zájem a budeme vytvářet úplně jiný styl kultury. *„Papež Pavel VI. vydal v roce 1968 encykliku Humanae Vitae proti antikoncepci. ... Povoláním a propagováním antikoncepce bez omezení dojde k rozšíření nevěry a úpadku mravnosti. Ženy již nebudou mužům družkami, kterých si mají vážit a které mají milovat, ale stanou se pouhými nástroji sobeckého požitku. ... „Výsledkem zacházení s muži a ženami jako s věcmi a s nenarozenými dětmi jako s nemocí, již je třeba předcházet, bude odlidštění druhu.“ „Jak papež předvídal, z antikoncepce a interrupce měli prospěch sobečtí muži, kteří ženy použijí a poté odhodí jako papírový kapesník.“* Ale my dodáváme: dnes vidíme často opačný trend, díky němuž krásná žena (nebo muž), tak svobodná a nezávislá, vládne světu svým sexismem, což končí jejím stářím a neplodností v době, kdy již není přitažlivá a půvaby se ztrácejí v myšlenkách na rodinu a hezký život. *„Ve věku individua věří lidé v tento život.*

Nikoliv v ten příští. V kvalitu života, nikoli v posvátnost života, nikdo nechce slyšet, jak by měl žít svůj život.“ (Buchanan s.74, 75, 77).

HOMOSEXUALITA

Autor knihy „Smrt Západu“ ji rozhodně odsuzuje (viz. např. Buchanan s. 332 aj.). Podle našeho názoru je ovšem třeba rozlišovat mezi **sexualitou** zaměřenou na stejné pohlaví a **něžnou náklonností k duši člověka**. U nás bylo v první republice zcela běžné, že v rámci přátelství sedávaly dívky spolu v parku a občas si daly hubičku, vodily se za ruce a prostě byly skvělé kamarádky. Nikoho to nepohoršovalo. Dnes však vidíme jiný problém: nálepkování společnosti, které nemá nic společného s křesťanskou láskou k bližnímu. Tam, kde se **přátelství** zaměňuje se sodomíí (v tomto významu pouze myšleno jako sex mezi osobami stejného pohlaví) a **nesprávně se takové přátelství odsuzuje (kde není o žádném sexu mezi osobami stejného pohlaví ani řeči)**, je něco špatně. Když bývá někdo příliš citlivý, označují jej někteří nálepkou „teplouš“, aniž by již někdo šel po historii daného člověka a snažil se jej pochopit, poznat proč někdy jednal jinak, než by paradoxně jednal tzv. „správný chlap“, „správná ženská“. Jako rozumní lidé bychom se měli snažit o fér komunikaci bez předsudků a se znalostmi. Rozhodně není správné někoho vyhodit z práce jen pro jeho sexuální orientaci a vážnou nemoc (viz. Buchananovo odsouzení filmu Philadelphia na s. 270). Pokud bychom si to tedy měli shrnout, pak je třeba: **detailně rozlišovat mezi citlivějšími lidmi a sodomity; nepodporovat sodomii a stavět proti ní křesťansko-židovské pozitivní kulturní vzorce; propagovat hezký manželský vztah a heterosexuální rodinu s dětmi**; sodomie a jiné sexuální praktiky v soukromí jsou svobodou každého jedince a jen jeho svědomí. Bůh je nakonec bude posuzovat jako každou jinou část života člověka; je třeba vždy pamatovat na odpuštění a důkladné poznání duše každého člověka předtím, než jej odsoudíme.

DISKRIMINACE

Jako člověk se stavím proti formám diskriminace. Je ovšem rozdíl mezi tím, co já nazývám **"plíživou diskriminací"** a **opravdovou diskriminací**. Opravdová diskriminace spočívá například v tomto: zaměstnavatel odmítne přijmout člověka do zaměstnání na pozici třeba na pozici programátora proto, že na pracovním pohovoru je nervózní, smrdí potem a na víc je to černocho, Muslim, Čech, nicméně posléze by se ukázalo, že je to skvělý člověk a fajn odborník. Jiná je již otázka času a vynaložené energie na to, aby to zaměstnavatel zjistil. Ale opět: rozhoduje-li práce o budoucím životě člověka a úspěchu zaměstnavatele na trhu, měl by si zaměstnavatel tento čas udělat ze stejného důvodu, jako se může ukázat, že ta krásná, úžasná, voňavá blondýnka je stejně pouze jen na ten sex, je to neskutečná mrcha a její jediný přínos pro zaměstnavatele je právě - pouze - a jediné - v oblasti toho sexu (inu ale možná, že to fakt ten zaměstnavatel chce na pozici programátora :o). Proto asi souhlasíte, že je třeba proti takové diskriminaci vystupovat. Na druhé straně existuje tzv. plíživá diskriminace, kterou využívají nejružnější nátlakové skupiny, aby omezovaly NAŠE SVOBODY. Tady asi typickým příkladem je útok na skauty, který popisuje Buchanan ve své knize. Přijetím např. českého antidiskriminačního zákona by mohl vzniknout také u nás nebezpečný precedens: museli bychom odstraňovat požární zbrojnice nebo historické kostely, neboť by to někoho diskriminovalo. Tomu asi rozumíme všichni. Nikdo se nechce dostat do situace, v jaké jsou již dnes Američani. Také jsem v jistých případech proti tzv. pozitivní diskriminaci. Nikam to nevede. Podotýkám, že ovšem v situaci tělesně postižených to vidím přece jen jako smysluplné. Tady bych z etických důvodů zachoval stávající právní úpravu - nutnost poskytovat jistá pracovní místa těmto zle zkoušeným lidem. Něco jiného je ovšem přikazovat zaměstnavatelům, aby zaměstnávali a dávali na základě „befehtu“ od státu některým lidem přednostně místa - třeba blondýnům, ženám, nebo Romům a jiným lidem ne. To je špatně. Měla by je k tomu vést etika, poznání dané životní situace a společnost přirozeně. Média by

měla dávat dobré příklady. Dostatečně tuto věc podporovat politici a konečně také každý člověk.

V této souvislosti musím stále vzpomínat na jednu situaci ze svého života. Nedávno jsem se ocitl tváří v tvář spoluobčanovi Rómské národnosti, který mne sprostě seřval a nazval pi..., ku..., použil také slovo „rasista“ za to, že jsem se mu snažil slušně vysvětlit, proč nemůže tentokráte svobodně vejít do restaurace, kde byla viditelně zvenku podniku označená uzavřená společnost. Dveře do restaurace byly zamčeny. Viděl jsem jak pan spoluobčan přichází skrze sklo dveří a chtěl jsem mu vše vysvětlit tak, aby mohl přijít jindy a restaurace nepřišla o zákazníka. Odemkl jsem tedy dveře a vyšel mu v ústrety. Stejně jsem to udělal v případě dalších českých spoluobčanů ne Rómské národnosti, kteří se do oné restaurace přišli předtím podívat a nerespektovali venkovní oznámení o soukromé akci. Slušně jsem pana spoluobčana 5X poprosil o to, aby se nezlobil a nešel prodávat květiny na naší uzavřenou a veřejně (zvenku restaurace, na velké tabuli) označenou akci: Dnes pro veřejnost zavřeno – soukromá akce. Obrázek jste si určitě udělali sami.

*„California Civil Rights Initiative (CCRI, Kalifornská iniciativa za občanská práva), kterou voliči odsouhlasili v poměru hlasů 60:40, postavila mimo zákon rasovou diskriminaci nebo rasové zvýhodňování vládou státu. Kongresmani by měli vložit jazyk CCRI, již napsal Ward Connerly z rady řídícího sboru University of California, do návrhu zákona a přimět Kongres, aby ho v podobě Civil Rights Act of 2003 (Zákona o občanských právech z roku 2003) buď odhlasoval, nebo neodhlasoval. Znění je jasné: „**Stát nebude diskriminovat, nebo podporovat preferenční zacházení vůči žádnému jednotlivci nebo skupině na základě rasy, pohlaví, barvy pleti, etnického, nebo národního původu, pokud jde o zaměstnání ve veřejných službách nebo pokud jde o veřejné zakázky.**“ a dotaz, co si o tom myslí, senátor Joseph Lieberman, Goreův kandidát na viceprezidenta, odpověděl:*

„Nevidím, jakým způsobem bych proti němu mohl vystupovat. (...) V podstatě jde o vyjádření týkající se amerických hodnot (...) a říká se v něm, že bychom neměli nikoho diskriminovat ve prospěch kohokoli jiného na základě skupiny, k níž patří.“ Slova jasně definují rasově neutrální společnost. Pokud Kongres nepřijme tento jazyk, který svým duchem odpovídá Zákonu o občanských právech z roku 1964, potom potřebujeme nový Kongres.“ (Buchanan s.354)

Citujme také pana Bendu: "Naopak diskriminace od partiček na základní škole až po vysokou politiku umravňuje celou společnost, protože jí dává najevo, co se ještě ve slušné společnosti smí a co už se nenosí. Všichni jsme přečetli Rychlé šípy, kteří nekamarádí s hochy, kteří kouří či mluví sprostě. V extrémním pojetí se jistě jedná o diskriminaci takových chlapců, ale je to přesně ten správný způsob, jak vyjádřit nesouhlas a případně vyloučení někoho neslušně se chovajícího ze společnosti. Celá společnost není a nemá být řízena pouze zákony, ale musí se řídit také nějakými nepsanými mravními imperativy, které se nejsnadněji prosazují diskriminací jejich porušovatelů." A dále o antidiskriminačním zákoně v ČR pan Benda říká: "Celkově zákon vytváří absolutní prostor pro útoky všemožných zuřivých aktivistů proti každému, kdo se jim znelíbí. A přitom ani dostatečně nevymezuje zakázaná jednání, tedy nemá pro ostatní společnost ani tuto informační hodnotu." (citováno podle <http://www.euportal.cz/modules.php?name=News&file=article&sid=940>).

Problémem jsou ovšem právě ty hodnoty společnosti „Only Money“. Často je sama společnost nemá a nebo se jimi neřídí, protože všechno se dělá jen pro peníze. Často se jen prostřednictvím oné diskriminace snaží zbavit nepohodlných lidí, kteří se chovají slušně, mají dobré nápady a chtějí v životě mnohé dokázat. Před touto formou diskriminace je třeba varovat.

KULTURNÍ VÁLKA

Pan Buchanan přišel s velmi zajímavou myšlenkou. Každý den zuří na celém světě tzv. „**Kulturní válka**“. Jde zde o souboj mezi hodnotami společností, kultur, idejí, v rámci jednoho národa a státu, který se pak přenáší díky médiím na celou planetu Zemi. Soupeří spolu **Pravicová a Levicová platforma** (viz. popis těchto platforem v kapitole PRAVICOVÁ A LEVICOVÁ PLATFORMA – FINÁLNÍ ZÁPAS O 21. STOLETÍ). **V této válce vítězí ten, který trvaleji ovlivní větší množství lidí.** Pokud se podaří vytvořit, znovuoobjevit, nový styl, tradici a vytlačit tak ideje protivníka z bojiště (rozumějte z médií, z veřejného prostoru - například tím, že se vytvoří v lidech přesvědčení: víra v Boha je dobrá věc pro celou společnost, stát, pomáhá lidem v nesnázích, v jejich vztazích, neodvádí je od tzv. „skutečného“ života a vydělávání peněz), říká se tomu vyhraná bitva. Prostředky vedení boje jsou marketingové strategie, významné osobnosti s přístupem do médií, herci, producenti, ale také každý z nás, pokud si uvědomí jakou má moc v ovlivňování svého okolí a ve svém přístupu k životu apod. Bojištěm jsou média, veřejné schůze, školy, univerzity, atd. Například když vidíme v televizi film, který popisuje prospěšnost a přirozenost homosexuálního svazku, vyhrává Levicová platforma. Pokud se objeví následně v televizi diskusní pořad s hlasováním diváků, ve kterém účastníci tento film zhodnotí jako nevhodný a na víc hlasující diváci rozhodnou také o nevhodnosti tohoto snímku, pak hovoříme o vyhrané bitvě Pravicové platformy. Příslušné mediální agentury pak sčítají průběžně počet vyhraných bitev a následně voliči určují ve volbách posuny bitevních linií. Levicová platforma čerpá svou munici z tzv. Humanistického manifestu z roku 1973 a neomarxistických myšlenek „Frankfurtské školy“ (základní informace o „Frankfurtské škole“ lze nalézt např. zde: <http://cs.wikipedia.org>). Toto nové evangelium má hlavní axiomy: *„Bůh neexistuje, ve světě neexistují žádné absolutní hodnoty, nadpřirozená sféra je pověra. Veškerý život začíná na tomto světě a zde i končí. Jeho cílem je lidské štěstí na tomto jediném světě, který kdy budeme*

znát. Každá společnost zavádí vlastní mravní kodex pro svou dobu a každý muž a každá žena má právo dělat totéž. Protože štěstí je cílem života a my jsme racionální bytosti, máme právo určit, kdy bolesti života převáží nad jeho radostmi, a tento život ukončit. Bud' sami, nebo za asistence rodiny či lékařů. V mravní oblasti je prvním přikázáním: „Všechny životní styly jsou si rovny.“ Láska a její přirozený průvodní jev, sex, jsou zdravé a dobré. Všechny dobrovolné sexuální vztahy jsou povoleny a všechny jsou si mravně rovny -nejsou v kompetenci nikoho jiného než samotného člověka a v kompetenci státu samozřejmě není, aby je zakazoval. Tato zásada, že všechny životní styly jsou si rovny, se má stát součástí práva a ti, kdo odmítnou ctít nové zákony, mají být potrestáni. Projevuje-li člověk neúctu alternativnímu životnímu stylu, je označen za bigotního. Diskriminace těch, kdo schvalují alternativní životní styl, je zločin. Homofobie, nikoli homosexualita, je zlo, které musí být vymýceno. „Nebudete soudit“ je druhým přikázáním. Revoluce však nejen soudí, ale je i přísná na ty, kdo porušují její první přikázání. Jak obhájit tuto zřejmou dvojí normu? Podle katechismu revoluce měl starý křesťanský mravní kodex, který odsuzoval mimomanželský pohlavní styk a odmítal homosexualitu, kterou pokládal za nepřirozenou a nemravnou, původ v předsudku, biblické bigotnosti, náboženském dogmatu a barbarské tradici. Tento represivní a krutý křesťanský kodex překážel plnému uplatnění a štěstí člověka a nesl odpovědnost za zničení nespočetného množství životů, obzvláště gayů a lesbiček. Nový mravní kodex je založen na osvíceném rozumu a úctě ke všem. Když stát uložil křesťanský mravní kodex do práva, kodifikoval tím bigotnost. Pokud však my uložíme náš mravní kodex do práva, posuneme tím hranice svobody a ochráníme tím práva pronásledovaných menšin. Z nového mravního kodexu, který zachovává sexuální svobodu, vyplývá logický důsledek: protože kondomy a interrupce jsou nutné k zabránění nechtěným a nežádoucím následkům volné lásky - od oparu přes HIV až po těhotenství -, musejí se stát dostupné každému, kdo je sexuálně aktivní, v případě potřeby až po pátou třídu základní školy. Tento nový katechismus přísně zakazuje používat státní školy k vyučování dětí podle židovsko-křesťanských nauk. Státní školy však mohou a měly by

vštěpovat dětem toleranci vůči všem životním stylům, uznání rozmnožovací svobody, úctu ke všem kulturám a potřebu rasové, etnické a náboženské různosti. V těchto nových školách nejsou svaté dny velikonočního týdne oslavující pašije, ukřižování a zmrtvýchvstání Krista dny volna. Den Země, za něhož se děti učí lásce, záchraně a ochraně matky Země, je naším dnem nápravy a reflexe, jehož se musí každé dítě zúčastnit. Péče o životní prostředí, napsal konzervativní učenec Robert Nisbet, je „vskutku na cestě stát se třetí velkou vlnou vykupitelského zápasu v dějinách Západu, když první bylo křesťanství a druhou moderní socialismus“.“ (Buchanan s. 84-85)

„Před sedmdesáti lety napsal italský marxista Antonio Gramsci (1891-1937), že pro socialismus je nejdůležitější misí „dobytí kultur“. Od konce druhé světové války se liberální levice dokázala zmocnit nejen umění, divadla, literatury, hudby a baletu, ale i filmu, fotografie, vzdělání a médií. Ovládnutím kultury levice diktuje nejen odpovědi, nýbrž i kladení otázek. Zkrátka ovládá kosmologický aparát, pomocí něhož většina Američanů (a obyvatel Evropy – poznámka autora této úvahy) chápe smysl událostí. Tato kosmologie je založena na dvou velkých axiomech: prvním je, že **ve světě neexistují žádné absolutní hodnoty**, žádné normy pro krásu a ošklivost, dobro a zlo. Druhým axiomem je - **ve světě bez Boha -**, že **levice má mravní nadřazenost v roli posledního arbitra lidských činností.**“ (Buchanan s. 137). „Od šedesátých let 20. století bylo označování oponentů za nenávistníky nebo psychicky nemocné nejúčinnější zbraní ve výzbroji levice. Zde je „tajný předpis“, jak ho popsal psycholog a spisovatel Thomas Szasz: „Chcete-li zlehčit počínání osoby (...), řekněte o ní, že je psychicky nemocná.“ Za tím vším leží politický program. Naše nemocná společnost má zapotřebí terapie, aby se uzdravila ze svého vrozeného předsudku. Když Christopher Lasch hodnotil *Studies in Prejudice* (Studie o předsudku) Frankfurtské školy, z nichž nejvíce známou byla kniha *The Authoritarian Personality*, napsal: „O účelu a úmyslu *Studies in Prejudice* rozhodoval závěr, že předsudek, psychologická porucha zakořeněná v „autoritativní“ struktuře osobnosti, lze vymýtit pouze tím, že se Američané podrobí

něčemu, co se podobá kolektivní psychoterapii - bude-li se s nimi zacházet jako s pacienty v blázinci." Toto je jádro „terapeutického stavu“ -; režim, v němž hřích je nově definován jako choroba, zločin se stává protispolečenským chováním a v němž psychiatr nahrazuje kněze. Spočívá-li fašismus, jak říká Adorno, „v kultuře“, potom všichni, kdo jsme byli vychováni v této staré kultuře Boha a země čtyřicátých a padesátých let 20. století, potřebujeme léčení, jež nám pomůže osobně se vyrovnat s předsudky a bigotnostmi, které nám byly od narození vtlačovány. Dalším Horkheimerovým a Adornovým příspěvkem bylo, že si uvědomili, že cesta ke kulturní hegemonii vede přes psychologické formování, a nikoli přes filosofický argument. Americké děti lze ve škole formovat k odmítnutí sociálních a mravních přesvědčení svých rodičů jako rasistických, sexistických a homofobních a k přijetí nové morálky. Přestože Frankfurtská škola zůstává většině Američanů neznámá, její ideje byly na vysokých školách, na něž ve čtyřicátých a padesátých letech 20. století chodili jejich učitelé, dobře známe. Škola otevřeně prohlašovala, že pro děti je podstatnější, jestliže si ve škole zformují správné postoje, než zda se naučí faktům a zda si osvojí dovednosti. Když Allan Bloom v knize *The Closing of the American Mind* napsal, že, američtí absolventi středních škol patří k nejútlacitnějším negramotům na světě" s nejnižšími výsledky testů na světě ve srovnávacích zkouškách, avšak s nejvyššími výsledky v citlivosti k problémům, jako je životní prostředí,' dosvědčil tím úspěch Frankfurtské školy. Dnes mohou rodiče považovat státní školy za drahá selhání, v nichž se děti již nic nenaučí. Pro Frankfurtskou školu jsou však úspěšné, neboť všechny děti, které z nich vycházejí, vykazují ty pravé postoje. Při vstupu na vysokou školu procházejí dnes tito studenti orientačními kurzy, na nichž dostávají pokyny o nových hodnotách, které získají v univerzitních campech vysokých škol - aby měli to správné myšlení, jak řekl správce věznice ve filmu *Frajer Luke* (*Cool Hand Luke*). Jak úspěšně si kulturní revoluce vedla ve vymýcení starých hodnot a vštípení nových do duší mládeže? Ve dnech po Pearl Harboru obtáčely fronty dobrovolníků do vojenské služby rekrutní stanoviště válečného loďstva, armády a námořní pěchoty. V těchto frontách byli zastoupeni hoši z vysokých škol i z farem. V těchto dnech však

po masakru ve Světovém obchodním centru - ještě předtím, než první americký voják odešel do boje a než byla odpálena jedna jediná řízená raketa na základnu teroristů - začala v amerických univerzitních campech protiválečná shromáždění. Význam škol při formování mysli mládeže však brzy překonala nová média: televize a filmy.“ (Buchanan s. 122-123).

Tady je důležité připomenout mé stanovisko, že nemá význam drtit lidi ve školách hromady mrtvých fakt, ale naučit mládež s nimi správně pracovat. Fakta jsou v encyklopediích, ale dovednost je správně použít a nebát se zformovat svůj vlastní názor, to je třeba něco, co chybí našemu školství. V Americe je to právě opačně. Je důležité vytvořit rozumné a vyvážené školství. Dále budiž řečeno: něco jiného je podpora války proti konceptu tzv. „spravedlivé války“ a něco jiného je podpora života v míru a rozvoj duchovních hodnot, správná dávka vlastenectví. Celkový rozbor situace v 60. letech by vydal na samostatnou úvahu, proto se soustředíme na otázku: proč měla a má levicová platforma takový úspěch na poli kulturní války.

*„Proč měli úspěch? V šedesátých letech se spojily čtyři prvky, které vytvořily kritické množství, jež explodovalo jako vynález dr. Oppenheimera u Alamogordo v poušti Nového Mexika. Prvním byla „zpráva v lahvi“, jak lidé z Frankfurtské školy nazývali své ideje. A jak jejich ideje dozrávaly, jiní Američané, odcizení křesťanské a kapitalistické kultuře, nezávisle na nich pracovali na podobných strategiích a idejích k podkopání kultury a zrušení staré Ameriky, která se jim začínala hnusit. Tyto ideje živené po desítky let začaly v šedesátých letech 20. století vzkvétat. Druhým bylo to, že do univerzitních campů, počínaje rokem 1964, začala přicházet **velká skupina mladých lidí, kteří nepoznali ani strádání, ani válku. Kulturní revoluce tím nyní získala obrovské a přístupné posluchače, jež okouzlovala. Tito mladí lidé, kteří byli rozmazlení a blahobytní, bezstarostní, sebejistí, osvobození a znudění, byli připraveni ke vzpouře. Součástí jejich mysli nebylo to, že spolknou zlatou rybku. Konzervativní vědec Robert Nisbet nám připomíná, že nuda „je jednou z***

*nejsetrvalejších a univerzálních sil, jež utvářely lidské chování", a že „škála prostředků k jejímu zahnání a ukončení je široká". K těm hlavním patří sex, narkotika a revoluce. V šedesátých letech 20. století se to, co Arnold Toynbee nazval „kolejný proletariát, studenti znudění studiem, potkalo s vysokoškolskými učiteli znuděnými svými předměty a životem bez vzruchů a vznikla výbušná směs. Třetím prvkem bylo, že televize v šedesátých letech 20. století byla s to okamžitě dopravit taktiku a velké úspěchy radikálů v univerzitních campech jejich vrstevníkům. Médium, nyní ve zralém věku, a nikoli již v poddanství Howdy Doody z padesátých let (Loutková televizní show s mnohými technickými vymoženostmi, která měla u dětí velký úspěch. (Pozn. překl.)) a Matta Dillona (Jeden z nejvíce nedocenených současných herců. Narodil se v roce 1964 a pochází z katolické rodiny. Jeho herecká kariéra začala v osmdesátých letech ve filmech pro mládež. Byl idolem dospívajících dívek. V současné době je známý z filmů s Cameron Diazovou. (Pozn. překl.)), bylo s to nejen přenášet nové ideje, ale je i prosazovat vytvářením nových vizuálních skutečností. Čtvrtým nepostradatelným prvkem byl Vietnam. Znamenala-li válka obětování, prolévání krve a možná i smrt, generace Woodstocku nic z toho nechtěla. **Marcuse nabízel intelektuální záštitu pro zbabělost, mravní ospravedlnění pro simulantství a způsob, jakým se vyhnout odvodu, a zároveň s tím i pocit nadřazenosti nad těmi, kdo se odvést nechali.** „Skuteční hrdinové" této války jsou v Kanadě, řekli senátor Fulbright a primátor New Yorku John Lindsay. Poselství se dostalo sluchu na Ivy League" (Skupina osmi nejstarších a nejváženějších univerzit na východním pobřeží Spojených států (Harvard, Princeton, Yale, Columbia, Cornell, Dartmouth, Brown, Pennsylvania). (Pozn. překl.)), a nejen zde. A nakonec, starý americký establishment byl zlomen v kole Vietnamu - válce, kterou spustil liberalismus a již nemohl vyhrát - a jeho mravní autorita byla v očích mladých lidí otřesena. Cesta k moci se tím otevřela politické nádobě kontrakultury, McGovernově prezidentské kampani v roce 1972, k jejímž nejnadšenějším pracovníkům patřil mladý Bili Clinton, pýcha a vzor generace Woodstocku. Všechno toto však vyvolává otázku: je nevyhnutelná smrt kultury založené na náboženství,*

když společnost dosáhne všeobecné hojnosti? Je přirozené, aby národ, který po překonání strastí dětství a šarvátek svého dospívání začne žít klidným životem v přepychu, podlehl chorobě duše, jež vede k dekadenci, úpadku a smrti? „Amerika je jedinou zemí, která prošla od barbarství k úpadku, aniž by prodělala civilizaci," řekl Oscar Wilde. Trefil se tento muž do černého? Jacques Barzun naznačuje, že generace šedesátých let začala tam, kde generace dvacátých let skončila. Éra sexu, chlastu a jazzu vedla přirozeně k sexu, drogám a rock and rollu. Jediné, co na krátkou dobu degeneraci přerušilo, byly rušivé reality krize, světové války a studené války. Jakmile padesátá léta 20. století skončila, nová generace nastoupila tam, kde hlučící dav dvacátých let skončil, když se v roce 1929 zhroutil trh. Přestože však hédonismus šedesátých let vyplynul z hédonismu éry prohibice, existuje mezi nimi tento rozdíl: generace dvacátých let nechovala nenávist k Americe. Několik spisovatelů „ztracené generace" sice ze země uteklo, společenští rebelové z dvacátých let 20. století však nebyli revolucionáři. Koneckonců zvolili prezidenty Hardinga, Coolidge a Hoovera za nejdrtivějších volebních vítězství republikánů v dějinách. Inteligence šedesátých let byla jiná. Jak napsal Eric Hoffer (Samouk a nezávislý myslitel, stoupenec laissez-faire a Ayn Randové, žil v letech 1902-1983. (Pozn. překl.)): „Nikde jinde v současnosti neexistuje u vzdělaných lidí takový bezmezný odpor vůči vlastní zemi jako v Americe." Po zhroucení sovětského impéria se časopis Time zeptal: „Může pravice přežít úspěch?" Time citoval slova konzervativního vědce: „Je znakem obrovského triumfu, že dnešní konzervativci nemají žádné ožehavé problémy." ... „Nic není více vzdáleno pravdě," odpověděl James Cooper, šéfredaktor časopisu American Arts Quarterly. „Hlavní ožehavý problém pro konzervativce, vlastně pro všechny Američany (...) velký nedokončený úkol, na nějž nepřímou ve svém projevu na rozloučenou k národu poukázal prezident Reagan (...), **spočívá ve znovudobytí kultury na levici..** ."“ (Buchanan s. 134-137).

Důležité otázky, související s kulturními a etickými vzory, které jsou v konečném důsledku vyučovány na školách a popisovány v jednotlivých učebnicích, jsou zcela podle pravidel svobodné a demokratické společnosti vykládány různě, jak z hlediska Pravicové, tak Levicové platformy (stát, který platí učebnice z peněz všech daňových poplatníků však musí vydávat pravdivé publikace, které nezatajují pravdu). Pan Buchanan se místy kloní k tomu, aby se dějiny idealizovaly. Historici, pokud vytvářejí povědomí o dějinách tak, jak to ve skutečnosti bylo, a následně spolupracují na vytváření učebnic, musí samozřejmě používat dějové zkratky, nicméně fakta by měla zůstat vždy fakty. Avšak je zde obrovský prostor pro tvořivost a interpretaci. To je ovšem již jiná kapitola, která je svobodně otevřena. Podle autora „Smrti západu“ by se neměly bořit národní mýty a ničit pověst národních hrdinů zveřejňováním všech drbů a klepů např. na významné historické osobnosti (třeba milenky presidenta Masaryka a Klause v našem prostředí). Podle mého názoru má veřejnost právo vědět všechny tyto informace stejně tak, jako má právo vědět a obdivovat všechny ty pozitivní a velké věci, které otcové zakladatelé vykonali. Jejich selhání je naopak přibližuje běžným lidem a ukazuje je jako nejen následováníhodné ideály, nýbrž také jako lidské bytosti, které také chybují a mají své vášně a nedokonalosti. Jiná věc již ovšem je to, že své poklesky některé vlivné osobnosti nepřiznají. Sám Buchanan připouští : „ *Byly spáchány křivdy a zločiny, které byly zatajovány ? Samozřejmě. To platí o každém národě.*“ (Buchanan s. 213) Je však důležité rozlišovat mezi záměrným zesměšňováním, hledáním pravdy a zneužíváním toho, že někdo respektuje víru a etiku a jiný ne. Jak nás to vlastně vyučují ve škole ? Učí se někde na střední škole např. etika ? Co je dobré a co špatné ? Tohle je velice důležité. Zatímco Američané tuto schopnost mají, naše děti již ne. Naše děti dokáží skvěle excelovat ve znalostních soutěžích, ale nedokáží již daná fakta interpretovat a rozlišovat co a jak je dobré a co již ne. **Žijeme ve svobodné zemi, která však již není založena na etice, víře, pozitivních vzorech. U nás je systém „Only Money“.** Pat Buchanan právě o tomto fenoménu při vyučování ve školách hovoří takto: „*Téměř monopol nad vzděláváním*

amerických dětí ve státních školách již neslouží většině Ameriky, a proto by měl být odstraněn. Školní rady, ředitelé škol a učitelé by měli být nezávislí a svobodní v tom, co budou děti učit, jaké knihy budou používat, jaké svátky budou slavit a jaký bude charakter škol. Rodiče by měli mít možnost směřovat dolary daňových poplatníků na vzdělání svých dětí ve školách - státních i soukromých, sekularizovaných i náboženských - podle vlastní volby. Daňové odpisy jsou lepší než používání kuponů, protože ty mohou sloužit ke vměšování dotěrné vlády do náboženských škol. Ať státní školy odrážejí různost našeho lidu. Znamená to výhradně chlapecké, výhradně dívčí a společné školy, v nichž se budou odrážet náboženské a kulturní hodnoty rodičů, jejichž děti tyto školy navštěvují. - Přeje-li si jedna škola slavit chanuku, druhá Vánoce a další kwanzaa, ať se rozezní zvony svobody a zmizí přizpůsobování se. Ať rozhodne místní komunita demokratickým hlasováním. Jsme různorodý lid, který se neshodne téměř na ničem. Ať se tyto rozdíly odrážejí v našich školách. Pro zdraví naší společnosti je mnohem podstatnější, aby byl zrušen monopol na vzdělání než demontáž monopolu Billa Gatese v počítačovém softwaru.“ (Buchanan s. 355)

„Tyto školy by měly děti vést směrem, který je bude učit milovat Ameriku. Pokud děti čtou životopisy, dějiny, příběhy a básně, poslouchají písně a dívají se na obrazy, jež jim vyprávějí o slavné minulosti národa, vlastenectví se uchytlí. S rostoucí láskou k vlasti se dostavuje i touha stát se navždy součástí tohoto národa a ochota obětovat se, dokonce i zemřít, na jeho obranu. Stejně jako na obranu své rodiny. V Novém zákoně Kristus slibuje potrestání peklem každému, kdo zničí víru „těchto nepatrných“: „Bylo by pro něho lépe, kdyby mu na krk dali mlýnský kámen a uvrhli ho do moře.“ Americké děti jsou však dnes olupovány o svá dědictví, je jim upíráno právo znát úžasné dějiny své země. V knize *The Disuniting of America* Arthur Schlesinger cituje postavu z Kunderovy *Knihy smíchu a zapomnění*: „Národy se likvidují tak, že se jim nejdříve vezme paměť. Zničí se jim jejich knihy, jejich vzdělanost, jejich historie. A někdo jiný jim napíše jiné knihy, dá jinou vzdělanost a vymyslí jinou historii. Národ pak zvolna začne zapomínat, čím je a čím byl.“ Další postava dodává: „Boj člověka proti moci je boj paměti proti zapomnění.“ Toto je boj

staré Ameriky proti kulturní revoluci. Proto se podívejte, co naše ministerstvo pravdy již provedlo s našimi hrdiny a našimi dějinami. Sbohem, Kolumbe. Při příležitosti 300. výročí Kolumbovy cesty v roce 1792 byla newyorská King's College (Královská vysoká škola) přejmenována na Columbia College (Kolumbijskou vysokou školu) a hlavní město bylo pojmenováno District of Columbia (Kolumbijský správní obvod). V roce 1882 zorganizovali irští katolíci na počest „proroka (...) nástroje Boží prozřetelnosti“ řád Rytířů Kolumbových. Vyrůstali jsme s Kolumbem z Admirál of the Ocean Sea (Admirál oceánu), v časopise New York Review of Books se však komentátor Garry Wills pobaveně zasmál: „Legrační věc se přihodila na cestě k 500. výroční oslavě objevení Ameriky. (...) Kolumbus získal zkormoucenou vizáž. Tentokrát na něho čekají Indiáni. Přichází, aby se omluvil - pro některé však nedostatečně. (...) Přichází, aby byl zostuzen.“ Knihy Kirkpatricka Salea *Conquest of Paradise* (Dobytí ráje) a pana Carewa *Columbus: The Rape of Paradise* (Kolumbus: znásilnění ráje) vinily mořeplavce z toho, že „zavedl na Západě otroctví a přivolal dědictví studu a rasismu, které trvá do dnešního dne“. OSN odvolala Kolumbovu oslavu a National Council of Churches (Národní rada církví) vybízela k tomu, aby se od 500. výročí jeho plavby upustilo, protože nastal čas kát se za „genocidu, otroctví, ekocidu a vykořisťování“, které italský mořeplavec zavedl do Ameriky. Komentátor New York Press George Szamuely píše: „500. výročí zaoceánské cesty Kryštofa Kolumba v roce 1992 přišlo a odešlo bez nějaké zvláštní národní oslavy, pouze bezmyšlenkovité odsuzování krutosti, nenasytnosti a surovosti dobyvatelů evropského kontinentu proráželo rozpačité národní ticho.“ Kniha Samuela Eliota Morisona z roku 1942 o Kolumbově životě. (Pozn. překl.).“ (Buchanan s. 224 - 225) ...

Existuje „...kmen pisálků s téměř reflexivní nenávistí k minulosti Ameriky a k mužům, jež jsme uctívali jako otce-patrioty. Pro naši kulturní elitu byla americká občanská válka vzpourou majitelů otroků a zrádců za zničení Unie a na obranu své odporné instituce a Ztracená věc byla nepoctivá a nečestná. Z tohoto důvodu je

vlajka Konfederace stejně odpudivá jako nacistická svastika a jen bílí rasisté a mravně zkažení mohou bránit tento krvavý prapor. Pokud jde o generály T. Jacksona a Leeho, vedli stovky tisíc na smrt za špatnou věc, a jestliže National Association for the Advancement of Coloured People (NAACP, Národní sdružení pro zlepšení postavení barevných lidí) požaduje, abychom z veřejných míst odstranili všechny pamětní tabule, sochy a vlajky Konfederace, má na to nejen právo, ale i morální nárok. Není to tak dávno, co příběhy o pionýrech, vojácích, osadnících a kovbojích, kteří „dobyli Západ“ a zkrotili kontinent v historickém boji s nemilosrdnou přírodou, psanci a Indiány, byly látkou pro knihy, filmy a televizní pořady, které upoutávaly nejen Američany, ale i zbytek světa. Revizionisté však vykonali svou práci. **Žádný současný film si netroufá ukázat Indiány jako zaostalé, nevypočitatelné a kruté.** Na Indiány se spíše nahlíží, například ve filmech Malý velký muž (Little Big Man) a Tanec s vlky (Dances with Wolves), jako na první ochránce životního prostředí, kteří milovali, živilí a chránili zem a divočinu, na níž byli závislí. Tito mírumilovní a spolehliví lidé byli podváděni, vražděni a masakrováni amorálními bílými muži, kteří si proráželi cestu prériemi, na nichž pobíjeli bizony a korumpovali Indiány, kteří bezohledně nezabíjeli. Z Custer a Sedmé kavalérie se dnes staly vzory pro Einsatzgruppen. Cíle, za něž bojoval konfедераční Jih. (Pozn. překl.).“ (Buchanan s. 222) „Ještě včera kvůli pochopení toho, jak byli staří američtí hrdinové vytlačeni z panteonu Talibanem modernity, se zamyslete nad tímto: • Den Washingtonova narození, kdysi národní svátek otce naší vlasti, vojáka a státníka, jemuž není v amerických dějinách rovno, největšího muže 18. století, nahradil „Den prezidentů“, kdy si všichni připomínáme velikost Miliarda Fillmora, Chestera Arthura a Williama Jeffersona Clintona. • Školní rada New Orleansu odstranila Washingtonovo jméno z názvu základní školy. Její nová politika zakazuje uctívání „bývalých majitelů otroků a těch, kdo nechovali v úctě příležitost pro všechny“. To vylučuje prezidenty Jeffersona, Madisona, Monroea, Jacksona, Tylera, Tailora a Granta právě tak jako Claye, Calhouna a Roberta E. Leeho. Měly by se desítky tisíc Afroameričanů, kteří nosí tato velká jména, dostavit k soudu, aby

jim byla změněna? Je Jesse Jackson (černošský bojovník proti apartheidu a dnes člen Sněmovny reprezentantů za Demokratickou stranu. (Pozn. překl.)) hrdý na své jméno po Andrewovi Jacksonovi, vrahovi Indiánů, nebo po Stonewallu Jacksonovi, legendě Konfederace? • Thomas Jefferson, autor Prohlášení nezávislosti, byl v loňském roce prohlášen v New Jersey za persona non grata. Zákonodárny sbor dvakrát zamítl návrh zákona, který po studentech státních škol požadoval odříkat ve třídě každodenně krátký úryvek z Prohlášení. Všichni demokraté v newjerseyském parlamentu hlasovali „ne“ o Prohlášení, když bylo odsouzeno jako „zaměřené proti ženám, černochům a příliš pro Boha“. (Buchanan s. 223)

Dalším příkladem nálepkování a odmítání faktů ohledně některých historických postav je Nathan Bedford Forest, hrdina jižanské armády, zakladatel Ku Klux Klanu (zpočátku mírová a dobročinná organizace pro podporu válečných obětí a sirotků se svobodným opozičním smýšlením proti federální vládě) „..., který „používal Klanu jako zbraně v divokém boji za samostatné přežití na místní úrovni“, **tak „okamžitě [Klan] zavrhl, když uviděl, že škodí, místo aby pomáhal, nejlepším zájmům Jihu a národa“**. Po lynči provedeném v roce 1874 v Trentonu ve státě Tennessee hrozil generál Forrest „vyhlazením zabijáků“. V roce 1875 vybízel k tomu, aby černochům bylo „umožněno vykonávat právní praxi a vše, co jsou schopni dělat. Dokonce ani Velký emancipátor (míněn prezident Lincoln, který vyhlášením emancipace 1. 1. 1863 prohlásil za svobodné tři miliony černochů z těch států, které bojovaly proti Unii. (Pozn. překl.)), další Jižan narozený ve srubu nikdy neřekl, že...“ Komentátor Walter Williams píše, že Forrest vždy velebil udatnost černých vojáků, kteří sloužili pod jeho velením: „Tito hoši stáli při mně a nebylo lepších příslušníků Konfederace,“ Amerika však dnes není velkou zemí, jež vzdávala hold Bedfordu Forrestovi, jako bojovníkovi, který nemá sobě rovného.“ (Buchanan s. 230) „Nathan Bedford Forrest byl v bitevní vřavě velmi horlivý. Prý pod ním v boji zemřelo 29 koní a sám osobně zabil více než 30 yankeeů. Po bitvě u Shilohu jeho muži kryli u Fallen Timbers ústup konfедераčních jednotek

ke Corinthu. Při hlídkování na hřebeni nad údolím zahlédli rebelové předsunuté jednotky Grantovy armády. Forrest pocítil svou šanci a ihned vydal rozkaz k útoku. Jezdci se přiřítili dolů ze srázu a když je překvapení unionisté spatřili, většina z nich začala před jižanskou kavalerií prchat. Kdo zůstal stát byl sražen mohutnou střelbou z brokovnic a revolverů. Federální kavaleristé zahájili zmatenou střelbu do vzduchu a začali ustupovat. Když to Forrest uviděl, obrátil se nyní proti zformované brigádě yankeeské pěchoty opodál a za mávání šavlí a řvaní "Útok! Útok!" vyrazil proti dalšímu nepříteli. Ve zmatku si ale neuvědomil že je sám, protože jeho vojáci byli zaneprázdnění odzbrojováním zajatců a začínali se stahovat. Plukovník Forrest se tak jako jediný šedivý ostrůvek ocitl v modrém moři severanských uniform. "Zabijte ho! Zabijte toho mizernýho rebela! Sundejte ho z toho koně!" To ale nebylo snadné, kůň byl velice mrštný, kopal kolem sebe a Forrest se zběsile oháněl svou šavlí. V jednu chvíli jeden modrokabátník odstoupil, strhl z ramene pušku, namířil na Forresta a natáhl kohoutek.... Kulka Forresta minula ale tlaková vlna ho nadzvedla v sedle. V tu chvíli se v něm probudila zuřivost a začal si klestit cestu z masy tmavomodrých uniform. Sekl jednoho vojáka do krku, vytáhl ho za sebe na koně a vyrazil tryskem zpět k jižanským liniím, majíc federála za svými zády jako štít před nepřátelskými kulkami. Jakmile byl mimo dostřel, shodil nešťastníka dolů a vyjel vzhůru na hřeben kde ho jeho muži přivítali s otevřenými ústy v němém úžasu..." (Citováno podle <http://forum.valka.cz/viewtopic.php/title/Forrest-Nathan-Bedford/p/86798#86798>)

„• „Gilmore se vzdává dědictví Virgínie," zněl titulek hlavního článku na první straně novin Washington Times. Guvernér James S. Gilmore III., jehož si prezident Bush vybral za celostátního předsedu Republikánské strany, právě zrušil měsíc dějin Konfederace, když NAACP hrozila bojkotovat Virgínii, dokud guvernér nezruší tuto tradici. ... „Gilmore útokem na klíčové přesvědčení vzpomínkových skupin na Konfederaci," napsal reportér Post, „rozšířil usnesení prohlášením, že kdyby nebylo otroctví, nebylo by ani války' „ Skupiny, které si vzaly na starost

dědictví, tvrdí, že k válce došlo kvůli Lincolnovu odmítnutí nechat v míru odejít Jižní Karolínu, Georgii a státy v Mexickém zálivu. (Buchanan s. 230) „Článek v Post citoval pouze jednoho Gilmoreova kritika a značně v něm převažovaly komentáře, které podporovaly ukončení měsíce dějin Konfederace. Post naznačoval, že díky tomuto rozhodnutí dostala Gilmoreova kariéra na celostátní úrovni vzestupnou tendenci: „Pro černošské vůdce bylo Gilmoreovo přepracované prohlášení pozitivním krokem, jenž by se mohl stát politickým vzorem pro bílé konzervativní republikány, kteří (...) by se chtěli vidět v křesle senátora... Tony-Michelle Travisová, Afroameričanka, která učí teorii státu na George Mason University, prohlásila, že všechny aspirace na federální funkci, jež Gilmore má, se zvýšily tím, co nazvala jeho [guvernérovým] úsilím se otevřít' „ Carry Mé Back to Old Virginia (Vraťte mi starou Virgínii) již nadále není státní hymnou Virgínie. Byla odstraněna, protože obsahuje slovní obraty „negrovo srdce“ a „starý jižanský pán“, a to i přesto, že ji v roce 1875 napsal černý skladatel James Bland, Newyorčan, který také napsal Oh Dem Golden Slippers (Zlaté střevíčky).“ (Buchanan s. 231)

- Začalo i zakazování knih. Dobrodružství Huckle-berryho Finna, z něhož, jak řekl Hemingway, pochází „veškerá moderní americká literatura“, bylo v celé Americe odstraněno ze seznamu povinné školní četby. Ústřední černošskou postavou Twainova velkého satirického útoku na otroctví, pokrytectví a předsudky v Americe před občanskou válkou je otrok Jim, velmi důstojný a mravně odvážný muž. Pro černošského školského pracovníka Johna Wallace, který svou kariéru založil na útoku proti této knize, je však Huckle-berry Finn „nejtragikomičtější příkladem rasistického škváru, jaký kdy naše děti dostaly ke čtení. (...).“ (Buchanan s. 231)

„Po občanské válce byla Dixie po generace stejně populární na předvolebních sjezdech Demokratické strany jako FDR Happy Days are Here Again.“ (Buchanan s. 233-234)

Dalším příkladem je obdoba s nálepkováním gen. Custer a gen. Gorgona a gen. Kitchenera v Súdánu při bojích s derviši velkého Mahdího. Není třeba připomínat slavnou obranu Chartúmu gen. Gordonem, když pak byl poražen zákeřnou zradou. „Zpráva (tehdejšího) majora Kitchenera přehledně podává výsledky vzetí Chartumu. "Vraždění v městě trvalo asi šest hodin, a neméně než 4000 osob padlo jí za oběť. Bašibozukové a bílé řadové vojsko, úhrnem 3327 hlav, jakož i nepravidelní vojínové Saigia, čítající 2330 mužů, když se vzdali a odzbrojeni byli, téměř do jednoho porubáni jsou," ostatní pak obyvatelé z města vypovězeni, v bráně prohledáni a do Omdurmanu odvedeni, kde ženy mahdistickým náčelníkům vydány, mužové pak oloupeni a na všechny strany rozehnáni jsou, aby život svůj obhájili jak nejlépe mohli. Řecký kupec, jenž z Chartumu uprchl, vypravoval, že město bylo zraženo tamními kupci, již s nepřítelem chtěli vyjednávat, a nikoli Faragem pašou.“ (citováno podle

<http://www.afrikaonline.cz/view.php?cislocclanku=200202210>) „Gordonova hlava byl napíchnuta na tyč a přinesena do Mahdího stanu. To zcela vyděsilo královnu Viktorii. Dvacet roků po této bitvě o Chartúm se Britové pomstili u Omdurmanu, kde 11 000 divoce útočících dervišů porazili puškami a jednohlavňovými kulomety typu maxim, které měl k dispozici generál Kitchener. K těm, kdo provedli konečný velký historický jezdecký útok, patřil i mladý Winston Churchill. Anglo-egyptská armáda ztratila 46 mužů a Hilaire Belloc smekl klobouk před britskou technologií: Cokoli ať se stalo, my měli kulomet maxim a oni neměli. Kitchener pokračoval tím, že znesvětil Mahdího hrobku a přemýšlel o tom, že použije jeho lebku jako kalamár. Je tedy možné, že jeho socha bude také odstraněna. Ve filmu Khartoum (Chartúm) z roku 1966 hrál Mahdího Lawrence Olivier a generála Gordona Charlton Heston, jenž v současné době pracuje pro National Rifle Association (Národní asociace pro držení střelných zbraní). Mezitím však pokročily plány na postavení třímetrové sochy Nelsona Mandely na Trafalgarském náměstí, kde stojí sloup admirála Horatia Nelsona.“ (Buchanan s. 236-237)

„Francie má také své obrazoborce. Když se vláda v roce 1996 pokoušela zorganizovat oslavu na počest 500. výročí pokřtění franckého krále Chlodvíka, socialisté, komunisté a všechny levicové strany - půlka Francie - protestovali proti jakékoliv připomínce roku, kdy se Francie stala křesťanskou. **O čem tyto události vypovídají? Vypovídají o tom, že ti, kdo hlasitě zvěstují různost, ji často nepraktikují, že ti, kdo ostře kritizují netoleranci, zřejmě patří k těm nejvíce netolerantním, i stejně jako v případě Talibanu a velkých Buddhů v Bamyánu i naše kulturní revoluce má v úmyslu zničit všechny vlajky a sochy staré Ameriky, jež ji děsí. A nebude brát ohled na žádnou stížnost. Ať již si stát zvolí k uctívání dr. Kinga nebo Roberta E. Leeho, mělo by jít o rozhodnutí ve prospěch vlastního národa. Žádné znamení hanby by nemělo ulpívat na jakémkoliv státu, ať již si zvolí uctívat jednoho, oba nebo žádného. To však je nepřípustné. Neuctívat dr. Kinga dnes tolerovat nelze. Když si Arizona odhlasovala, že Kingovi nezavede svátek, tomuto státu hrozilo, že se zde neuskuteční Super Bowl, finále ligy amerického fotbalu, a že bude bojkotováno jeho ústavodárné shromáždění, a tisk na celoamerické úrovni ho zahrnul nadávkami. Nátlak a nadávání byly tak nesnesitelné, že stát zrušil hlasování lidu a svátek schválil. Teprve poté bylo Arizoně umožněno připojit se opět k Unii. I Vysoká škola Citadel v Jižní Karolíně, jedna ze dvou vysokých škol v USA, jejímž žákům se dostává základního vojenského výcviku a v níž jsou pouze muži, v čemž má tato vysoká škola stopadesátiletou tradici, se stala cílem opakovaných a zničujících soudních výzev, které měly školu přinutit k tomu, aby začala přijímat ženy. Vysoká škola Citadel si chtěla svou tradici udržet. Ženy z vysoké školy Citadel - manželky, sestry, matky a dcery jejích absolventů - chtěly tradici udržet. Také Jižní Karolína. Co však lidé v Americe chtějí, je úplně jedno. Federální odvolací soud nařídil vysoké škole Citadel zařadit ženy mezi žáky, jimž se dostává základního vojenského výcviku. V našem orwellovském světě newspeaku různost znamená, že se přizpůsobíme. Ve jménu různosti musí každá vojenská škola vypadat stejně.“ (Buchanan s. 236-237)**

„...„Nemůžeme uniknout dějinám," řekl Lincoln. Genu-x se to však díky kulturní revoluci již možná podařilo. Před deseti roky vedl Jesse Jackson průvod nevzdělců univerzitním campem Palo Alto, jež je součástí Stanford University, za skandování: „Hej, hej, hou, hou, se západní kulturou neprojdou". Stanford University, vystavena takovému přesvědčivému argumentu, nahradila svůj povinný seminář západní civilizace novým, s názvem „Kultura, ideje a hodnoty". Dnes ani jedna z 55 elitních vysokých škol a univerzit podle klasifikace deníku U. S. News and World Report nepožaduje k jejímu absolvování účast na semináři americké dějiny. „Diskuse o osnovách," píše dr. Schlesinger, „je diskusí o tom, co znamená být Američanem. V konečné fázi je v sázce budoucnost Ameriky." Jaká však bude budoucnost Ameriky, když o ní rozhoduje generace, jež na americké dějiny zapomíná a jež trpí kulturním Alzheimerem? Přibližně v době, kdy byly zveřejněny normy UCLA, Smithsonian Institution uspořádal výstavu k 50. výročí dne vítězství nad Japonskem. Tato výstava, jejímž hlavním exponátem byl kokpit bombardéru B-29, Enola Gay, který svrhl bombu na Hirošimu, vyvolala bouři hněvu bývalých vojáků a veřejnosti kvůli tomu, že ukazovala válku Ameriky v Pacifiku jako rasistickou. Komentátor John Leo z U. S. News využil této příležitosti k návštěvě jiných muzeí na washingtonské třídě Mail vedoucí ke Kapitolu, která informují turisty a školní děti o americké minulosti. V Muzeu amerických dějin Leo zjistil, že výstava „Věda v americkém životě" je „znevažujícím, politicky ovlivněným pohledem na americkou vědu, který se vědomě zaměřuje pouze na neúspěchy a ohrožení: DDT, Three Mile Island, ozónová díra, kyselý déšť, výbuch raketoplánu Challenger a Love Canal". V Muzeu letectví a kosmonautiky objevil obžalobu letadla jako vynálezu, jehož prvotním použitím je masové vyvražďování. Leo zjistil, že v budoucích textech by měli být japonští kamikaze piloti, jejichž sebevražedné nálety způsobily strašné škody americkým námořním lodím a ztráty na životech amerických námořníků, zobrazováni jako letečtí hrdinové. Děti Gramsciho uchvátily americká muzea. Spisovatel Tom Wolfe si téměř jako jediný všiml překvapivé nepřítomnosti oslavy „prvního amerického století" na jeho sklonku 31. prosince 1999, krátce před novým

miléníem: „Kde jsem se to ocitl? Na špatné straně? Špatném kanálu? Mimo šířku vlnového pásma? (...) Zaznamenal jeden jediný vědec, že se první americké století blíží ke konci a že druhé století začíná? Ani jeden bard se nenamáhal napsat monumentální hymnus na Ameriku na způsob Jamese Thomsona: Vládni, Británie! Británie, vládni vlnám! Britové nikdy otroky nebudou! Stát, který v právě končícím století zvítězil nad dvěma barbarskými nacionalistickými bratrstvy, německými nacisty a ruskými komunisty, dvěma hordami dravců, metodickými otrokáři, ve srovnání s nimiž pohled na Huny a Maďary pobledl. (Buchanan s. 242-243)

Vítězství levicové platformy v kulturní válce je zřetelně dáno ústupem víry, etiky a tradice ze všech částí společnosti. Paradoxně je toto vítězství spojováno se zánikem a vymíráním lidstva na místo vytvoření tzv. levicového ráje na zemi. Toto velmi zajímavé Buchananovo spojení pokračuje: „Až se sjednocená levice zmocní kulturních institucí, může začít s dechristianizací Západu. Až se toto za několik generací uskuteční, Západ již nadále nebude Západem, ale naprosto jinou civilizací, a po ovládnutí kultury bude nevyhnutelně následovat ovládnutí státu. Když však na Západě začalo křesťanství umírat, došlo k něčemu jinému: západní národy přestaly mít děti. Vzájemný vztah mezi náboženskou vírou a velkými rodinami je totiž nepochybný. **Čím zbožnější je národ, at' už křesťanský, muslimský nebo židovský, tím vyšší je porodnost** (u nás je asi typickým příkladem rodina Josefa Luxe – pozn. autora této úvahy). V první zcela ortodoxně židovské komunitě ve Spojených státech v New Square v New Yorku má rodina průměrně deset dětí. Ve městě Kostroma v Rusku mají Vladimír Alexejev, otec ukázkové rodiny o 16 dětech, a jeho těhotná žena dům plný ikon. „Ještě předtím, než jsme se stali věřícími,“ sdělil Alexejev agentuře AP, „jsme v tom nacházeli smysl.“ V baptistickém státě Texas je u bělochů porodnost vyšší než u bílých lidí v požitkářské Kalifornii. Tam, kde sekularizace vítězí, počty obyvatel klesají a populace vymírají. V roce 1999 svolal papež Jan Pavel II. kontinentální Biskupský synod, aby se dozvěděl, jak je na tom starý kontinent s vírou. Zprávy byly špatné. Biskupové sdělovali, že

sekularizace „otravuje v Evropě velké části křesťanů. Je zde velké riziko odkřesťanštění a zpohanštění kontinentu.“ V Belgii, Německu a ve Francii navštěvuje pravidelně kostely méně než 10 % mladých lidí. V severozápadní Evropě neexistuje větší město, v němž by byla polovina novorozenců pokřtěna. Průzkum týdeníku Newsweek v roce 1999 odhalil, že 39 % Francouzů se nehlásí k žádnému náboženství a že jen 56 % Angličanů věří v Boha jako osobu. V Itálii navštěvuje nedělní mše pouhých 15 % lidí a v **České republice stěží nedělní návštěva kostela dosáhne 3 %**. „Vytváříme“, řekl český prezident Václav Havel, „dokonce první ateistickou civilizaci v celých dosavadních dějinách lidstva“. Havel pokračoval dotazem: „Není snad celá povaha současné civilizace, s její krátkozrakostí, s jejím pyšným důrazem na lidského jedince (...) a s její neomezenou důvěrou ve schopnost člověka pojmout všehomír nástroji svého racionálního poznání, není snad to všechno jen přirozeným projevem úkazu tak prostého, jakým je ztráta Boha?“ Se vznikem této nové „ateistické civilizace“ v Evropě však národy, které ji podporují, začínají vymírat. Se železnou zákonitostí vychází najevo: **zabij v národě víru, a jeho lid se přestane reprodukovat**. Poté vstoupí cizí armády nebo přistěhovalci a vyplní prázdný prostor. V odkřesťanštění Ameriky našla kulturní revoluce antikoncepci, která je stejně účinná jako pilulka dr. Rocka. Jak však národ, který byl tak „podroben církevní kázni“, jak tomu bylo v případě amerického, a který byl tak prostoupen tradičním křesťanstvím, jak tomu bylo ve Spojených státech v padesátých letech 20. století, připustil, aby byl téměř bez boje všeobecně dechristianizován? „Američané jsou křesťanským národem,“ zněl slavný výrok guvernéra Kirka Fordice pronesený v roce 1992. Ještě než se mississippský guvernér posadil, už byl odsouzen jako netolerantní a bigotní člověk za to, že nepoužil „židovsko-křesťanský“. Guvernér však měl o původu Ameriky a jejích prvních 250 letech pravdu, jak píše Gary DeMar v knize *America 's Christian History: The Untold Story* (Křesťanské dějiny Ameriky: nevyřčený příběh). (Buchanan s. 251-252)

Pojďme na další příklady kulturní války: „OD ROKU 1959 MÁ OHIO ZA SVÉ STÁTNÍ MOTTO „WITH GOD, ALL THINGS ARE POSSIBLE.““ (Buchanan s. 255) „ a je na bronzové desce na chodníku před vstupem do sněmovny tohoto státu. V roce 2000 panel složený ze tří soudců Federálního odvolacího soudu pro šestý obvod vydal nařízení toto motto odstranit. Proč? Protože slova pocházejí z Nového zákona. Ba ještě hůře, jsou to Kristova vlastní slova. Kdyby si Ohio za své motto vzalo Nietzscheho „Bůh je mrtev“ nebo řádek z Dostojevského Bratrů Karamazovových, který konstatuje, že je-li Bůh mrtev, všechno je dovoleno, bylo by vše v pořádku. Rocker Marilyn Manson, který rád šokuje, jednou řekl: „Každý věk musí mít přinejmenším jednoho statečného člověka, který usiluje skoncovat s křesťanstvím, což až dosud nikdo nezvládl úspěšně [sic!].“ Hlavu vzhůru, Marilyne, Nejvyšší soud je na tvé straně. V květnu roku 2001 potvrdil rozhodnutí Federálního odvolacího soudu USA nařizující městu Elkhart ve státě Indiána, aby z trávníku radnice odstranilo dva metry vysoký žulový sloup s vytesaným Desaterem. Sloup zde stál přes 40 roků. Nejvyšší soud poměrem hlasů 6:3 odmítl vyslyšet odvolání města. Nejvyšší soudce, který se ujal obhajoby, však upozornil své kolegy na to, že portrét Mojžíše, na němž je stejné Desatero, zdobí stěnu soudní místnosti Nejvyššího soudu. Soupeření náboženství je hra s nulovým výsledkem. S každým ziskem jedné víry jiná ztrácí. Vznik křesťanství uznal v Jeruzalémě za smrtelnou hrozbu Saul z Tarsu, jenž držel pláště mužům, kteří ukamenovali mučedníka sv. Štěpána. Dobyť Arábie a severní Afriky islámem vyděsilo křesťanskou Evropu. Reformace a vznik protestantismu byly krizí Říma. Tam, kde komunismus triumfoval, se křesťanství ocitalo v úzkých. **Když sekularizace převzala starost nad americkými školami, utrpělo tím křesťanství zdrcující porážku. Státní školy od mateřské školky až po dvanáctou třídu utvářejí srdce a mozky amerických dětí a budoucnost národa. Zde se děti učí tomu, čemu mají věřit, jak mají hodnotit, jak mají přemýšlet a jak mají žít. Dnes bylo křesťanství za dalšího nekrvavého revolučního puče jako nějaký pobuda vykázáno ze školních pozemků. O jak velkou porážku šlo? Věnujte nějaký čas Humanist Manifeste z roku 1973. Najdete v něm dogmata, která vládnu tomu,**

co se dnes učí i co se již nadále neučí ve státních školách. „**Víra v modlitbu za vyslyšení Bohem (...) je nedokázaná a zastaralá víra.**“ „**Tradiční mravní kodex (...) nevyhovuje naléhavým současným potřebám.**“ „**Přísliby nesmrtelné spásy a strach z věčného zatracení jsou zavádějící a škodlivé.**“ „**Věda potvrzuje, že lidský druh se vyvinul přirozenými evolučními silami.**“ Děti vycházejí ze škol vnímavé k těmto myšlenkám, protože jejich učitelé jim vštípili to, co bylo i nebylo součástí diskusí ve školních třídách. V těchto diskusích však křesťanství bylo nezvaným hostem. Sekulární humanisté svůj program neskrývali. Jejich manifest prosazuje „právo na kontrolu početí, interrupci a rozvod“ a dodává: „Velká rozmanitost v sexuálním chování by se neměla považovat za ‚zlo‘.“ Ke svobodě „patří přiznání práva jednotlivci zemřít důstojně, práva na eutanazii a práva na sebevraždu“. Dnes, kdy tito exorcisté z American Civil Liberties Union (ACLU, Americký svaz občanských svobod) vymýtili křesťanství ze státních škol, se děti tato sekulární dogmata učí jako pravdu. Z tohoto důvodu, přestože Amerika zůstává především křesťanskou společností a zemí, byly její veřejné instituce a populární kultura zcela odkřesťanštěny. Je pozoruhodné, že tento manifest byl publikován v měsících, kdy Richard Nixon a Spiro Agnew převálcovali drtivým volebním vítězstvím ve 49 státech volbu „Svědomy III“, George McGoverna, v kampani roku 1972, jež se týkala „LSD, amnestie a interrupce“. I přes porážky liberálů v letech 1972, 1980, 1988 a 1994 Demokratická strana Humanist Manifeste - na hony vzdálenému americkému hlavnímu proudu, když poprvé vyšel - pozvolna uskutečňuje za slábnoucího odporu republikánů. V jedné věci však manifest vytváří klamné zdání. Tvrdí se v něm, že „odluka církve od státu a odluka ideologie od státu jsou nezbytně nutné“. **Sekulární humanismus je však vírou, vírou americké elity, kterou si vynucuje Nejvyšší soud.** Možná že velký soupeř křesťanství považuje za nejlepší přesvědčit křesťany o tom, že není soupeřem, ale idejemi, jichž se dosáhlo samotným rozumem. Křesťany vypudila militantní menšina, jejíž přesvědčení bylo cizí střední třídě Ameriky, která však zařídila, aby její spojenci ovládli Nejvyšší soud a diktovali její program. Proti ACLU můžete mít cokoli, nepostrádá však trpělivost a vytrvalost. Jak řekl Cervantes, dejte

d'áblovi, co je jeho. Křesťané, kteří jsou stále přesvědčeni o tom, že soud jen vytvořil rovnou hrací plochu pro všechna vyznání, si něco nalhávají. Soud právě převzal jejich vlastnictví do konkurzní správy a předal je jejich soupeřům. To, co křesťané ztratili, nedostanou nazpět bez boje. V knize When Nations Die (Když národy umírají) je Jim Nelson Black obzvláště přísný na evangelíky: „Jeden z největších důvodů úpadku americké společnosti v posledních sto letech však spočívá ve sklonu křesťanů opouštět fóra při první známce odporu, když v tom vidí praktické řešení. Zvláště rychle utíkají a neochotně se zastávají svých přesvědčení evangelíci. Ve skutečnosti většina křesťanů opustila z vlastní svobodné vůle 'veřejný prostor' diskuse o morálce a politice dávno předtím, než do popředí vystoupili občanští libertariáni a zatlačili nás nazpět do našich kostelů." Možná že to je příliš drsné. Křesťané však potřebují probudit, nemají-li ztratit svou vlast, a potřebují vůdce, kteří jsou připraveni bojovat za její záchranu. C. S. Lewis varoval před duchem kompromisu, který není ničím jiným než pláštěm, pod kterým se skrývá nerozhodnost a bojácnost: „Jako křesťané se ocitáme v pokušení dělat nepotřebné ústupky těm, kdo stojí mimo víru. Příliš ustupujeme (...) ', jsou však okamžiky, kdy musíme ukázat, že nesouhlasíme. Musíme přiznat svou křesťanskou barvu, máme-li zůstat věrní Ježíši Kristovi. Nemůžeme zůstat zticha a ve všem se podrobit." V 21. století nastane úplné odkřesťanštění našeho veřejného života. Velikonoční svátky, betlémy, vánoční koledy a křesťanské knihy, příběhy, slavnosti a svátky z našich státních škol a veřejného prostoru zmizí. Školy již nadále nebudou vedeny podle přání rodičů dětí, které je navštěvují, nebo daňových poplatníků, kteří je podporují, ale podle diktátů soudů, které jim budou vnucovat programy ACLU a Humanist Manifesto. Ve městě Republic ve státě Missouri ACLU, jež podávala žalobu ve prospěch čarodějky kultu Wicca, zařídila, aby zobrazení ryby bylo odstraněno z pečete města, protože „symbol se často nachází na křesťanských výtvorech, nikoli na nekřesťanských, a (...) většina lidí, která napsala dopisy na podporu ryby, ji identifikovala jako křesťanský symbol". V květnu 2001 žalovala ACLU Virginia Military Insitute (VMI, Virgínský vojenský institut) za jeho dva

studenty, kteří chtěli, aby se před každým jídlem nekonala modlitba. Sesazení Boha z amerického veřejného života neproběhlo demokraticky, stalo se tak diktátorsky a naši praotcové by to nikdy netolerovali. Proč se tomu lid kdysi bojovné víry poddává, když modlitbu, vánoční koledy, čtení z Bible a veřejné vyvěšování Desatera podporovaly obrovské většiny? Protože žijeme za vlády soudců, jimž Kongres není ochoten čelit. Amerika přestala být křesťanskou zemí proto, že přestala být demokratickou zemí. Je to skutečný coup d'état; „Zde, pane, vládne lid!“ vychloubali se kdysi hrdě Američané. To již nadále není pravda. V Americe nežijeme podle vlády většiny. Žijeme za vlády menšin, jejichž vizi toho, jaká by Amerika měla být, sdílí pět spravedlivých Nejvyššího soudu. Většinu z nich však nedokáže jmenovat ani jeden z deseti Američanů. S dechristianizací Ameriky nastalo zničení starého mravního řádu, jehož základ tvoří židovsko-křesťanské učení, a došlo k zavedení nového mravního řádu podle Humanist Manifeste. To se opět nestalo na základě hlasu lidu, ale na základě soudního výnosu. Interrupce byla zločin, dnes je to právo. Tak pravil soud. Dobrovolná školní modlitba dnes porušuje první dodatek k ústavě. Taneční striptýzové noční bary však tak nečiní. Když si stát Colorado v referendu odhlasoval odmítnutí legalizace homosexuality, Nejvyšší soud rozhodl, že motivy voličů byly pochybné a referendum zamítl. „Naše právo a naše instituce musejí vycházet z učení Vykupitele lidstva a být jejich ztělesněním,“ vyhlásil Nejvyšší soud v rozhodnutí z roku 1892 v případě Church of the Holy Trinity versus United States (Církev Svaté Trojice versus Spojené státy). „Naše civilizace a naše instituce jsou výrazně křesťanské.“ Tuto Ameriku zrušil výnos zcela odlišného soudu. Starý mravní konsensus se zhroutil a mravní společenství, jež z něho vycházelo, již dále neexistuje. Když Nejvyšší soud viděl, jak se Američané podřizují jeho vůli, začal být maximálně přesvědčen o svém coup d'état. V rozhodnutí případu Richmond Newspapers (1980) popsal soudce William J. Brennan nový řád. Napsal, že soudci „nejsou pouhými nestrannými arbitry, ale ve vlastní sféře i zákonodárci“. V roce 1985 řekl na Georgetown Law School (Právnická fakulta Georgetown University): „Většinové procesy za jistých okolností fungují, myslím si však, že tomu tak nebude

donekonečna." ***Je na soudu, aby „prohlásil, že jisté hodnoty stojí nade vším a jsou nadřazeny přechodným politickým většinám“.*** Soudce Brennan tím měl na mysli, že jeho osobní hodnoty stojí nade vším, i nad vůlí většiny Ameriky. „Soud, nikoli lid, je dnes hybnou silou změn americké společnosti," píše profesor William Quirk, spoluautor knihy *Judicial Dictatorship* (Diktatura soudů). To stojí v protikladu k tomu, co Jefferson nazval „zárodečným principem, podle kterého, jsou vlády republikánské pouze v míře, v níž ztělesňují a vykonávají vůli lidu". Warren, Douglas, Brennan a Blackmun triumfovali. Nadále již nemáme republiku. A křesťanství vyloučené z veřejného prostoru pozvolna ztrácí svůj vliv. V průzkumu veřejného mínění Gallupova ústavu řeklo 62 % mladých dospělých, že náboženství ztratilo v americkém životě vliv. Další studie odhalila: „V Americe je více ateistů a agnostiků než mormonů, židů a muslimů." Ze 14 milionů nevěřících patří polovina k gen-x a 31% ke generaci baby boom. Pouze 42 % Američanů stále věří tomu, že křesťanství je jedinou pravou vírou. V roce 1996 sdělilo v průzkumu Princeton University 62 % protestantů a 74 % katolíků, že všechny náboženské víry jsou stejně dobré. Amerika sice zůstává nejvíce „křesťanským" státem Západu, pro miliony lidí to však již není stará náročná a bojovná víra. Předpověď katolického hlasatele evangelia biskupa Fultona J. Sheena se stala skutečností. Sheen řekl, že vytváříme „skupinu nedovzdělaných volnomyšlenkářů, kteří si myslí, že neexistuje rozdíl mezi Bohem jako příčinou a bohem jako „duševní projekcí“, kteří kladou rovnítko mezi Krista a Buddhu, svatého Pavla a Johna Deweyho, a kteří poté rozšiřují svou liberálnost do povrchní syntézy, která tvrdí nejen to, že jedna křesťanská sekta je stejně dobrá jako jiná, ale i to, že jedno světové náboženství je stejně dobré jako jiné". Žádný soud však žádné církvi nenařídil, aby přepsala své modlitby a církevní písně nebo aby se Bible přizpůsobila novému sekulárnímu katechismu. Církve tak učinily dobrovolně, a dokonce horlivě. Proč? Z mnoha lidských důvodů. Mladí knězi a faráři již totiž sami dále nevěří v neomylnost pravd, jimž se učili. Nechtějí totiž zůstat stranou mládeže, jež se odloučila, a tak se pokoušejí o nemožné: smířit křesťanství s kontrakulturou. Svým zoufalým pokusem přiblížit se problémům

současnosti se však jen zesměšňují. „Jak zázračně sladce zní milosrdenství, které zachránilo nešťastníka, jako jsem já," zní první řádka textu možná nejslavnější církevní písně napsané v roce 1779 kajícím se kapitánem lodi s otroky Johnem Newtonem. V některých sbornících církevních písní byla změněna na „které mne zachránilo a posílilo" nebo na „které mne zachránilo a osvobodilo". Proč? Aby unikla nepříjemné představě o člověku hříšníkovi a jeho potřebě přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele. Sloka písně *America the Beautiful* (Skvostná Amerika), která obsahuje řádky „Ó, jak skvostná pro nohy poutníka / Jejichž tvrdý vášnivý tlak / Pěšinu svobody prošlapává...", byla z některých sborníků církevních písní a zpěvníků vypuštěna. Proč? Protože, jak říká reverend Harold Jacobs ze skupiny Lumbee, irokézsky mluvících Indiánů kmene Tuskarora, „bílí muži, když prošlapávali tuto stezku svobody, ujařmili Indiány". „Bělejší než sníh, drahý Pane / Očisti mne teď..." z písně *Have Thine Own Way, Lord* (Jak ty chceš, Pane) se dnes v některých sbornících církevních písní předkládá jako „Očisti mne právě teď, Pane/ Očisti mne právě teď". Zdá se, že „bělejší než sníh" má rasistický podtext. „Otec, Syn a Duch svatý" je nahrazováno „Stvořitel, Vykupitel a Nositel", aby toto slovní spojení bylo genderově neutrálnější. Newyorská *Riverside Church* upřednostňuje „Otec, Syn a Duch Svatý, jeden Bůh, Matka nás všech". Matko Boží, oroduj za nás. Písně *Onward Christian Soldiers* a *Am I a Soldier of the Cross* (Jsem já vojákem kříže) byly odsouzeny jako nadměrně militaristické. Písně *He Leadeth Me* (On mne vede) a *Dear Lord and Father of Mankind* (Drahý Pán a Otec lidstva) jsou šovinistické. *God Rest Ye Merry Gentlemen* (Bůh ať vám dá věčné odpočinutí, veselí pánové) je vylučující. Přirozeně že *Faith of Our Fathers* (Víra našich otců) se ocitá v palbě kritiky. Ti, kdo tuto církevní píseň milují, ale nelíbí se jim její slova, mohou místo „otců" používat „matek" nebo „předků". Z „Boha našich otců" se stal „Bůh věků". Některé církevní kongregace nahrazují „Syna Člověka" „Lidským Jedincem". V roce 1980 sestavila Národní rada církví výbor feministických akademiků, aby sepsali breviář, jenž by nebyl založen na pohlaví. „Pán" byl nahrazen

„Svrchovaným Jedincem“, „Syn Boží“ „Dítětem Božím“. Boží rozhodnutí stvořit Evu pro Adama bylo přepsáno...“ (Buchanan s. 256-263)

Podle mne tady v některých věcech Pat přestřelil, neboť ač rozumím jeho rozhořčení z prohrané bitvy kulturní války v době, kdy vyšla jeho kniha, přece nelze nikdy zapomínat na zásadní rozhodnutí II. Vatikánského koncilu a jeho výzvu k posuzování růzností, pochopení pro odlišné názory a rozličné cesty ke správnému řešení problémů, přičemž se neustupuje z dobytých pozic, ale pomocí vstřícnosti, porozumění a pozitivního přístupu se daří chápat odlišnosti a vyhrávat nové bitvy (viz. např. *Lumen Gentium*, s.52). Návštěva kostela je třeba průvodní znak, ale nic to nevypovídá o skutečných postojích člověka. Ježíš stejně tak poukazoval na pokrytectví lidí, kteří rádi navštěvují okázale kostely, ale jejich duše byly černé jako uhel. Jejich skutečné životy jsou úplně jiné než by se dalo soudit podle jejich časté návštěvy kostelů. Na druhé straně podle výše řečeného vidíme jasně, jaká neskutečně tristní situace panuje v některých US státech. To naopak ČR je přeci jenom v mnoha věcech rozumnější. Pan Buchanan však píše, že: „*Amerika hodila přes palubu mravní kompas, kterým se řídila 200 let, a dnes pluje bez jasného cíle.*“ (Buchanan s. 271) Co je však oním pověstným cílem ? Žít v bohatství a přepychu; produkovat další systémová kolečka pro „Systém Only Money“ ? V Česku to je, zdá se, hlavní cíl. Proto je třeba na všech frontách naléhavě, aktivně pracovat s lidmi a ukazovat na praktických, dobrých příkladech, že existují věčné hodnoty a vztahy mezi lidmi, které je dobré udržovat a rozvíjet stejně silně, jako se to podařilo systému „Only Money“ (ovšem s tím, že nám na každém člověku opravdu záleží a nikoliv jej marketingově využíváme ke svým účelům tak, jako systém „Only Money“). Jsou zde jiné životní cesty, které si váží peněz, používají je jako prostředek, nikoliv cíl, a které tvoří správné pojetí kapitalismu tzv. „Not Only Money.“ Např. vánoce v roce 2006 probíhaly v US státě Mississippi v Charlestonu ve znamení vánoční kampaně rádiové stanice KWKZ Pure Country C106. Podporovali zde vynikající nápad jak oslovit širokou veřejnost: uskutečnili sbírku hraček pro děti bez rodin. Tato akce získala

velikou podporu celé veřejnosti. Zároveň se předháněli majitelé firem v tom, kdo poskytne jakou výhodu a slevu, v přímém napojení na tuto kampaň, protože věděli, že kapitalismus není jen o penězích. Ředitelé firem byli schopni vytvářet v živém vysílání vánoční povědomí, diskutovat s lidmi o společenských otázkách, atmosféře a důležitosti vánoc, vzájemném porozumění, podpoře mezi lidmi. Moc dobře si uvědomovali, že jejich přístup jim přinese nové zákazníky, ale zároveň udělají také něco pro společnost a svou zemi. Věděli, že je dobré podporovat tradiční hodnoty. A lidé jim věří. Systém „**Not Only Money**“ funguje. Třeba je to i dobrá inspirace pro ČR, kde je vše jen o penězích.

NÁROD A JEHO POJETÍ

Náš názor vyplývá z poznání, že existujeme jako společenství lidí se společnou kulturou, jazykem a prostředím k životu. „*Někteří definují národ jako lid, který má společný původ, jazyk, literaturu, historii, dědictví, hrdiny, tradice, zvyky, mravy a víru a který po jistý čas žil společně na stejném území pod stejnými vládci. To je idea národa založená na krvi a půdě*“. (Buchanan s. 198) V dnešní době, vlivem hrozných zkušeností se světovými válkami a ničivým nenávisným nacionalismem minulého století, panuje přesvědčení, že by bylo vhodné vzdát se všeho, co nás odlišuje od ostatních národů a vytvořit jednotný super národ Evropanů, popřípadě Světo-občanů v super státě. Objevily se dokonce názory, které požadují sjednocení Evropy s USA. V tomto ohledu se domnívám: není dobré vzdávat se vlastní národní identity, svobody, dobré tradice na úkor vytvoření velkého super národa (něco jiného je, když se jedinci takto rozhodnou dobrovolně a chtějí se včlenit např. do života USA). Avšak je možné se mnohému dobrému třeba od USA přiučit. Odlišujme také pozitivní vliv vytváření větší svobody pro oběh zboží a služeb v rámci EU od diktátů a tzv. „vrchnostenských nařízení“ (už jen ten název, že ...). Myslím si: musíme si udržet národní povědomí a identitu, dobré tradice. Pokud to budou

jen poučky systému „Only Money“, pak se veškerá identita, tradice stírají. Vytváří se jednolitá masa systémových lidských koleček „Only Money“, což přirozeně vede k onomu superstrátu „Only Money“. Lidé jsou lépe ovladatelní směrem k otroctví „Only Money“. Pokud jsou jedinou hodnotou peníze, pak jde jen o peníze. Něco jako loajalita, přátelství, láska, úcta k prezidentu republiky, rodině pak nemá smysl. Jde přeci podle systému „Only Money“ pouze o peníze. Zachovejme si tedy naši vlastní správu věcí veřejných v rámci ČR, nicméně maximálně využijeme možností, které nám EU přináší.

Národ je vždycky postaven také na vzájemném respektu k etickým hodnotám, náboženství, které vyznává. Protože celosvětový triumf systému „Only Money“ vede lidi k jednoduché poučce o smyslu života, kterým jsou pouze peníze a jejich užívání, podporuje to vznik jednotného super státu, super národa, obrovského Babylonu (asi všichni si z dějepisu pamatujeme, jak pyšné snahy Babylonu dopadly). *„Jim Nelson Black: „..., a když tradiční náboženská přesvědčení národa zaniknou, národ umírá.““* (Buchanan s. 273) Rozumná dávka patriotismu a návratu k etickým hodnotám lidského života a náboženství totiž podporují kapitalismus „Not Only Money“. Jak již bylo řečeno: pokud hodnoty „Not Only Money“ jako loajalitu, úctu k nám, přijmou za své i imigranti, kteří u nás chtějí žít a mít mnoho dětí, bude to pro nás záchrana. Nevyměříme a bude mít kdo platit naše daně, financovat naše stáří. Pak již nebude tolik vadit, že se naši lidé díky své neochotě mít děti mohou stát časem národnostní menšinou. Ale třeba to naopak povede k přirozenému stimulu našeho národa k vlastní záchraně a přehodnocení priorit, kterými již nadále nebudou jen peníze, ale děti. Domnívám se, že tudy vede jedna z možných správných cest pro nás.

„Na promočním obřadu Portland State University, na němž Clinton prohlásil, že za 50 let nebude „v Americe existovat žádná většinová rasa“, studenti propukli ve spontánní potlesk. Samozřejmě že se v dějinách zřídka setkáme s tím, že lidé zahrnují ovacemi zprávy, že oni a jejich děti, kteří tvoří většinu v národě, jež jejich předkové

vybudovali, budou brzy připraveni o svá dědictví. ... Počty obyvatel se v Evropě snižují a její národy se rozpadají. Zdá se však, že to zajímá jen málokoho. Vypadá to tak, že se Němci, kteří cítí vinu, chtějí ztratit v teplém kokonu sjednocené Evropy. A vypadá to tak, že i další národy unavila snaha o nezávislost a svobodu. Chystají se totiž přijmout diktát evropského super státu. **„Národy jsou bohatstvím lidstva a je nepochybné, že národy jsou barvami lidstva, že existence různých plemen byla od samého počátku záměrem Stvořitele,“ řekl Solženicyn.** „Kdyby zmizely, bude lidstvo stejně šedivé a jednotvárné, jako kdyby všichni lidé nabyli stejného vzhledu a stejné povahy.“ Vypadá to však tak, že se evropské národy smířily s realitou, že se jejich čas na tomto světě asi naplnil. Vůdčí osobnosti, které chtějí uchránit jedinečnou identitu a charakter národa, jsou označovány za rasisty a xenofoby. Dánská ministryně vnitra Karen Jespersenová, radikálka z šedesátých let 20. století, vyvolala bouři nevole, když navrhla, že uprchlíci s trestními záznamy by měli být posláni na „opuštěný ostrov“. Jespersenová řekla, že „si nepřeje žít“ v multikulturním národě, „v němž jsou kultury považovány za rovnocenné“. (Buchanan s. 288) Dánsko se stalo rájem pro politické uprchlíky. Dánskou pohostinnost však zneužívají zločinecké gangy z Ázerbajdžánu, Arménie a Ukrajiny. Poznámka Jespersenové o tom, že upřednostňuje svou kulturu, následovala po řadě znásilnění dánských žen gangy přistěhovalců z Blízkého východu a po požadavcích, aby se dánské zákony přizpůsobily islámským zákonům. S novými restrikcemi vůči ženám a se znovuzavedením trestu smrti a zmrzačením jako trestem za krádež. Evropa byla zděšena - z Jespersenové. Reakce „byly rychlé a zuřivé,“ napsal Henrik Bering v časopise Policy fíreview. Evropské monitorovací centrum rasismu a xenofobie se okamžitě začalo zabývat jejím případem. Dánové se však začínají rozcházet s Evropou a souhlasit s Karen, protože 33 % dánského rozpočtu na sociální zabezpečení je určeno 4 % obyvatel národa, která tvoří nezapadni přistěhovalci. Z Evropy zmizelo něco životně důležitého. V knize *The Suicide of the West* (Sebevražda Západu) napsané v roce 1964 odhalil stratég studené války James Burnham duševní rozpoložení, které západní národy smiřuje se

smrtí jejich impérií a úpadkem jejich civilizace. Burnham to nazval „ideologií sebevraždy Západu“. Choroba se dnes objevuje v epidemické podobě. Proč konzervativci nejednali rozhodněji, aby zastavili revoluci, která ohrožuje jejich civilizaci a kulturu? (Buchanan s. 289)

Jak dále píše Pat, jde zde opravdu o to, že slušní lidi, kteří mají v rámci národa hodnotový rámec, se daří tlačit „Systému Only Money“ do kouta poukazováním na chyby minulosti. Nekonečným omíláním chyb bez možnosti odpuštění a nápravy se daří z národa vytlačovat lidi a ty názory, které poukazují na věci jako je nedostatek etiky, lásky, loajality, přátelství a vzájemné sounáležitosti s lidmi (Pravdou ovšem je, že nedokáží často volit správná a diplomatická slova). U nás je to známé nálepkování (viz např. označení pana Čunka za rasistu). V Americe je tato situace obdobná a týká se například tzv. rasových otázek a chyb minulosti bez možnosti odpuštění.

*„Máte naprosto pravdu, dr. Washingtone. Vede-li se spor o rasových problémech, republikáni povadnou. Vypadá to tak, že jsou tak zastrašení, že jsou až ochrnutí. Proč tomu tak je? Jsou to poctiví lidé a většinou křesťané, kteří uznávají, že **obviňování americké minulosti se zakládá na pravdě**. Naši otcové se na otroctví podíleli. Prováděli jsme segregaci. Nezacházeli jsme s Indiány tak, jak bychom očekávali od lidí, pro něž Kázání na Hoře bylo Božím příkazem. Zvnitřněním si viny, jež je jejich špatným svědomím, se však tito republikáni při celoživotním hledání absolutna stávají snadnou kořistí nestydatých mužů jako Jackson a Sharpton, kteří vládou velkým klackem. Jaká je pravda?‘ V příběhu o otroctví a obchodu s otroky patří západní člověk k mnoha ničemům, západní člověk však také byl jediným hrdinou. Západ totiž otroctví nevymyslel, sám však otroctví zrušil. Kdyby nebylo Západu, afričtí vládci by stále kšeftovali s masem svých příbuzných. Otroci koneckonců byli hlavním zdrojem financí přátel Mansa Musy. Do Mauretánie a Súdánu se dnes otroctví vrátilo a za ohlušujícího ticha intelektuálů, kteří své kariéry postavili na mravním vydírání Ameriky a Západu. Amerika byla segregovanou*

společností, v žádném jiném státě však lidé neměli více svobody, možnosti příležitostí a blahobytu než tady ve Spojených státech. Čas pro omluvy vypršel. Je-li střední třída Ameriky přesvědčena o tom, že kapitulacemi a reparacemi si v naší době koupí mír, klame sama sebe. I pokud by rasoví hochštapleři totiž neměli další požadavky, našli by si novou metodu práce. Dokud však bude mlčící většina přistupovat na jejich požadavky, do té doby budou pokračovat v tom, že je budou vůči ní vznášet. Nastal čas říci ne.“ (Buchanan s. 302)

PRAVICOVÁ A LEVICOVÁ PLATFORMA – FINÁLNÍ ZÁPAS O 21. STOLETÍ

Stále osobně věřím v sílu našich lidí a jejich schopnosti a etiku, která se vždycky v jistých chvílích odněkud zázračně vynoří nejen v krizových dobách. Někdy je třeba ovšem celému procesu pomoci, stejně tak, jako je nutné té naší části požívačné, egoistické, nesolidární a rozkošnické, do sebe zahleděné části západní společnosti nastavit ryzí zrcadlo. „Konzervativci nejsou ze své podstaty buřiči. Nebyli jimi ani otcové zakladatelé. Dokud nebyli přitlačeni ke zdi.“ (Buchanan s. 294) *Západ nepostrádá schopnost i sílu těmto ohrožením odolat, ale postrádá touhu a vůli udržet se jako životaschopná, odlišná a jedinečná civilizace. Bývalý trockista a geostratég James Burnham před více než 30 lety napsal: „Nevím, co je příčinou výjimečně rychlého úpadku Západu, který se nejvýrazněji projevuje prohlubováním ztráty důvěry západních vůdců v sebe samé a v jedinečnou kvalitu vlastní civilizace a s tím spojenou slabou vůlí Západu k přežití. Myslím si, že příčina nebo příčiny mají co do činění s ochabnutím náboženství a přemírou materiálního bohatství, a domnívám se, že s únavou a vyčerpáním, jež všechny pozemské věci způsobují.“* Tento zápas za záchranu starých vyznání, kultur a západních zemí je **novým rozdělením na levici a pravici**. Tento zápas bude definovat, co to znamená být konzervativcem. Toto je věc 21. století a program

konzervatismu pro zbytek našich životů. Při uvažování o strategii pro záchranu naší kultury a země je třeba stanovit, jak jsme na tom se silami. Došlo totiž nejen k ovládnutí kulturních institucí Západu, ale také k tomu, že mají hlavní korporativní mocenské centrály. (Buchanan s. 315)

Postupný vývoj bude také v ČR směřovat k vytvoření dvou hlavních platforem: **1/ Pravicové 2/ Levicové**. Časem to může dokonce vytvořit tradici pouze dvou silných politických stran. Tyto dvě platformy budou kolem sebe kumulovat všechny síly společnosti. Pravicová bude čerpat především z tradice otců zakladatelů, které jsou v každém státě (u nás např. dílo presidenta Masaryka, Klause, Beneše apod.) a z Bible. Levicová platforma z všemožných jiných učeních, která budou mít hlavního nepřítele tradici, civilizaci a Boha. Jak tento souboj postupně dopadne a kdo zvítězí, o tom můžeme rozhodnout my všichni. My stojíme na straně Pravicové platformy. Rozhodující souboj o 21. století bude pokračovat. Milióny lidí si budou nuceny položit následující otázku a také si na ní odpovědět: Pokud odhodíme veškeré tradice, normy, víru, etiku, to, čemu nás naučili naši rodiče, čemu nás učí naše svědomí a obětuje vše systému „Only Money“, kde jediným smyslem života jsou peníze, jejich vydělávání a utrácení, užívání si, pak:

- 1/ zlikvidujeme své potomky díky naší neochotě plodit děti**
- 2/ budeme se muset naučit žít ve světě, kde věřit někomu nemá smysl**
- 3/ dojde k úpadku rodiny, rozkladu vůdčí role států a politiků**
- 4/ nadvládu nad našimi životy převzmou velké konglomeráty nadnárodních firem a marketingové strategie, které nám vysvětlí, jak ještě lépe a efektivněji vydělávat peníze pro peníze a ještě více se věnovat plně systému „Only Money“**
- 5/ bude vytvořena nová totalita „Only Money“, super stát „Only Money“**
- 6/ všechny myšlenky a víra v Boha, které předpokládají a věnují se rozvoji duše člověka bez otroctví a klanění se systému „Only Money“**

Money“ budou prohlášeny za bezcenné, odvádějící od vydělávání peněz, budou přirozeně jakoby vlastní společnostmi umlčovány, bude využívána etická stabilita věřících lidí k tomu, aby se stali buď poslušnými, nejvěrnějšími služebníky systému „Only Money“ a nebo budou prohlášeni za blázny a ostrakizováni ze společnosti

7/ základem nového systému bude jedinec bez rodiny (ikdyž ji bude mít, nebude prioritou; rodina bude pouze spol. klišé; užívat si bude onen jedinec jinde), bez dětí, bez potřeby přátelství (tomu již nikdo nebude opravdu věřit; půjde tady pouze o prosazení vlastního ega na úkor ostatních) a lásky (něco takového nebude existovat; jen za peníze), jedinec s jedinou touhou: roztáčet kola systému „Only Money“, za což bude systémem patřičně povyšován, odměňován a hýčkán (v ČR ještě naštěstí systém „Only Money“ tuto marketingovou věc masivně nevyužívá; jde např. o nástěnkové veřejné hodnocení, diplomy, televizní podnikové show apod.). Postupně však vzniknou vlivem životních, systémových neúspěchů (systém „Only Money“ nezajímá tzv. neúspěšný člověk, nýbrž jeho schopnost vydělat peníze a nemá čas zabývat se psýché člověka do hloubky. Pouze v oblasti marketingového efektu tzv. „znovunabití“ vyhořelého člověka a jeho opětovného použití po jeho tzv. „vyhoření“ pro potřeby systému. Problém nastane, když si to člověk uvědomí, jak s ním systém marketingově manipuluje.), nebo naopak díky nudě vlivem dosažení svých materiálních cílů v systému „Only Money“ lidé, kteří budou hledat jiný smysl života než „Only Money“. Poznaj, kterým lidem podporujícím systém „Only Money“ jde jen o jejich schopnosti, o jejich peníze a o to, že těmto podpůrcům vlastně nejde o jejich duši a o ně samotné. Toto poznání povede postupně k vítězství Pravicové platformy, ovšem za cenu velkého utrpení lidí, kteří se budou postupně probouzet ze systémového snu „Only Money“. **Je zde také důležité definovat: Levicová platforma vede společnost k bezbřehé svobodě bez odpovědnosti a tradice. Pravicová platforma vede společnost ke svobodě s vírou v odpovědnost a tradici. Mýlná interpretace spočívající ve ztotožnění Pravicové platformy**

s idejemi systému „Only Money“ musí být lidem dostatečně objasněna. Vždyť právě paradoxně Levicová platforma a bohužel také někteří jedinci z Pravicové platformy podporují masivně systém „Only Money“ při využití dostatečného množství marketingových pouček a sociálních dávek. To je možné změnit na základě prosazování tradičních hodnot společnosti, etiky, slušnosti, víry, dobrých příkladů, apod. tak, jak to bylo popsáno v odstavcích výše.

„Co rozhoduje o nové politice 21. století ? Podle deníku Washington Post to je morálka a kultura“ (Buchanan s. 306) „ Velké bitvy nebudou politické, ale mravní, intelektuální a duchovní.“ „O výsledku se bude častěji rozhodovat ve školách, médiích a u vyššího soudu než v Kongresu. Cena, o níž se vede boj, jsou duše mládeže.“ (Buchanan s. 316) „Bitvy o interrupci, kontrolu nošení střelných zbraní a o další kulturní hodnoty neuvěřitelně mění chování amerických voličů při hlasování, když se z dlouhodobě demokratické bělošské dělnické třídy stávají republikáni a když se mnoho bohatých bělochů přesunuje od GOP k Rooseveltově straně. (...) Rasové problémy, jako například převážení školní mládeže autobusy a affirmative action, přitlačily dělnické voliče ke GOP ve stejné době, kdy kulturní problémy, zvláště právo na interrupci, způsobily, že se mnozí bělošští intelektuálové přiklonili k demokratům.“ Američané, kteří vydělávají 50 000 a více dolarů za rok a kteří kdysi masivně volili republikány, dali Bushovi o 7 % menší podporu. American Bar Association (Americká advokátní komora) a American Medical Association (Americká lékařská asociace) byly kdysi baštami republikánů. Dnes tomu tak není. Zvolily si poddanství v nepřátelském táboře. O médiích to platí již dlouhou dobu. Za noci o volbách, píše analytik Terry Teachout, „musel být štáb CNN varován (...), že nesmí propuknout v jásot, až pilíře televizní stanice oznámí, že Gore zvítězil. Z obavy, aby jásot štábu neslyšeli diváci“. Jestliže se však intelektuální elity přesouvají na levici, chudí běloši se přesouvají na pravici. Dochází k výměně voličů. Tom Edsall z Washington Post zjistil, že „v devíti z deseti nejchudších správních odvodů ve státě

Kentucky (...) míst, kde Demokratická strana Harryho S. Trumana odrovnávala republikánské protivníky, zvítězil George W. Bush. Často rozdílem, který byl zrcadlovým odrazem Goreových vítězství v nejbohatších a nejvzdělanějších správních obvodech". (Buchanan s. 306)

„Gore prohrál v každé příjmové kategorii bělošské Ameriky s výjimkou té, v níž lidé získávají pod 15 000 dolarů za rok, a rozdělil si tyto hlasy s Bushem v poměru 49:46, což je překvapivá ztráta loajality u chudých bělochů vůči straně lidu. „Jedinými třemi problémy v mém volebním okrsku," řekl tomuto autorovi před několika roky jeden kongresman z Oklahomy, jsou, „Bůh, gayové a střelné zbraně!" Odhlédneme-li od rasy, návštěvnost kostela se stala téměř nejlepším indikátorem toho, jak bude člověk volit. Ti, kdo chodí do kostela každý týden jednou a vícekrát, hlasují masivně pro republikány. Ti, kdo chodí do kostela občas nebo vůbec, hlasují pro demokraty. Ano, Virginie, jsme dvě země. Ve volbách v roce 2000 se republikánský program nezabýval problémy rasy, kultury a počatého života, když se správně předpokládalo, že nepřátelství, a dokonce odpor Clintona a Gorea k tomu by měly sociální konzervativce přesvědčit. Republikáni měli pravdu. Avšak o tři miliony hlasů více pro prezidentské kandidáty Gorea a Nadera než pro tandem Bush-Cheney by mělo být posledním signálem k probuzení, kterého se Republikánské straně dostalo. **Pokud Bush a Bílý dům nezačnou hájit počatý život, společnost, v níž barva pleti nerozhoduje, a tradiční hodnoty, budou tyto věci ztraceny. A pokud Republikánská strana, přestože je u moci, neposkytne vedení mravním, kulturním i ekonomickým konzervativcům, mnozí se přestanou zajímat o stranu i o politiku.** Pro Bushe je prubířským kamenem Nejvyšší soud. Jeho nominace soudce, jenž je v případě interrupce pro volbu ženy, by deprimovala a demoralizovala pravici. (Buchanan s. 307)

S degradací občanských práv a splynutím tohoto hnutí s kulturní revolucí se zvyšují rizika balkanizace Ameriky. Neboť stejně jako byla koalice Nového údělu

FDR založena na ekonomice, majetní proti nemajetným, koalice nových demokratů je založena na skupinovém hlasování a etnické politice. Pokud strana ztratí klíč od černé Ameriky, nebudou demokraté moci získat klíč od prezidentského úřadu. To je životně důležitá politická skutečnost. **Proto tak demokrati nesmírně sázejí u Afroameričanů na podporu strachu z republikánů a odporu vůči nim.** V každých volbách v devadesátých letech 20. století se hrálo rasovou kartou, když se strach přižívoval buď tím, že by mohly být vypáleny černošské kostely, nebo tím, že by černošští voliči mohli být zbaveni práv. Ve volbách v roce 2000 šel Gore do černošského kostela v Pittsburghu a nabídl zde tyto úvahy o svém soupeři: „Když můj protivník guvernér Bush říká, že bude do Nejvyššího soudu jmenovat přesné vykladače, často pomyslím na přesný výkladový smysl, který byl použit, když se ústava psala, a jak se někteří lidé považovali za třípětinové lidské bytosti.“ Gore tím naznačoval, že Bush má skutečný problém s otroctvím. Bylo to rozdělující? Ano. Vyplatilo se to však. Afroameričané se v mnoha státech dostavili v rekordních počtech a hlasovali 11:1 ve prospěch Alberta Gorea. Proč by se demokraté vzdávali rasové karty, která je trumfovým esem v městské Americe, jestliže vítěznou cenou je Bílý dům? (Buchanan s. 303)

U nás v ČR: díky „zázračnému“ odhalení afér Levicové platformy v červnu 2006 jsme zde byli svědky probuzení našeho národa a obrovského příklonu k Pravicové platformě. Následné průtahy a neskutečné velety se schvalováním vlády opět prospěly spíše Pravicové platformě, která vychází z této bitvy jako spravedlivý český Honza, kterému stále zlý drak hází klacky pod nohy, chrlí na něj ohnivé „firebally“, ale on to Honzík nakonec svou houževnatostí a pílí vždycky vyhraje. Češi přirozeně sympatizují s těmi lidmi a podporují je, kterým jako by někdo škodil a nedával jim naschvál šance. Tento psychologický moment je vždycky v našem národě velice důležitý, stejně tak, jako pocit, že někdo zradil naši důvěru. Vede to pak přirozeně k vítězství nejen ve volbách, nýbrž i na frontách kulturní války. Ovšem ono již zmiňované

zrcadlo sebereflexe a pokory potřebujeme občas všichni. Jak ti z „leva“, tak ti z „prava“.

VOJENSKÁ OBRANA EVROPY A ZÁPADNÍCH HODNOT

A jednoho dne: „Zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit“ (Iz 2,4)

„Dovolí-li Západ svým nepřátelům vyhrát, zasloužíme si, abychom byli oloupeni o své dědictví.“ (Buchanan s. 91)

Jeden můj známý pronesl v dobrém rozpoložení větu, kterou zde musíme použít, neboť bravurně vystihuje povahu některých našich spoluobčanů a skvěle dokumentuje ten tzv. ryzí český přístup - „čecháčkovství“. „Víš kamaráde, zatímco vy budete někde bránit tuhle zemi a hrát si na vojáčky, my tady doma budeme „šukat vaše ženské“. Rozhodně lepší volba, než někde zhebnout s kulkou v hlavě.“ Domnívám se: výše citovaný výrok dostatečně vystihuje povahu některých našich spoluobčanů. V tom to celé vězí. Na jedné straně hluboce zakořeněný dobrý odpor obyvatel ČR k válce, který máme, ovšem tento odpor nepramení z nějakých hlubších etických hodnot, nýbrž z prosté vypočítavosti a nedostatku sounáležitosti s ostatními lidmi. Musíme zde pochopit obrovský problém a tragédie, které válka způsobuje a jako takovou ji musíme odmítat, hledat cesty, jak jí předcházet. Jsou však chvíle, kdy abychom obránili sebe, hodnoty, na kterých je postavena naše civilizace a svou svobodu, musíme sáhnout k odvaze a sebeobětování. Společnost, která vychovává své členy nikoliv pouze k tomu mít peníze a užívat si, nýbrž také k vhodné obraně svých společenských hodnot, má šanci na přežití (nikoliv za každou cenu). „Mravní hniloba je v Evropě ještě rozšířenější. Národy, které ve 20. století vyslaly do pole armády s miliony mužů, dnes postrádají

vůli k tomu, aby postavily dostatečný počet vojáků, jež by zajistil jejich vlastní obranu. Dávají přednost tomu, aby to Američané dělali za ně.“ (Buchanan s. 288) Proto je v USA stále tak velice oceňováno povolání voják, letec, apod. Nutnost vyžadovat od těchto vojáků profesionálů také v ČR vysoké etické a zároveň bojové hodnoty nám pak dává jistotu, že jsou zde lidé, kteří věří v systém „Not Only Money“, kteří věří v etiku a hodnoty společnosti a v případě potřeby jsou ochotni za ně položit svůj život. Tito lidé, pokud by se více mohly propagovat jejich dobré příklady, by pak přirozeně mohli ukazovat ostatním, že naopak systém „Not Only Money“ přináší své pozitivní ovoce. Jsem velmi potěšen, že na základě mých rozhovorů a zážitků s profesionálními vojáky Armády České republiky nabývám velice pozitivního dojmu o lidech, kteří nás jednak reprezentují v zahraničních vojenských misích a jednak mají vysoké etické hodnoty. Jsou to vojáci, kteří několikrát přemýšlejí, než by neuváženě vzali život, avšak když je potřeba, dokáží to udělat jako praví profesionálové s plným vědomím tragičnosti a nutnosti svého konání. Uvedme si nyní jejich kodex, kterým se naše armáda mj. řídí:

„KODEX ETIKY VOJÁKA Z POVOLÁNÍ: *Kodex etiky vojáka vyjadřuje tradiční vojenské hodnoty, které má každý voják ctít a vytvářet tak základ pro vybudování a udržení důvěry veřejnosti v Armádu České republiky. Těmito hodnotami jsou: **Odpovědnost a smysl pro povinnost** - „uvědomuj si své povinnosti, projevuj iniciativu a tvořivý přístup ke službě“. Tato hodnota představuje respektování a dodržování zákonů, nařízení a rozkazů. Základem je odpovědný vztah jedince k plnění povinností podle jeho nejlepších schopností. Neznamená však uposlechnutí rozkazů nadřízených, jejichž splněním by došlo ke spáchání trestného činu. Významným projevem odpovědnosti je samostatnost, iniciativa a tvořivý přístup jedince. **Obětavost** - „dej všechno, dej víc než dostáváš, uvědom si, že úspěch celku stojí výš než úspěch tvůj “. Tato hodnota představuje především správné řazení priorit. Pro vojáka musí být zájmy celku nadřazeny jeho individuálním zájmům. **Odvaha** - „neboj se rozhodnout a přijímat nové výzvy, měj sílu překonat složité,*

nebezpečné a riskantní situace ". Tato hodnota představuje odhodlání, morálně-volní a duševní sílu dělat to, co je správné, i v případě možných nepříznivých následků a okolností. Velitelé a řidiči pracovníci musí umět převzít odpovědnost a rozhodovat i ve složitých, nebezpečných a riskantních situacích. **Věrnost** - „ bud' oddaný své zemi a její armádě a loajální ke svým nadřízeným, respektuj své spolupracovníky a podřízené ". Tato hodnota znamená být oddán zemi a armádě, která ji brání. Znamená ztotožnění, sepětí vojáka se zájmy a osudy národa, armády, útvaru, jednotky, osoby velitele a ostatních příslušníků celku. Blízko k této kvalitě má pojem hrdost, který vyjadřuje vztah jedince k útvaru, jednotce, ale též k vojsku, odbornosti, hodnostnímu sboru nebo hodnosti. **Čest** - „ bud' přímý a zásadový, jedne vždy v souladu se svým svědomím, tvé poslání tě zavazuje ". Tato hodnota je završením etických hodnot v armádě. Opravňuje morální rozhodnutí založená na příkladných osobních kvalitách a čistém svědomí. Propojuje všechny hodnoty obsažené v Kodexu. Má blízko k mravnosti, protože čestný jedinec se ztotožňuje se skupinovými, tedy vyššími hodnotami a pracuje ve prospěch vyšších celků. Vnímání a respektování otázek cti poskytují jedincům významné intelektuální zázemí a motivaci k jednání.“ (citováno podle v prosinci 2006 platného armádního etického kodexu vojáka profesionální Armády České republiky)

Když již válečný konflikt nastane, je zapotřebí jej vést podle přesných pravidel a respektu k mezinárodním úmluvám, např. Ženevským konvencím. Válečné zločiny pak náležitě potrestat podle mezinárodního práva (nesouhlasíme ovšem s trestem smrti). A nelze opomíjet (samozřejmě zde nelze zapomínat na doznání a odpuštění) ani ty, kteří takové činy vykonávají na základě tzv. „slepé poslušnosti“. „K těmto činům je třeba především počítat soustavné a promyšlené vyhlazování všeho obyvatelstva, národa nebo národnostní menšiny; to je nutno se vši rozhodností odsoudit jako hrozný zločin. Naproti tomu si zaslouží nejvyšší uznání postoj lidí, kteří se nebojí takovým příkazům otevřeně odporovat. Pro případ války existují rozmanité mezinárodní dohody, podepsané

dosti velkým počtem národů; cílem těchto dohod je zmenšit nelidskost vojenských akcí a jejich následků: například dohody týkající se osudu raněných nebo zajatých vojáků a jiné podobné úmluvy. Tyto smlouvy se musí zachovávat; je povinností všech, především veřejné moci a odborníků v těchto záležitostech, usilovat, jak je jen možno, o jejich zdokonalení, aby lépe a účinněji vedly k omezení válečných hrůz. Mimoto se zdá být správné, aby zákony měly vlídné pochopení pro lidi, kteří odmítají používat zbraně z důvodu svědomí, ovšem pokud jsou ochotni sloužit lidskému společenství jiným způsobem. Válka ovšem nebyla zatím z lidského světa vymýcena. Dokud bude hrozit nebezpečí války a nebude existovat příslušná mezinárodní autorita vybavená dostatečnými mocenskými prostředky, dotud se nebude moci upřít vládám právo na spravedlivou obranu, ovšem po vyčerpání všech prostředků mírového vyjednávání. Hlavy států a všichni, kteří se podílejí na odpovědnosti za stát, mají tedy úkol chránit blaho lidu, který jim byl svěřen, a to se vši vážností. Jenže něco jiného je chopit se zbraní ve spravedlivé obraně, a něco jiného chtít si podmanit jiné národy. Válečný potenciál nedává ještě právo k jakémukoli vojenskému nebo politickému použití. A když už naneštěstí válka vypukne, neznamená to, že je válčícím stranám dovoleno všechno. Ti, kteří slouží vlasti ve vojsku, ať se považují za služebníky bezpečnosti a svobody národů. Když tento úkol správně plní, opravdu přispívají k upevnění míru.“ (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 254)

Česká republika je jako člen NATO, EU a OSN schopna podílet se na nejrůznějších mírových operacích. Členství v těchto organizacích nám zároveň zaručuje jakous takous bezpečnost. Jediný problém tady stále tkví v rychlé reakci, rozhodnosti, pružnosti a opravdové vůli něco udělat a zasáhnout. Naše civilizace již příliš spoléhá na četnickou roli USA a jejich velký válečný kontingent.

„Když se Bethmann-Hollweg vrátil z Vídně, aby v předvečer války informoval císaře o stavu rakousko-uherského spojence, otřesený ministr zahraničí zajímavě pronesl: „Pane, stali jsme se spojenci mrtvol.“ Stejně jsme na tom my. Kdysi velké válečné národy, které ve 20. století dodaly na evropská bojiště miliony vojáků, dnes mají armády, jež jsou jen o málo větší než policejní síly státu. Balkánské války v devadesátých letech odhalily jejich nemohoucnost bez Spojených států. V Bosně musely Velká Británie a Francie povolat Američany, protože měly strach z toho, že se z jejich jednotek stanou rukojmí místních Srbů. Do aliancí se vstupuje kvůli posílení států. Čím Ameriku posiluje smlouva k trvalé obraně kontinentu, který odmítá budovat armádu na vlastní obranu a jehož populace začíná vymírat? S výjimkou Turecka a Velké Británie jsou státy NATO spíše závislá území než spojenci. Ve Vietnamu nepřítomné, aniž by z bojiště utekly, a v Perském zálivu byla jejich pomoc jen okrajová. Mimo Evropu jsou jejich jednotky použitelné hlavně jako policejní dozor pod záštitou OSN v subsaharské Africe. Zdá se, že již více nejsou s to se jako za dávných časů obětovat a projevovat věrnost. Dnes potřebuje 15 států Evropské unie několik roků na to, aby shromáždilo 60 000 vojáků pro přechválené síly rychlé reakce. Hrozby Evropy, že „se osamostatní“, jsou hrozbami dětí, že utečou z domova, které se však nikdy úplně neuskuteční, protože jim matky řekly, že nesmějí přejít ulici. ... Něco životného vyprchalo z Evropy. Kdysi byly západní národy ochotné se obětovat pro „popel svých otců a chrámy svých bohů“. Současní Evropané, přestože jsou bohatší a početnější než v roce 1914 nebo v roce 1939, však nikoli. Dny Evropy jsou sečteny. Nastávající masová migrace z islámského světa natolik změní etnické složení starého kontinentu, že Evropané budou příliš ochromeni hrozbou terorismu, než aby zasáhli v severní Africe, na Blízkém východě nebo v Perském zálivu. Evropané již ignorují sankce USA vůči Íránu, Iráku a Libyi. Se stále arabštější a islámštější populací se dostaví ochromení. To bychom měli vzít na vědomí. Od padesátých let 19. století do první světové války politiku USA vůči britskému impériu drželi v šachu Irové, protože jejich hlasy rozhodovaly ve státech jako New York. Evropa, jejíž počet obyvatel se zmenšuje a z níž mizí děti, nemá

žádný životní zájem, který by ospravedlňoval vyslání desítek tisíc mladých lidí do války, pokud na ně nikdo nezaútočil. Za stávající porodnosti nedosáhne v roce 2100 počet obyvatel v Evropě ani jedné třetiny dnešního stavu. Evropa hlasuje pro la dolce vita. Jestliže se však Evropané natolik nezajímají o vlastní záchranu, že odmítají mít dost dětí, aby udrželi své národy při životě, proč by Američané měli bránit Evropu - a možná za Evropu umírat? Ať si žijí život na vysoké noze, dokud neskončí. Evropa přijala svůj osud, možná že nikoli vědomě jako národ, ale kolektivně jako lid. Evropané nehodlají pokračovat coby historický životaschopný druh. Co tedy bráníme? Křesťanství? To je v Evropě mrtvé. Západní civilizaci? Rozhodnutím nemít děti však Evropané již přijali konec své civilizace ve 22. století.“ (Buchanan s. 154-155)

Věřím, že už kvůli sobě dokážeme panu Buchananovi: zase tak špatné to s tou naší Evropou a ČR není. Ale je třeba opravdu na sobě pracovat.

PRÁVO NA DŮSTOJNOU SMRT – EUTANAZIE NEBO VRAŽDA – KAŽDÝ ČLOVĚK JE NÁŠ BLIŽNÍ - ROZDÍLNOSTI A KVALITY JEDNOTLIVÝCH KULTŮR A CIVILIZACÍ

Po svých zkušenostech s tragickým a pomalým umíráním mého jednoho rodinného příslušníka mám na oblast euthanasie jednoznačný názor. Nikdo nemá právo vzít druhému člověku život jen proto, že je nevléčitelně nemocný. Každá bolest a utrpení má zde na tomto světě svůj důvod. A stejně tak jako se musíme snažit druhému člověku maximálně pomoci, tak stejně nemáme v tomto případě právo mu jeho život, byť nekvalitní, odebrat. Lze však s postiženým člověkem diskutovat možnosti (pokud to vzhledem k jeho nemoci ještě jde), vysvětlit mu patřičné konsekvence a ponechat mu každopádně svobodu volby. Pokud je již bolest nepřekonatelná, nezabírají ani tisíce léky a smrt stále nepřichází, a vy vidíte změněného a každou hodinu

trpícího člověka, pak teprve přichází to, čemu se říká opravdové poznání života. Nelze však odebírat život ani v těchto případech. Stejně tak jako naše lékařská věda není ještě tak rozvinutá, aby dokázala určit, zda se nemocný probere z kómatu nebo ne, stejně tak není možné tzv. zkracovat utrpení smrtí, neboť podle stejného pravidla může dojít k obratu. Věda se stále rozvíjí a metody zmírňování utrpení a záchrany životů postupují mílovými kroky kupředu. Každý kdo odebere život, musí počítat s tím, že i jemu může být pak takto odebrán a to třeba omylem. Podle mého názoru je tedy třeba říci jednoznačně eutanazii ne, ale vždy je nutno ponechat nemocnému svobodu volby při důkladném vysvětlení všech konsekvencí. Státy, které zatím uznaly různé druhy eutanazie (asistovaná smrt, kontrolovaná sebevražda aj.) jako např. Oregon, Nizozemí, Belgie, Texas, se již s následky svých rozhodnutí musí vypořádat samy. Rodiny zemřelých si často až později uvědomí, že díky státem podporované a schvalované eutanazii přišly o naději. (viz. např. případ rakovinou nemocné Tirhas Habtegirisové, http://en.wikipedia.org/wiki/Tirhas_Habtegiris nebo kauza „Sun Hudson“ viz. http://en.wikipedia.org/wiki/Sun_Hudson)

Kolik stojí lidský život a jeho udržování ? Lze to přepočítávat na peníze ?
*„...každý musí považovat bližního, nikoho nevyjímaje, za „druhé já“ a musí mít ohled především na jeho život a prostředky nutné k životu důstojnému člověka, ... Zvláště v dnešní době máme naléhavou povinnost chovat se jako bližní vůbec ke každému člověku, a kdekoli se s ním potkáme, poskytnout mu účinnou službu, ať je to ode všech opuštěný starý člověk, ať nespravedlivě přehlížený pracující cizinec, ať vyhnanec, ať nemanželské dítě nezaslouženě trpící za hřích, kterého se nedopustilo, ať hladovějící, který se dovolává našeho svědomí a připomíná tím slova Páně: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne; jste udělali“ (Mt 25,40). **“Všechno, co je přímo proti životu, jako vraždy všeho druhu, genocidy, potraty, euthanasie i dobrovolná sebevražda; cokoli porušuje nedotknutelnost lidské osoby, jako mrzačení, tělesné nebo duševní mučení, pokusy o***

psychické násilí; co uráží lidskou důstojnost, jako nelidské životní podmínky, svévolné věznění, deportace, otroctví, prostituce, obchod se ženami a s mladistvými; a také hanebné podmínky práce, když je s dělníky zacházeno jako s pouhými výrobními prostředky, a ne jako se svobodnými a odpovědnými osobami: **všechny tyto věci a jim podobné jsou opravdu ostudné, vnášejí nákazu do lidské civilizace a poskvřňují více ty, kteří je dělají, než ty, kteří trpí bezpráví, a velice zneuctívají Stvořitele.**“ (Dokumenty II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995, s. 203-204)

„V Humanist Manifesto II (Humanistický manifest II) z roku 1973 naléhaly tisíce amerických intelektuálů na „uznání práva jednotlivce zemřít důstojně, eutanazii a práva na sebevraždu“. Předběhli dobu. Dne 28. listopadu 2000 odhlasovala Dolní sněmovna holandského parlamentu v poměru 104 hlasy proti 40 hlasům legalizaci sebevraždy s asistencí a dobrovolné eutanazie - „první stát od Hitlerova Německa,“ napsal Nat Hentoff v časopise *Jewish World Review*, „který legalizoval (...) přímé zabití pacientů lékaři.“ Parlament rychle vyrazil, aby dohnal holandské doktory, kteří již desítky let eutanazii provádějí. V roce 1991 odhalila studie zadaná vládou, že „v Holandsku je většina smrtí eutanazii nedobrovolná“. Podle nového zákona musejí děti ve věku od 12 do 15 let získat ke spáchání sebevraždy souhlas rodičů nebo mít doktora, který jim pomůže se zabít. Po 16. roku však již nadále souhlas rodičů není nutný. Rada Evropy obvinila Holanďany z porušování Evropské konvence o lidských právech, holandští doktoři se však již na skluzavce ke Třetí říši dostali značně daleko. Rita Markerová z *International Anti-Euthanasia Task Force* (Mezinárodní komise proti eutanazii) o tom podává zprávu: „Měsíc předtím, než Dolní sněmovna prodiskutovala nový zákon o eutanazii, holandský soud rozhodl, že dr. Philip Sutorius byl z lékařského hlediska nevinný, když pomohl šestaosmdesátiletému Edwardu Brongermsovi spáchat sebevraždu. Brongermse ani nebyl fyzicky nemocný, ani netrpěl bolestí. Říkal, že je prostě .unaven životem' a že jeho stáří je .beznadějnou existencí'." Jack Kevorkian

vzdal ze své vězeňské cely Holanďanům poctu a předpověděl, že je Amerika brzy dožene.“ (Buchanan s. 156) Hemlock Society (Společnost Bolehlav) byla rovněž nadšena a vyjádřila naději, že si z Holanďanů vezmeme příklad. Prezidentka Hemlock Society Faye Grishová řekla: „Jsme velmi povzbuzeni. Obdivujeme, co Holanďané za posledních 20 roků dokázali.“ Pro Holandskou společnost pro dobrovolnou eutanazii (HSDE) je však nový zákon naprosto nedostatečný, neboť právo na eutanazii nezaručuje těm, kdo jsou prostě unaveni životem. „Myslíme si, že jste-li starý a nemáte-li rodinu, která by se o vás postarala, a sužuje-li vás život, potom by se měla umožnit,“ prohlásil mluvčí HSDE. Ministryně zdravotnictví Els Borstová souhlasila. Prohlásila, že velmi starým lidem, kteří jsou otráveni životem, by se mělo umožnit se zabít: „Nejsem proti tomu, pokud by se dalo dostatečně dobře zkontrolovat a usměrnit, aby se to týkalo jen velmi starých lidí, kteří jsou unaveni životem.“ Jestliže si takový pacient přeje zemřít, řekla ministryně, měl nebo měla by dostat sebevražednou pilulku. Ve svém vánočním poselství v roce 2000 měl Jan Pavel II. určitě na mysli Holandsko, když mluvil o „varovných znameních ,kultury smrti““. „Nemůžeme jinak než dnes připomenout, že stíny smrti ohrožují lidské životy v každém stadiu života a že zvláště hrozí na samém jeho počátku a na jeho přirozeném konci. Pokušení je o to silnější, že se zmocňuje smrti předčasným stanovením jejího příchodu, jako bychom byli pány vlastních životů i životů jiných.“ Hentoff stojí na straně Svatého otce: „Za nacistické okupace Holandska se doktoři této země vzepřeli kultuře smrti a odmítli spolupracovat při zabíjení pacientů.“ (Buchanan s. 157)

Všechny tyto záležitosti svědčí o stavu naší Západní kultury. Vypovídají o nás a naší kolaboraci se systémem „Only Money“. Již zapomínáme všechny úspěchy etiky a dobro, které nám přineslo křesťanství. Zapomínáme to, že Západní kultura vytvořila civilizaci s hodnotami jako úcta k životu, úcta k jedinci, pomoc bližnímu v nouzi, právo na spravedlnost, zrušení otroctví, právo na svobodu apod. Protože to považujeme za samozřejmost, již si těchto

věcí nevážíme. V systému „Only Money“ to již má totiž význam pouze tehdy, pokud nám to pomůže vydělat peníze a dále roztočit kola „Only Money“. Opravdu v tyto hodnoty nikdo nevěří. Odtud se pak bere hrozná deziluze mnoha lidí ze Západní kultury, která je pak mylně chápána jen jako „velká požívačná masa sobeckých prasátek“. Bohužel (nebo je to možná dobře) tím systém „Only Money“ podkopává také sám sebe. V Západní kultuře je zapotřebí nejen kritizovat její negativní směřování, ale především propagovat a dodržovat kvalitní pozitivní vzory chování. Nezapomínejme nikdy na všechny dobré hodnoty, které naši otcové zakladatelé vytvořili. Nechci zde teď používat slova jako pan Buchanan: Západní kultura je nadřazena těm ostatním, protože vykonala největší dobro pro člověka a jeho duši. Je spousta dalších kultur a ty mají také spousty dobrého. Faktem je ovšem to, že ta naše Západní dokázala v minulosti prosadit obrovské množství pozitivních věcí a to snad daleko více, než ty ostatní kultury. To nám však nedává právo označovat se za nadřazenou kulturu. Všechny kultury si nejsou rovny, ale také těžko zde mluvit o nějaké nadřazenosti. I ten nejlepší křesťan se může mnohému přiučit od Hinduisty a naopak. Je to více o otevřenosti srdce a bezpředsudkovosti. Přitom o jasných hodnotách, ze kterých se neustupuje, ale probírají se v dialogu. Každý tak má v míru možnost ovlivnit svých chováním a dobrým příkladem chování toho druhého. A o to zde jde. *„Necháme-li stranou technologie, mravní nerovnost kultur je patrná v po stavení žen v různých kulturách. Byl to pouze Západ, který zrušil otroctví. Je však známkou dnešních dobrých mravů - možná proto, abychom se vyhnuli strašáku ‚triumfalismu‘ - nevyhlašovat jakoukoliv nadřazenost evropské civilizace, a dokonce ani když to je jediné místo, kam se chtějí miliony lidí dostat.“ Kdo ve svém srdci opravdu věří v rovnost všech civilizací, kultur a vyznání? Věří Mohamedovi následovníci tomu, že křesťanství je náboženství, jež lze srovnávat s tím jejich? Věřili severoameričtí mučedníci, kteří zemřeli proto, aby Irokézům přinesli katolickou víru, tomu, že náboženství Indiánů mají právo na stejnou úctu? Věřili Cortés a Pizzaro tomu, že všechny civilizace jsou si rovny, když se vydali dobýt Aztéky a Inky a přinutit je ke konverzi? Vytvořily všechny kultury*

stejně velká díla v poezii, literatuře, malířství, sochařství, hudbě a architektuře? Věřící tomu někdo, nebo se o tom jen tak ze zdvořilosti žvaní v Metropolitním muzeu a v Muzeu moderního umění? Jsou si všechny národy rovny? Proč potom existují uprchlíci z celého světa, kteří utíkají na Západ? Jsou si všichni lidé rovni? V Americe máme rovná práva před zákonem. Idea přirozené důstojnosti každé lidské bytosti a rovné spravedlnosti před zákonem není produktem Číny, Japonska, Afriky nebo arabského světa. Je produktem Západu. Jsou otroci jako movitý majetek zlo? Ano, ale které vyznání to začalo jako první učit, a který národ začal s vymycováním otroctví? Nebylo to snad křesťanství a nebyli to snad Britové? Podle prvního dodatku ústavy mají všechny ideje a vyznání stejné právo na to, aby byly vyslyšeny. Postrádá však logiku a je absurdní z toho vyvozovat závěr, že všechny ideje a vyznání jsou si rovny. Všechny civilizace si nejsou rovny.“ (Buchanan s. 334)

„Západ dodal světu ty nejlepší myšlenky a učení, proto jsou západní civilizace a kultura nadřazené. Demokracie postavená na jednom hlasu pro jednoho člověka je nedotknutelným principem, přičemž je to utilitaristická idea. Na globálním základě nebude fungovat. Američané, kteří tvoří 4 % počtu obyvatel světa a 30 % jeho ekonomického bohatství a vojenské moci, by měli být těmi posledními lidmi na Zemi, kteří budou blábolit nesmysly o rovnosti národů, a těmi posledními lidmi, kteří se zbaví i jen kousíčku suverenity ve prospěch Babylonské věže v Turtle Bay (Nádherný komplex muzeí v přírodě v Kalifornii na řece Sacramento s mnohými naučnými stezkami, původními obyvateli a živými zvířaty. (Pozn. překl.)). Světová vláda, za níž mají všichni lidé a všechny národy rovný hlas při rozhodování o osudu člověka, je nesmysl. Letadlo řídí pilot, nikoli pasažéři, a rodiče neudělují batolatům hlas, aby hlasovala o rozhodnutích rodiny. To není výzva k aroganci, ale k novému mravnímu přesvědčení a sebevědomí ze strany těch, jimž byla pravda dána. V eseji *A Plea for Intolerance* (Obrana netolerance) biskup Fulton Sheen bědoval nad „ztrátou intelektuální páteře“, která je příčinou toho, že moderní kazatelé „stojí jednou nohou na pravdě kraviny a druhou na nevědomosti hlupáka“. Některé věci, nabádal

nás Sheen, mravní lidé „tolerovat nesmějí“. „Tolerance se týká pouze osob, nikdy však pravdy (...) nebo zásad. V těchto věcech tolerantní být nesmíme. (...) Správné zůstane správným, i kdyby správně nikdo nejednal, a špatné zůstane špatným, i kdyby špatně jednali všichni. V dnešní době a věku nepotřebujeme, jak nám sděluje Chesterton .církev, která jedná správně, když svět jedná správně, ale církev, která jedná správně, když svět jedná špatně‘.“ (Buchanan s. 335)

Pokud si pak člověk uvědomí, že někteří chtějí vytvářet rovnítko mezi Západní – křesťansko-židovskou kulturou, jejími dobrými hodnotami a např. tou Muslimskou kulturou Islamistů, je tady něco špatně. **Zároveň naše Západní kultura opravdu již postrádá to, co mají například Islamisté: odvahu, solidaritu a živou víru. V systému „Only Money“ jsou důležité pouze peníze a z nich plynoucí užívání si. To je jedna z hlavních věcí, které ničí naši Západní kulturu pokud je tam to příslovečné slovíčko „pouze“.** Zdůrazněme, že Arabská kultura je velice krásná, bohatá a plná dobrých příkladů. Ne všichni Arabové jsou Islamisté a teroristi. „Islámský svět si však udržuje něco, co Západ ztratil: touhu mít děti a vůli udržovat v chodu civilizaci, kulturu, rodinu a víru.“ „Každá vize se musí opírat o víru.“ (Buchanan s. 165)

Podívejme se přesto níže na malé okénko do myšlenkového světa mladého palestinského teroristy. Po přečtení si položte otázku: co by se stalo, kdyby při teroristickém útoku zemřela řízením Prozřetelnosti vlastní teroristova rodina. Stejně tak si položme otázku: co by se asi stalo, kdyby Židé vyklidili veškerá území Palestiny a kompletně by je předali Arabům, zrušili by svůj stát a přenesli by jej jinam. Myslíte si, že by islámští teroristé skončili se svou činností ? Udělejte si názor sami.

„Vůdci Islámského džihádu umožnili WND (zpravodajský server World Net Daily - <http://www.wnd.com>) učinit rozhovor s potenciálním sebevražedným

útočníkem v místnosti společně s jeho náborčím, který je významným členem teroristické skupiny. Jak náborčí, tak i potenciální útočník, si byli vědomi toho, že reportér WND (Aaron Klein) je Žid. Náborčí potenciálnímu útočníkovi několikrát nařídil, aby na určité otázky během rozhovoru, který byl veden v angličtině prostřednictvím překladatele, neodpovídal. Jeho tvář nebyla během rozhovoru zahalena, bylo mu ale řečeno, aby neposkytoval své jméno nebo detailnější osobní informace. **WND:** Řekněte mi o svém životě a co děláte ve svém volném čase. **Terorista:** Studuji na univerzitě na Západním břehu a mám velkou naději, že se během několika příštích měsíců ožením. Můj život je velmi normální. Dívám se na televizi, obzvláště na zprávy a historické a náboženské programy. Čas od času si zahraji fotbal a posiluji. **WND:** Je vaše rodina chudá? **Terorista:** Ne. Žijeme normálně, k bohatství máme ale daleko. Sdílím svůj pokoj s bratry, nyní je to ale menší tlak, protože minulé léto se jeden můj bratr oženil a přestěhoval se pryč. **WND:** Proč se chcete stát sebevražedným teroristou? **Terorista:** Původně jsem se rozhodl stát se mučedníkem, když jsem viděl, co udělala izraelská armáda v uprchlickém táboře v Jeninu při velké vojenské kampani v dubnu 2002. Ta myšlenka ale zesílila, když jsem pochopil, jaké postavení budu mít v nebi, když se obětuji pro Alláha. Pokaždé, když někdo zemře jako mučedník při sebevražedném útoku, se za něj modlím, cítím ale žárlivost. Chci být tam, kde je nyní on, a modlím se, aby mi Alláh jednoho dne dal příležitost a tuto čest. (Poznámka redaktora: terorista se odkazuje na izraelský protiteroristický zátah v Jeninu v roce 2002, po kterém palestínští vůdci obvinili židovský stát z “masakru” a tvrdili, že izraelská armáda zabila více než 500 palestinských civilistů, včetně mnoha žen a dětí. Později bylo zjištěno, že během zátahu, ke kterému došlo po řetězci sebevražedných útoků v Izraeli, které byly údajně řízeny a plánovány z Jeninu, bylo zabito 56 Palestinců, převážně ozbrojenců. V bitvě zemřelo 23 izraelských vojáků při prohledávání jednotlivých domů, které mělo minimalizovat civilní ztráty, ke kterým by došlo při vzdušném útoku.) **WND:** Je vaší hlavní motivací stát se útočníkem služba Alláhovi? **Terorista:** Ano, samozřejmě. Alláh dal muslimům možnost získat si ocenění různými

způsoby. Jsou ti (muslimové), kteří se pouze modlí a postí a respektují Alláhova nařízení, a ti, kteří mají přání získat si vyšší ocenění. A nejvyšší ocenění je dáváno těm, kteří se obětují, obětují své životy, svá těla a všechno v tomto světě. **WND:** Co říkáte je zajímavé, protože mnoho akademiků ve Spojených státech a mnoho mých kolegů v médiích tvrdí, že Palestinci se stávají sebevražednými útočníky, protože jsou chudí a zoufalí, a kvůli takzvané izraelské okupaci. Říkáte mi, že toto nejsou důvody, proč se chcete vyhodit do vzduchu mezi Izraelci? **Terorista:** Vůle obětovat se Alláhovi je prvním a nejvýznamnějším důvodem. Je pravda, že sionisté okupují naši zemi a že je naší náboženskou povinností proti nim bojovat, včetně sebevražedných útoků. Cílem není zabití Židů, ale to, že jde o cestu k Alláhovi. Cílem je uspokojit Alláha a jeho příkazy. Žádný finanční zájem, nic. Žádné vymývání mozků, žádný nátlak; je to mé rozhodnutí. Všechny ostatní lži jsou patetickou izraelskou propagandou. Modlím se, aby mi Alláh dal čest zemřít při operaci. To je nejvyšší a nejvznešenější cesta k Alláhovi. Takoví mučedníci mají v posmrtném životě zvláštní postavení a větší šanci na to hledět do Alláhovy tváře a požívat velkolepých rozkoší, které nám nabízí. **WND:** Slyšel jsem vás říkat, že vaším cílem není zabíjet Židy? Není to přesně to, co jako sebevražedný útočník uděláte? **Terorista:** Možná, že skutečnost, že jsem se narodil zde, vyostřila mé náboženské povědomí, věřím ale, že i kdybych byl v Čečensku, v Iráku, Afghánistánu nebo kdekoli jinde, chtěl bych být mučedníkem. Je to uspokojení Alláha, které je pro mě důležité, nikoliv to, kde žiji. Protože ale žijeme v této části světa, způsobem, jakým dosáhnout Alláha, je pro mě boj proti sionistickému nepříteli. Je to džihád, obětování, které je důležité. **WND:** Tato kliše jsou působivá, vím ale, že jste si vědom toho, že mluvíte s Židem. Možná mi říkáte to, co chci slyšet. Řekněte mi pravdu. Chcete zabít Židy, že ano? **Terorista:** Nikdy jsme nebyli učeni nenávidět Židy, ale nenávidět sionistickou okupaci naší islámské země, kterou sionistická entita za konspirace světa ukradla a okupovala. Židé mohou mít svůj stát, ne ale v našich zemích, a dokud nebude tohoto cíle dosaženo, každý muslim musí proti této entitě bojovat. Židé ukradli svatou islámskou zem a my proti nim musíme bojovat, já se ale

snažím získat to, co na mě čeká v dalším světě. **WND:** Mluvíte o boji proti nim, Židům. Já jsem americký Žid. Chcete mě zabít? **Terorista:** Jste tady a nikdo vám neublíží a nikdo se k tomu nechystá. Pokud ale, bohužel pro vás, budete na místě, kde dojde k mé (sebevražedné) operaci, nebudu cítit smutek. Vy američtí Židé jste plní partneři sionistů a jste ještě nebezpečnější než Izraelci kvůli mezinárodní podpoře, kterou Izraelcům dáváte v jejich masakrech našich lidí a v udržování okupace. **WND:** Takže kdybyste mě po dnešním setkání uviděl v kavárně v Jeruzalémě, kam jste byl poslán zaútočit, budete se jí stále snažit vyhodit do vzduchu? **Terorista:** V tom okamžiku nebude místo pro pocity a zdráhání. Pokud jdu do operace, znamená to, že jsem se rozhodl nechat za sebou své milované - mojí matku, mého otce, bratry a sestry, celou mojí rodinu a mé přátele. Pokud jsem toho schopen, nenechám vás jít jenom proto, že jsme se jednou setkali. Mezitím a před tím, než vás během operace pošlu do pekla, užijte si svého čaje a naší pohostinnosti (smích). **WND:** Mnoho programů na palestinské televizi učí diváky, že Židé jsou potomky prasat a opic, a že používáme palestinskou a křesťanskou krev k pečení macesů. Věříte v to? **Terorista:** Vím, odkud tato otázka pochází. Myslíte si, že jsme všichni naivní nebo od narození špatní, nebo že jsme byli vystavováni vymývání mozků. Jen následujeme to, co po nás požaduje Korán, protože pokud to neuděláme, budeme napadeni, okupováni, ovládáni a zabiti těmito nepřáteli islámu. **WND:** Neodpověděl jste mi na mojí otázku. Věříte, že pocházím z prasat a opic? **Terorista:** Korán nám říká, že Alláh byl rozhněván Židy kvůli svému negativnímu chování k Mojžíšovi a k Alláhovým nařízením, a Alláh zvolal, “Bud’te prasata a opice”. Nevím, jestli je Alláh fyzicky proměnil v prasata a opice, nebo jestli to byl způsob, jak jim řekl, že jsou stejně hrozní, jako prasata a opice. Nejdůležitější věcí je, že to je to, co si Alláh, ať je požehnán, myslí o tom, čím si Židé zaslouží být. Nevím o macesech, vím ale, že Židé jsou národ, který je znám zabíjením Alláhových proroků, a národ, který chce v této době ovládat svět, nebo přinejmenším část světa od Nilu k Eufratu. Mezitím (Židé) ovládají Ameriku, její média, její finanční systém a její vládu. **WND:** Když jste dříve zmínil rozkoše, která na vás po sebevražedném útoku čekají,

předpokládám, že mluvíte o 72 tmavookých pannách, o kterých věříte, že na vás čekají v ráji? (Potenciální terorista přikyvuje.) **WND:** Mluvíte o tom, že takzvané mučednictví je posvátné. O odměně v příštím světě na nejvyšší duchovní úrovni za to, o čem říkáte, že je darem Alláhovi. A přesto mi říkáte, že to, co na vás po sebevražedném útoku čeká, je věčný sex s pannami. To je ta nejzákladnější představitelná rozkoš. Je to vaše náboženská verze ráje? **Terorista:** Dovolte mi něco vám vysvětlit. Svět, ten nižší, ve kterém se nyní nacházíme, je dočasný. Alláh prověřuje loajalitu lidských bytostí, žádá vás, abyste se v tomto materialistickém světě vyhýbali všemu pokušení, vší rozkoši na zemi, a oddali se Alláhovi. To neznamena, že Alláh si nemyslí, že je dobré účastnit se těchto potřeb sexu, potěšení pití alkoholu, užívání si přírody a dalších věcí. Podstatou je, že nemuslimové dělají tyto věci v tomto světě a ignorují Alláha a jeho morální pravidla, zatímco muslimové jsou žádáni, aby vyvinuli obrovskou duchovní snahu na zemi, aby získali tyto (fyzické) rozkoše v příštím světě. Nevím, jak se vy Židé díváte na fyzické rozkoše, obzvláště poté, co byla Tóra, kterou vám Alláh dal, padělána, v našem náboženství jsou ale po nás všechny duchovní snahy požadovány na zemi, a to je mnohem těžší. Takže to není jenom o sexu. Vy svobodně souložíte nyní, já ne. Vy ale půjdete po 50, 60, 70, 80 letech do pekla, a já půjdu, modlím se, aby mě Alláh přijal, do nebe, a tam budu dělat a užívat si to, co jste vy dělal těch 80 let. Rozdíl je, že po těchto 80 letech budete vy hořet v pekle věčně, a já budu, až moje roky v tomto světě víry, omezování a trpělivosti, skončí, navždy požívat Alláhových rozkoší. **WND:** Řekněme, že vaše představa ráje je přesná. Jste odměněn 72 tmavookými pannami a takovým životem, jaký popisujete. Opravdu si myslíte, že půjdete do ráje za zabití nevinných civilistů při sebevražedné operaci? **Terorista:** Díváte se na to směšným způsobem, toto je ale v Koránu. Jděte, a Alláh nedopusť, zeptejte se na to Alláha. Korán nám slibuje, že budeme mít tmavooké panny, a tak to je. Korán je plný veršů, které oslavují šahídy, mučedníky. **WND:** Ukažte mi přesně, kde Korán prohlašuje, že za to, že se vyhodíte do vzduchu mezi civilisty, dostanete 72 tmavookých panen. **Terorista:** Vy a já nediskutujeme o Alláhovi a Koránu. Řeknu vám více v okamžiku, kdy se vyhodím do

vzduchu, až tam budou tmavooké panny, které odnesou moji duši do nebe. To je důležitou součástí naší mise - naplnění Alláhových nařízení a doufání v obdržení ocenění, která Korán slibuje. **WND:** Co si myslíte o Spojených státech? **Terorista:** Nezajímám se o americkou kulturu, která je prázdnou kulturou bez hodnot. Je plná nemorálnosti a věcí, které jsou Alláhem zakázány, jako svobodný sex a násilí. **WND:** Chápu to tak, že neposloucháte americkou hudbu a nedíváte se na americké filmy? **Terorista:** Nedívám se na americké filmy a lituji těch dní před intifádou, kdy jsem se díval na americké filmy jako “Četa” a ten film, který byl natočen pod vodou. Jsou to hloupé věci a já prosím Alláha, aby mi odpustil ty hodiny, které jsem strávil sledováním těchto nesmyslů. Podle mého názoru je Amerika velkým nepřítelem, který vede válku proti islámu, muslimům, Palestincům a proti všem, kteří ohrožují sionistickou entitu. **WND:** Při posledním sebevražedném útoku, ke kterému dříve tento rok došlo v Tel Avivu, byl těžce zraněn americký mladík Daniel Wultz, který později na svá zranění zemřel. Jsou Američané obecně mezi vašimi cíli? **Terorista:** Amerika ničí a vykořisťuje arabský a islámský svět v rámci svého sionistického a křížáckého plánu. Američtí Židé, říkáme, jsou kmotry této sionistické entity v Americe. Proto si jsem jistý, že ten Daniel se podílel na činnosti armády. Pokud ne, sbíral peníze pro tuto sionistickou entitu. Pokud ne, jednoho dne by se rozhodl přijít sem žít jako osadník. Neexistuje tedy žádný způsob, jak by mohl být prohlášen za nevinného. **WND:** Myslíte si, že budete vaší rodině chybět, až se stanete sebevražedným útočníkem, nebo že až se vyhodíte do vzduchu mezi izraelskými muži, ženami a dětmi na vás budou hrdí? **Terorista:** Moje rodina, obzvláště moje matka, má pocit, že jednoho dne uslyší, že jsem provedl operaci. Nemyslím si, že budou smutní, že jsem se zabil při operaci. Bude to vůle uspokojit Alláha. Nemyslím si, že moje rodina bude překvapena, pokud to udělám, nikdy jsem jim to ale neřekl, protože by mohlo dojít k nátlaku, a celá naše ideologie je založena na vyhýbání se nátlaku a pokušením spojeným s nižším světem. Je to příští svět, do kterého chci vstoupit se vši svojí láskou k mé matce a mé rodině. Nyní mě milují a já doufám, že v budoucnosti mě budou stále milovat a budou na mě hrdí.“ (citováno podle

<http://info.pravdaoislamu.cz/index.php/2006/11/28/jmenuji-se-ahmed-a-chci-byt-sebevrazenym-teroristou/> článek z 28.11.2006)

Mladý terorista v rozhovoru s Aaronem Kleinem zmínil také oblast „úpadkových“ amerických filmů, hudby a umění. Tady musíme ovšem přiznat zčásti pravdu. Mne osobně spíše více irituje problém s novými českými filmy. Již asi nedokážeme točit kvalitní komedie, historické velkofilmy s tématem např. Karel IV nebo politické thrillery 1968, 1989, neřku-li SCI-FI, fantasy, antiválečné filmy apod. České filmové umění jako by se soustředilo jen na klasické schéma sex, drogy, prachy, násilí, nevěra, moc, katastrofy. Naše filmy neukazují pozitivní vzory chování a naše úspěchy. Tvrzení, že to vše závisí jen na množství peněz, kterých má naše kinematografie málo neakceptujeme). Umění se často propaguje sice svobodně (což je skvělá věc), ale přesto prezentuje hodnoty, které ničí vlastní kulturu a civilizaci. Buchanan to dokonce popisuje, že musíme nalézt: *„způsob, jak se oddělit od úpadkové dominantní kultury“*. (Buchanan s. 338) Každá filmová produkce, včetně té české, občas vyrábí nepodařená díla. A to může Západní kultura lehce ovlivnit. Pokud se nám něco nelíbí, tak na to prostě nebudeme chodit do kin, nebudeme si to půjčovat ve videopůjčovnách. Podobně stejně silně vyvineme tlak na vyrábění těch filmů, které potřebujeme vidět. Amerika neustále točí celou řadu kvalitní filmové produkce, na níž např. autor této úvahy upozorňuje na své stránce <http://www.sky-tech.cz/ceniky/filmoteka.htm>. Obdobně uvažuje také Patrick Buchanan: *„To, co Hollywood produkoval včera, není tím, co Hollywood produkuje dnes. Filmy včerejška oslavovaly hrdinství, čest a patriotismus. Uctívané a populární filmy roku 2000, Gladiátor, Patriot a Třináct dní (Thirteen Days), byly přínosné filmy. Když v roce 1999 sestavil American Film Insitute (Americký filmový institut) seznam nejlepších stovky amerických filmů, pouze jeden film natočený po roce 1982 se ocitl v první padesátce. Tak značně vysmívaná padesátá léta 20. století měla sedm filmů v první dvacítky: V přístavu (On the Waterfront), Zpívání v dešti (Singin' in the Rain), Sunset Boulevard, Most přes řeku Kwai*

(*The Bridge on the River Kwai*), *Někdo to rád horké* (*Some Like it Hot*), *Vše o Evě* (*All About Eve*) & *Africká královna* (*The African Queen*). K nejlepším stovce filmů patřily ještě tyto filmy z padesátých let 20. století: *V pravé poledne* (*High Noon*), *Okno do dvora* (*Rear Window*), *Tramvaj do stanice Touha* (*Street-car Named Desire*), *Odtud až na věčnost* (*From Here to Eternity*), *Rebel bez příčiny* (*Rebel Without a Cause*), *Vertigo*, *Američan v Paříži* (*An American in Paris*), *Shane*, *Ben Hur*, *Gigant* (*Giant*), *Na výsluní* (*A Place in the Sun*) a *Stopaři* (*The Searchers*). V roce 1998 poskytla rada Modern Library (Moderní knihovny) výběr stovky nejlepších románů 20. století. Přestože kontrakultura zastoupena byla, seznam obsahoval čtyři Conradova díla včetně *Lorda Fima a Srdce temnoty*, Orwellovu *Zvířecí farmu* a 1984, Huxleyho *Konec civilizace*, Koestlerovu *Tmu o polednách*, Roberta Penn Warrena *Všichni jsou zbrojnoši královi*, Williama Goldinga *Pána much*, Walkera Percyho *Věčného diváka* a Kiplingova *Kima*. Stovka nebeletristických knih měla sice levicový sklon, ale vešli se mezi ně T. S. Eliot, H. L. Mencken, Shelby Foot, Tom Wolfe, Winston Churchill, Paul Fussell a britský válečný historik John Keegan.“ (Buchanan s. 340) „Tradicionalisté by bez problémů sestavili seznam četby pro studenty středních a vysokých škol a filmotéku, které by americké mládeži představily to nejlepší, co bylo napsáno a řečeno a co se promítalo na stříbrném plátně. Dostane-li se do odpadní jímky syrový odpad, nalijte do ní vařící vodu. Toto pravidlo použijte na znečištěnou kulturu. **Internet může propojit společenství politického a náboženského přesvědčení. Dospělí mohou nalézt to, co by stálo za to vidět v kině, co by se chtěli dozvědět o dějinách a politice a co se odehrálo ve světě, nejen v knihách, ale i na kabelové televizi.** Rádio vysílá nejen pořady s nesmyslnými bláboly, ale i křesťanské a konzervativní pořady, a stejně tak klasickou a populární hudbu jako acid rock, hard rock, satanský rock, hip hop a gangsta rap. Pro děti je únik daleko obtížnější. Hédonismus proniká do hudby, kterou poslouchají, do filmů, na něž se dívají, do MTV a do hlavního vysílacího času. Je v knihách a časopisech, které čtou. Není úniku. Nejlepší, co mohou rodiče udělat, je, že vštíplí svým dětem hodnoty, podle nichž je nutno žít, a že se budou modlit za ty hodnoty,

které budou přijímat prostřednictvím velké bezútěšné bažiny americké populární kultury 21. století. **Můžeme-li se odštěpit od dominantní kultury, politice uniknout nemůžeme. Udělali-li bychom to, kapitulovali bychom a umožnili bychom kulturní revoluci, aby naložila s Amerikou (a Českou Republikou – pozn. autora této úvahy) po svém.** Takže - kam dnes jdeme? Je evidentní, že Bílý dům chce, aby souboj o pohár vítězství v kulturní válce pominul. Bush o tom hodně řekl, když byla potvrzena jeho výhra na Floridě...“ (Buchanan s. 341)

ÚSPĚCH NOVÉ SPOLEČNOSTI LIDÍ V ČESKÉ REPUBLICE A EVROPĚ V KAPITALISMU „NOT ONLY MONEY“

Na závěr této úvahy bych rád připomněl důležité kroky, které je třeba udělat a dodržovat v případě, jestliže chceme přežít, mít hezké životy pro nás, naše děti, naše rodiče a jak nebýt pouhými otroky systému „Only Money“.

a/ Neustupovat systémovým tlakům „Only Money“ – peníze nejsou všechno. Jsou vynikajícím prostředkem, nikoliv cílem. „Politika nemůže Západ vytáhnout z jeho krize, neboť nejde o krizi materiální, ale o krizi duše.“ (Buchanan s. 343)

b/ Cílem je prosadit a dodržovat dobré vzájemné vztahy ve společnosti na bázi kapitalismu „Not Only Money“.

c/ Báze kapitalismu „Not Only Money“ vyžaduje dodržování základního etického predikátu: „miluj bližního svého jako sebe sama“, přičemž za bližního se považuje ve shodě se závěry 2. Vatikánského koncilu každý člověk.

d/ Společnost lidí „Not Only Money“ se řídí principy svobodného trhu, zákony dané země, základním etickým predikátem a také další křesťanskou a jinou spřízněnou etikou dle jednotlivých místních zvyklostí.

e/ V kulturní válce je nutné masivně propagovat dobré vzory a dobré příklady. Stačí v první řadě začít u sebe samých.

f/ Je nutné masivně podporovat soukromé podnikání na bázi „Not Only Money“ s důrazem na živnostníky a jejich etický rámec, aktivitu, radost z realizace nových projektů.

g/ Podporovat hezké vztahy mezi lidmi, kvalitní manželství, **mnohočetné velké generační rodiny s velkým počtem dětí**, hezkou, vzrušující erotiku vedoucí k věrnosti a rodině, kvalitní kulturní a společenské vzory chování s křesťanským nebo etickým podtextem (tento může být i velice dobře skrytý a postupně tím lépe utkví lidem v paměti prostřednictvím podvědomého působení) za využití nejmodernějších technologií a médií.

h/ Aktivní činnost v rámci názorové diskuse s nejbližším okolím, přáteli, známými, školy, média, kulturní a společenské akce, apod.

ch/ Podpora rozumné míře patriotismu a spolupráce s USA aj. zeměmi s podobnými etickými vzorci ve společnosti.

i/ Ve větší míře vysvětlit, propagovat a získávat aktivní osobnosti pro ideu pozitivního vlivu etiky a náboženství na kapitalistickou společnost v rámci „Not Only Money“ za úzké spolupráce s psychologickými, sociologickými, politickými odborníky. *„Poslední a největší naděje na záchranu a oživení židovsko-křesťanské víry spočívá v občanech, kteří jsou imunní k moci peněz a nestojí o souhlas médií.“* (Buchanan s. 352)

j/ Nebát se používat v médiích ve spojení s konkrétními lidmi, politiky, činnostmi, businesssem apod. slovo Bůh, víra, přátelství, čest, láska, etika.

Vybírat pozitivní praktické příklady a osobnosti, které žijí podle etiky a nebojí se o tom mluvit. Např. lidé s kvalitním a hezkým manželstvím.

k/ Negativní kulturní vzory rozložit pomocí diskuse, návrhu ke spolupráci nebo prostého slušného odmítnutí. Je třeba hlavně jednat tak, aby lidé cítili, že nám na nich opravdu záleží a nejde zde o marketingové triky, které používá systém „Only Money“.

Těchto dvanáct cílů představuje základní kameny pro kvalitní vývoj české a evropské společnosti. Podívejme se ještě jednou na pozitivní roli etiky a víry v systému „Not Only Money“, který prosazujeme.

„Poprvé od temného středověku tak vznikla společnost, v níž institucionální křesťanství nestálo proti pokroku a svobodě, nýbrž bylo s nimi spojeno. Spojené státy byly erasmiánské ve své toleranci, erasmiánské ve svém protidoktrinálním směřování a především erasmiánské svou touhou v křesťanském kontextu probádat nejzazší meze lidských možností. Jejich křesťanství nemělo podobu společnosti uzavřené, nýbrž neohraničené. De Tocqueville ve své Demokracii v Americe (1835) říká, že první věcí, jež na něho ve Spojených státech zapůsobila, byl postoj církví a postoj vůči církvím: „Ve Francii jsem téměř vždy viděl, kterak duch náboženství a duch svobody sledují dráhy, jež jsou jedna ke druhé zcela protikladné: v Americe jsem ale zjistil, že jsou dokonale jednotné a že společně panují nad touž zemí.“ Závěr, který vyvodil, zní takto: „Náboženství jest nutno považovat za nejpřednější z politických institucí oné země; neboť třebaže nevštěpuje pochopení pro svobodu, napomáhá využití svobodných institucí.“ A Američané dodává de Tocqueville, mají za to, že náboženství „je pro zachovávání republikánských institucí nepostradatelné“. „...v rámci takzvané „laskavé prozřetelnosti“, jež se projevovala tím, že Ameriku využívala jako „tavící kotlík“, v němž nový národ povstával z trosek národa starého, nabylo americké křesťanství a republika, jíž dalo vzniknout, moderních rysů. Nejtypičtější církve Ameriky měly sklon přeskočit z devatenáctého století zpět přímo

do doby starozákonní a usilovat o spojení obou. Středověk, doba náboženských válek, byl jako zlý sen odvržen, a spojení křesťanství s násilím („přinut' je, ať vejdou“) bylo přetrženo. Princip dobrovolnosti, ústřední zásada amerického křesťanstva, předpokládal, že osobní náboženské přesvědčení jednotlivců, volně shromážděných v církvích a pracujících v dobrovolných sdruženích, se přesvědčováním a příkladem postupně a nutně rozšíří do celé společnosti. Tím co obrátí a napraví svět, není ani tak realizace řádné nauky, jako spíše zprostředkovatelské působení dobrého člověka. Na svět tedy bylo pohlíženo především z hlediska morálky. Tento faktor nabývá dominantního postavení bez ohledu na to, zda Amerika Starý svět odmítala a snažila se od něj izolovat (toto pojetí došlo uplatnění ještě i roku 1963 během kubánské raketové krize) nebo zda svět přijímala a usilovala o jeho nápravu.“ (Johnson, Paul: Dějiny křesťanství, Centrum pro studium demokracie a kultury, Barrister & Principal, Brno, 1999, s. 398, 399).

„Jako cvičení v perfekcionismu křesťanství uspět nemůže, a to dokonce ani podle své vnitřní optiky; je totiž určeno k jiné činnosti - má vytyčovat cíle a požadavky, vyvolávat tužby, vychovávat, podněcovat, inspirovat. Jeho síla spočívá v opodstatněném odhadu člověka jako bytosti chybující a omylné, s nesmrtelnými tužbami. Jeho význačnou mravní předností je to, že jedinci propůjčuje svědomí a vyzývá ho, aby se jím řídil. Právě tato konkrétní forma osvobození je tím, co měl svatý Pavel na mysli, když mluvil o svobodě, již lidé nalézají v Kristu. A je samozřejmě také prototypem všech svobod ostatních. Vždyť svědomí je nepřitelem tyranie a na donucování zbudované společnosti; a právě křesťanské svědomí je tím, co ničí institucionální tyranie, jež vytváří samo křesťanství - tak funguje samo nápravný mechanismus. **Pojmy politické a hospodářské svobody jeden jako druhý pramení z působení křesťanského svědomí jako dějinné síly; není tedy žádná náhoda, že všechny výhonky svobody po celém světě jsou ve své podstatě původu křesťanského.** Samozřejmě, že lidské svobody jsou nedokonalé a šalebné. I zde je křesťanství cvičením v nemožnosti; nicméně stále má velkou cenu při rozšiřování

lidských možností. Určuje nám nesmírné cíle; zároveň ale trvá na tom, že dovršené dílo nelze v konečném důsledku poměřovat z hlediska úspěchu.“ ... „Křesťanství nepřijímá běžná měřítká a světské soudy. Jak říká svatý Pavel: „...bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé.... co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic..." (1 K 1,25, 1,27-28) Když ve světle minulosti křesťanství uvažujeme o jeho budoucnosti, musíme mít tato slova neustále na paměti. V průběhu posledního půlstoletí došlo ke kvapné a trvalé sekularizaci Západu, jež augustinovskou vizi křesťanství jako živoucí, mocné, skutečné a institucionální síly, která v tomto světě působí, téměř zničila. Z města Božího na zemi, jak ho svatý Augustin vykreslil, nyní zbývá jen málo - snad pouze rozpadající se zdi a zhroucené věže, vyčerpané a zastaralé instituce a patriarchální zřízení, jež nevyvolávají ani tak zájem skutečný, niterný, jako spíše antikvářský. Křesťanství však samozřejmě není závislé na jediné formě - a proto je také tak trvanlivé. Augustinovská idea veřejného, všeobjímajícího křesťanství, kdysi tak podmanivá, posloužila svému účelu a nyní se dává na ústup: snad proto, aby se jednoho dne znovu vynořila v odlišné podobě. Místo ní se středem zájmu tohoto světa stává erasmiánský koncept soukromého křesťanského porozumění a pelagiánský důraz na schopnost jednotlivého křesťana realizovat změnu, jež ho povede ke ctnosti a bezúhonnosti. Před křesťanstvím povstávají nové společnosti, do nichž může proniknout; úpadek naprosté převahy Západu mu zároveň nabízí příležitost vyvléci se ze svého poevropštělého krunýře a osvojit si novou, místními podmínkami danou totožnost. Vyhlídka na lidstvo bez křesťanské víry je nepochybně chmurná.“... „...**k přirozenosti člověka patří i krutost a bezcitnost, jež je křesťanským omezením a doporučením občas nepřístupná. Leč kdyby těchto omezení nebylo, kdybychom byli těchto doporučení zbaveni, o kolik hrůznější by historie těchto minulých dvou tisíc let musela být!** Křesťanství člověku nedalo ani bezpečí, ani štěstí, ba dokonce mu ani nedodalo na důstojnosti. Poskytlo mu ale naději. Je nositelem civilizace. **Pomáhá nám zkrotit**

zvíře, které je v nás. Nabízí nám záblesky skutečné svobody, náznaky bytí plného poklidu a rozumu. Dokonce i v té podobě, v jaké ho vidíme, kdy je pokřiveno ničivým působením člověka, není prosto krásy. V průběhu minulé generace, kdy se veřejné křesťanství octlo na střemhlavém ústupu, jsme zachytili první, vzdálený náznak pochopení toho, jaký je svět zbavený křesťanství - a nebylo na něm nic povzbudivého. Víme, že důraz, s nímž křesťané naléhají, že člověk má schopnost konat dobro, je často zklamán; zároveň se však také učíme, že schopnost člověka páchat zlo je téměř bezbřehá -že je ve skutečnosti omezena pouze rozšiřujícím se okruhem jeho vlastní působnosti. Člověk je před Bohem nedokonalý. Kým je bez Boha? Francis Bacon k tomu řekl: „Ti, kdož zapírají Boha, ničí ušlechtilost člověka: neboť dozajista jest člověk svým tělem podobný zvířeti; a není-li svým duchem podoben Bohu, je stvořením sprostým a nízkým.“ Mocí božského příkladu a touhy po té podobě apoteózy, již křesťanství nabízí, se stáváme méně sprostými a ne tolik nízkými. V božské i lidské osobnosti Krista se nám nabízí dokonalý obraz nás samých; Kristus je tím, kdo věčně udává krok našemu urputnému snažení. Takovým způsobem se v našich dějinách po dvě minulá tisíciletí odráželo úsilí povznést se nad naše lidské slabosti.“ (Johnson, Paul: Dějiny křesťanství, Centrum pro studium demokracie a kultury, Barrister & Principal, Brno, 1999, s. 478-479).

Dospěli jste na konec této úvahy. Kéž je inspirující také pro Váš osobní život a přinese Vám alespoň trochu naděje, ať již jste na jakékoliv pozici v systému „Only Money“. Svět není jen o penězích a stále více a více milionů lidí si tento fakt uvědomuje. Pamatujte na to. Nuže: nechť se Vám daří.

S přáním všeho dobrého Mgr. Radek Přepiora, v Polance nad Odrou, prosinec 2006.

SEZNAM PRAMENŮ

BEDNÁŘ, Miloslav: ČESKÁ A AMERICKÁ STÁTNÍ IDEA, SOUZNĚNÍ A PŘERUŠOVÁNÍ TRADIC, DĚJINY A SOUČASNOST, SEMINÁŘ USA A ČR: Blízcí, nebo vzdálení?, 14.05.2001, Národní dům na Vinohradech, publikováno: 04.03.2002, na serveru www.cepin.cz.

BUCHANAN, Patrick, J.: SMRT ZÁPADU. JAK VYMÍRÁNÍ OBYVATEL A INVAZE PŘÍSTĚHOVALCŮ OHROŽUJE NAŠI ZEMI A CIVILIZACI., MLADÁ FRONTA, Praha, 2004.

Český rozhlas 1 Radiožurnál.

DOKUMENTY II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha, 1995.

<http://aktualne.centrum.cz>

<http://cs.wikipedia.org>

<http://en.wikipedia.org>

<http://forum.valka.cz>

<http://homeopatie.zapisnik.cz>

<http://info.pravdaoislamu.cz>

<http://nb.vse.cz/kfil/elogos>

<http://prolife.cz>

<http://www.afrikaonline.cz>

<http://www.apostatesofislam.com>

<http://www.cepin.cz>

<http://www.czso.cz>

<http://www.euportal.cz>

<http://www.euractiv.com>

<http://www.joelosteen.com>

<http://www.lakewood.cc>

<http://www.masada2000.org>

<http://www.mladazena.cz>

<http://www.novinky.cz>

<http://www.rotary.cz>

<http://www.sky-tech.cz/ceniky/filmoteka.htm>

<http://www.wnd.com>

JOHNSON, Paul: DĚJINY KŘESŤANSTVÍ, Centrum pro studium demokracie a kultury, Barrister & Principal, Brno, 1999.

KLAUS, Václav: ROK TŘETÍ VÁCLAV KLAUS 2005, PROJEVY, ČLÁNKY, ESEJE, Euromedia Group k.s. – Knižní klub, Praha, 2006.

MASARYK, Tomáš, Garrigue: CESTA DEMOKRACIE, I, Čin, Praha 1934.

MÁLKOVÁ, Lenka: AL-KÁIDA VÍTĚZÍ, LONDÝN CHYSTÁ PROTIÚDER, 23.10.2006, <http://aktualne.centrum.cz>.

MIGRATION IN AN INTERCONNECTED WORLD: NEW DIRECTION FOR ACTIONS, Report of the Global Commission on International Migration, SRO-Kundig, Switzerland, 2005.

PETRÁČEK, Zbyněk: ŠARÍA MÍŘÍ NA ZÁPAD, Mladá fronta DNES, 19.8.2004, s. 7, citováno podle <http://archiv.newton.cz>.

PREISNER, Rio.: AMERICANA, I., Brno, 1992.

TV Nova

TV Prima

VANĚK, Jiří: EXISTUJE HOSPODÁŘSKÁ ETIKA V POSTKOMUNISTICKÉ SPOLEČNOSTI?, IN: E-LOGOS, ELECTRONIC JOURNAL FOR PHILOSOPHY/94, <http://nb.vse.cz/kfil/elogos>

VANĚK, Jiří: PROBLÉM SPOLEČENSKÝCH PRAVIDEL U F. A. VON HAYEKA, IN: E-LOGOS, ELECTRONIC JOURNAL FOR PHILOSOPHY/99, <http://nb.vse.cz/kfil/elogos>.